

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, АПРИЛ 2007. ГОДИНЕ
ГОДИНА XVIII, БРОЈ 2779

СЕЗОНА ЛОВА НА СВЕДОКЕ

АВ... АВВВ...

ГР.. ГРРР

АВ АВ АВВВ...

**Хашко инструментализовање
лажних, уцењених и поткупљених
сведока у процесу против Шешеља**

Др Војислав Шешељ

ИДЕОЛОГИЈА
СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

ВЕЛКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ:

„Да господине

Најс,

ја се залажем

за Велику Србију

и увек ћу се

за њу залагајти.

Ја се не

нећу одрећи,

иа макар и завршио

свој животи у Хаги”.

Др Војислав Шешељ

СВЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2005.

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач
Проф. др Војислав Шешељ
Главни и одговорни уредник
Елена Божић-Талијан
Заменик главног и одговорног уредника
Марина Томан
Помоћник главног и одговорног уредника
Момир Марковић

Редакција

Огњен Михајловић, Амџад Мигати,
Будимир Ничић, Момир Васиљевић,
проф. др Сретен Сокић, Вјерица Радета,
др Бранислав Блажић, Борис Алексић,
Љубомир Краговић, Владимир Ђукановић

Карикатуре

Синиша Аксентијевић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,
Љубинка Божовић, Драгица Томић
и Биљана Мичић

Лектор

Александар Чарапић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надозева

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешељ,
Томислав Николић, Милорад Мирчић,
Гордана Поп-Лазић, Александар Вучић,
Драган Тодоровић,
Мирко Благојевић, Душко Секулић,
Зоран Красић, Паја Момчилов,
Наташа Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин

Борђа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел.: 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у

Регистар средстава јавног информисања

Министарства за информације под бројем

1104. од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хиљада примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

Уцене, претње, новчане награде адути истеривања „истине“ у Хагу

• Хашка цена српског образа

2

Како Карла дел Понте схвата начело правичног суђења

• Нови Торквемада

5

7

Хашко инструментализовање лажних, уцењених и поткупљених сведока у процесу против Шешеља

• Сезона лова на сведоке

8

Хашко ислеђивање

• Утеривање истине

29

Како је хашко тужилаштво од некадашњег заменика шефа Службе државне безбедности Зорана Мијатовића изнуђивало сведочење против Шешеља

• Ни Бог те неће спасити

ако одлучимо да сведочић

33

Претње и уцене хашких иследника кажњиве свуда у свету, осим у Хагу

• Штап и шаргарепа

41

Стручна јавност осуђује претње и уцене хашког тужилаштва

• Уцењивачи морају бити кажњени.

43

Хашка цена српског образа

Пише: Борис Алексић

Као што је познато, Тужилаштво Међународног кривичног суда за злочине у бившој Југославији у Хагу је 15. јануара 2003. године подигло оптужницу против проф. др Војислава Шешеља, док је сам акт потврђен 14. фебруара 2003. године. Са своје стране, професор Шешељ је 24. фебруара 2003. године добровољно отишао у Хаг. У притвору је већ пету годину, међутим, и даље чека почетак суђења.

Председник Српске радикалне странке је до сада био принуђен и да штрајкује глађу, бранећи основна људска права која припадају сваком окривљеном и то према најзначајнијим међународним конвенцијама и правилима правичног суђења. Ипак, Трибунал у Хагу или, тачније речено, његов орган Тужилаштво, недавно су поново ухваћени у бруталном кршењу најважнијих норми међународног права у случају против Војислава Шешеља.

Дружина Карле дел Понте је отишла корак даље и да би изградила случај против првог човека радикала, њихови агенти на терену су изнуђивали исказе од грађана наше земље. Слични случајеви су забележени и у Републици Српској. Повереници Трибунала су претњама и уценама покушавали да изврше притисак на поједине држављане Србије и Републике Српске како би лажно сведочили против др Шешеља. У овој акцији МКСЈ-а прекршен је низ међународних и националних норми, укључујући и оне које садрже Универзална декларација о људским правима, Европска конвенција о људским правима, Европска конвенција о спречавању мучења, нехуманог и понижавајућег поступања и кажњавања итд. Међутим, Трибунал у Хагу на сличан начин поступа годинама, тачније речено, његови службеници практикују без икаквих санкција изнуђивање исказа, претње, уцене и друге облике тортуре. Агенти МКСЈ-а на терену се, како се сумња, баве и уништавањем доказа који нарушавају концепције Тужилаштва, док су, поред Срба, често уцењивани и држављани других земаља, укључујући и оне из САД.

Изнуђивање исказа

Вратимо се на случај Војислава Шешеља. До данас су двадесет три лица из Србије и Републике Српске дала писане изјаве у којима изричито наводе да су им службеници Трибунала претњама, уценама, митом и слично изнуђивали исказе, како би лажно оптужили професора Шешеља.

Дакле, до сведока и материјала против проф. др Војислава Шешеља Тужилаштво је долазило на незаконит начин. Овакви методи су забрањени и према интерним прописима МКСЈ-а.

Наиме, правилом 77 Правилника о поступку и доказима прописано је кажњавање сваког лица за непоштовање Међународног суда. Између осталог, за битно кршење Правилника и непоштовање суда одговара онај који прети сведоку, застрашује га, на било који начин му наноси штету или му понуди мито или на други начин утиче на сведока који сведочи или је сведочио или ће сведочити у поступку пред већем, или на потенцијалног сведока.

У име Тужилаштва, у предмету против проф. др Војислава Шешеља, оптужбу заступају тужилац Карла дел Понте и тужилачки заступници Уерц-Рецлаф и Саксон. Они су у име Тужилаштва одговорни за оптужницу и доказне материјале Тужилаштва. Очигледно да је налог како да се обезбеђују докази против проф. др Војислава Шешеља дала Карла дел Понте, а оперативне задатке истражитељима Тужилаштва и непосредно вођење читавог процеса прикупљања доказа незаконитим средствима извршили су Уерц-Рецлаф и Саксон. Они су, дакле, одговорни за непоштовање прописа самог МКСЈ-а.

Принуда је увек кажњиво дело, које је уперено против личне слободе, против слободе одлучивања и против деловања човека сагласно његовој вољи. Принудом се човек приморава на нешто што није његова слободна одлука. Принуда почиње да се остварује када се сила или озбиљна

претња започиње, односно када се изјава о претњи сазна, а завршава се када под претњом наступања извесног зла лице почиње да се понаша и предузима радњу која је циљ принуде. Према правилу 77 Правилника, довољна је и сама претња, макар и у покушају, и у томе се разликује од сличних дела у националним законодавствима. Наиме, циљ кажњавања за непоштовање Међународног суда је да се свако лице, које прети сведоку и тако онемогућава спровођење правде, казни да би се очувала слободна воља и одлука потенцијалног сведока. То значи да се пружа заштита ради спровођења правде пред Међународним судом, а не да се гони по одредбама националног законодавства за принуду, те су у том смислу и мањи и блажи захтеви за кривичну одговорност за непоштовање Међународног суда. Они су мањи и блажи, како би својом ширином гарантовали што боље и ефикасније остваривање правде пред Међународним судом и омогућили релативно једноставније гоњење свих оних који ометају спровођење правде.

Хашке претње убиством

Претња је изјава којом се најављује, односно ставља у изглед да ће се одређеном лицу нанети неко зло (напад на телесни интегритет, повреда неког права, наношење материјалне штете и слично). Ако се изјавом о претњи може закључити којим се злом прети, онда је то одређена претња. Већ смо навели да је до сада осамнаест лица дало своје писане изјаве у којима конкретно наводе којим су се све методама користили истражитељи Тужилаштва како би им изнудили исказе, којим би лажно оптужили др Шешеља. Међу њима се посебно истичу хапшење, одвођење у Хаг, подизање оптужнице, затварање у просторију са рефлекторима, најављивање дугогодишње робије и слично.

Изјава о претњи може бити дата у било којој форми (усмено, писмено, покретом и другом конклюдентном радњом). Према лицима која су потписала поменуте изјаве претње су упућене претежно усмено, али и лупањем о сто и

Службеници Трибунала у Хагу су и у процесима против других лица кршили најосновнија људска права и примењивали забрањене методе. У поступку против Слободана Милошевића претње су стизале и на адресу сведока одбране чак до САД. Тако је, на пример, уцењиван Грегори Копли, главни уредник једне од водећих светских ревија посвећених питањима безбедности и борби против тероризма. Чим се сазнало да он треба да сведочи, забрањено му је да би могао да изгуби посао и неке друге привилегије.

Његов исказ у корист одбране би обухватио детаље о погубној политици Клинтонове администрације, која је довела до стварања терористичких ћелија Ал каиде на Балкану (Босни и Херцеговини и на Косову и Метохији) које су касније искоришћене као логистичка база за нападе на Европску унију и САД (примера ради, према извештају Државне комисије САД, чија се истрага односила на нападе од 11. септембра, двојица главних организатора тих терористичких аката Халид Шеик Мухамед и Мухамед Ата су учествовали у рату против Срба у Босни и Херцеговини и на Косову и Метохији).

И у овом случају агенти Трибунала у Хагу су претњама спречили појаву сведока који би изнео тешке, али истините податке о Клинтонској влади – стварном оснивачу МКСЈ-а.

Постоји и основана сумња да су агенти Трибунала у Хагу уништавали доказе који би нарушили концепт Тужилаштва, те да су на тај начин лажно представљали припреме за рат, као и сам оружани сукоб у бившој СФРЈ. Најпре је велики број оригиналних докумената, које су им упутили званични органи Савезне Републике Југославије и Републике Српске, нестао без трага. Осим тога, највећа изложба о геноциду над Србима, која је обухватила период од 1941. до 1945. године, али и 1991. и 1992. годину, уништена је две недеље пошто је уврштена у доказни материјал одбране у процесу против Слободана Милошевића.

Изложба је запаљена у парохијском дому у Врању и потпуно је уништена.

Осим тога, у Народној библиотеци Србије у Београду већ годинама, под велом тајне, ради посебан тим агената Трибунала у Хагу. Они су изоловани од других службеника библиотеке, а о њиховом послу је забрањено постављати питања.

Њихов рад прати уништавање великог броја књига донедавно чуваних у библиотеци. Чак су уништаване књиге из чувене Дворске библиотеке. Међу несталим насловима из Народне библиотеке налазе се и етнографски зборници.

Ова документа су веома важна, посебно када се узме у обзир да је недавно под диригентском палицом Десимира Тошића, функционера Демократске странке, одржан скуп у Београду у Дому синдиката на којем је промовисана књига Богољуба Кочовића о жртвама у Другом светском рату. Кочовић на основу лажних демографских таблица наводи у својој књизи да је у Хрватској у Другом светском рату страдало свега око 185 хиљада Срба! Очигледно је да уништавање историјских докумената и књига треба да послужи промоцији оваквих „дела“.

стављањем на сто материјала и докумената који се односе на њихове оптужбе или папира са овлашћењем истражитеља Тужилаштва да могу до 90 дана некога да држе у притвору. Претња је и када се лице позива на начин који је супротан правилима Правилника МКСЈ-а и законима Републике Србије. У том смислу, речи интервју, узимање изјаве, разговор, саслушање и слично, када су усмерене према неком лицу, а оно од почетка не зна у ком својству је позвано, такође представља претњу. Осим тога, за све радње које предузимају истражитељи Тужилаштва прописана је форма не да би Тужилаштво контролисало своје истражитеље, већ да лица која долазе у контакт са истражитељима Тужилаштва не буду у стању неизвесности, да би се спречило њихово малтретирање, застрашивање и свака врста притисака.

Међу лицима на која је вршен притисак из Трибунала налазе се и она којима је прећено убиством, што представља посебно квалификовани облик претње.

Исто тако, они у својим изјавама наводе да им је нуђен мито, односно да су им нуђене разне погодности под усло-

вом да пристану да буду сведоци Тужилаштва против проф. др Војислава Шешеља. Додуше, има и доста примера комбинације претњи, застрашивања и нуђења мита и то према лицима која су јасно ставила до знања, па чак и више пута понављала да не пристају и да не желе да буду сведоци Тужилаштва против проф. др Војислава Шешеља, од којих се тражи да лажно сведоче. Дакле, у питању су радње истражитеља Тужилаштва, које су усмерене против службене дужности, јер су предузете супротно правилима Правилника са циљем да се постигне својеврсна нагодба, односно незаконити правни посао. Нуди се статус заштићеног сведока лицима која то и не траже, већ их у статус лица којима је наводно потребна нека врста заштите као сведока гурају истражитељи Тужилаштва.

Са друге стране, међународно право у бројним конвенцијама забрањује изнуђивање исказа, претњу и сваки облик тортуре. Забрана тортуре – мучења спада у групу највиших норми међународног права - *jus cogens*. Под тортуром се не подразумева само наношење физичког бола, већ и претње упућене одређеном лицу или његовим ближњима. Тако, на пример, Врховни суд САД под тортуром, нехуманим или понижавајућим поступањем сматра разне врсте претњи, што је и потврђено одлукама у спору Миранда против Аризоне (из 1966. године) и Блекбурн против државе Алабаме (из 1960. године).

Као што смо већ навели, забрана оваквих поступака је прописана и од стране Уједињених нација – Универзалном декларацијом о људским правима, тј. њеним чланом 5. Исту норму садржи и Међународни пакт о грађанским и политичким правима (члан 7) који су ратификовале 153 државе, док сличне прописе о забрани мучења, нехуманог и понижавајућег понашања садрже и европска, афричка и америчка конвенција о људским правима.

И из овог угла посматрано, јасно је да Трибунал у Хагу представља црну мрљу међународног правосуђа. Исто тако, његови службеници од судија, преко тужилаца до агената на терену примењују методе којима се грубо крше највише норме међународног права, враћајући међународне односе у феудално доба. Управо из тих разлога рад МКСЈ-а треба да буде преиспитан, а његовим службеницима се мора јасно ставити до знања да нису нити ће икад бити изнад (међународног) закона и људских права.

Како Карла дел Понте схвата начело правичног и непристрасног суђења

Нови Торквемада

- *Враћајући у кривично процесно право исихичку, па чак и физичку тортуру над институционалним сведоцима оптужбе у процесу против др Војислава Шешеља (који у правом смислу није ни заочео), карактеристичну за средњовековни кривични процесуал и римокатоличке инквизиције, Карла дел Понте и њени исцртавајући су пошали ошворени непријатељи не само сваке државне суверености и независности, већ и међународног правног поретка и основних људских права и слобода*

Пише: мр Александар Мартиновић

„Прво га цепни, па му онда тражи параграф!“ – била је чувена узречница Радивоја Милојковића, министра унутрашњих дела на почетку владавине кнеза, потоњег краља, Милана Обреновића.¹⁾ Не верујемо, разуме се, да је главни тужилац Хашког трибунала Карла дел Понте уопште чула за Милојковића и његов полицијски кредо, али да је у потпуности прихватила његову логику и начин размишљања – у то не треба ни најмање сумњати. Да је тако, најбоље илуструје случај председника Српске радикалне странке др Војислава Шешеља, коме ни после више од четири године од добровољног одласка у Хашки трибунал не почиње суђење. Већ сама та чињеница – да се један човек годинама држи у

притвору, а да поступак утврђивања његове кривице није ни започео нити има назнака када ће започети – указује на то да је Хашки трибунал драстично повредио члан 10 Универзалне декларације о људским правима из 1948. године, који прописује да „свако има потпуно једнако право на правично јавно суђење пред независним и непристрасним судом који ће одлучити о његовим правима и обавезама и о основаности сваке кривичне оптужбе против њега“, као и члан 14, став 3. (ц) Међународног пакта о грађанским и политичким правима из 1966. године²⁾, који сваком човеку, па дакле и др Војиславу Шешељу, гарантује право „да му буде суђено без непотребног одуговлачења“ и у „разумном року“ (члан 9, став 3). Коначно, Хашки трибунал не поштује чак ни сопствени Статут, у коме се, између осталог, наводи да су претресна већа дужна да осигурају „да суђење буде правично и

експедитивно (...) уз пуно поштовање права оптуженог" (члан 20, став 1), као и то да оптужени има право „да му буде суђено без непотребног одуговлачења" (члан 21, став 4. ц).

Свакоме ко се макар мало разуме у право је јасно зашто до данас суђење др Војиславу Шешељу није почело – Тужилаштво Хашког трибунала не поседује ни један једини чврст доказ који би поткрепио исфабриковану и монтирану оптужницу против лидера српских радикала, писану уз обилату помоћ београдских досманлија и осталих идолопоклоника хашке инквизиције. Следећи упутства славног Јочићевог претходника Радивоја Милојковића, Карла дел Понте је, дакле, др Војислава Шешеља најпре оптужила, а тек након тога почела да размишља о доказима који ће њену оптужбу да одрже на снази.

Како се Тужилаштво Хашког трибунала односи према доказима, конкретно према лицима која би могла бити потенцијални сведоци оптужбе против др Војислава Шешеља? Основни је постулат модерног кривичног поступка да тужилачка страна, у циљу аргументовања својих навода, има право да на прописан начин прикупља доказе против оптуженог и да са прикупљеним доказима упознаје суд. И сам Статут Хашког трибунала, у члану 18, став 2. експлицитно прописује да је тужилац овлашћен „да испитује осумњичене, жртве и сведоке, прикупља доказе и спроводи истрагу на лицу места". Међутим, будући да докази против др Војислава Шешеља реално не постоје, хашко тужилаштво је прибегло стотинама пута опробаној тоталитарној пракси: уместо да прикупља већ постојеће доказе, на шта једино има право, оно их, не бирајући средства - ствара.

Експертски тим који помаже одбрану др Војислава Шешеља дошао је до непобитних сазнања о најмање 18 лица из Републике Србије и Републике Српске од којих је Тужилаштво Хашког трибунала у периоду од 2002. до 2007. године покушало на противправан и крајње нецивилизован начин да изнуди изјаве које би ишле на штету др Војислава Шешеља, односно које би послужиле као правни основ за доказивање његове тобожње кривице.

Хашки the end

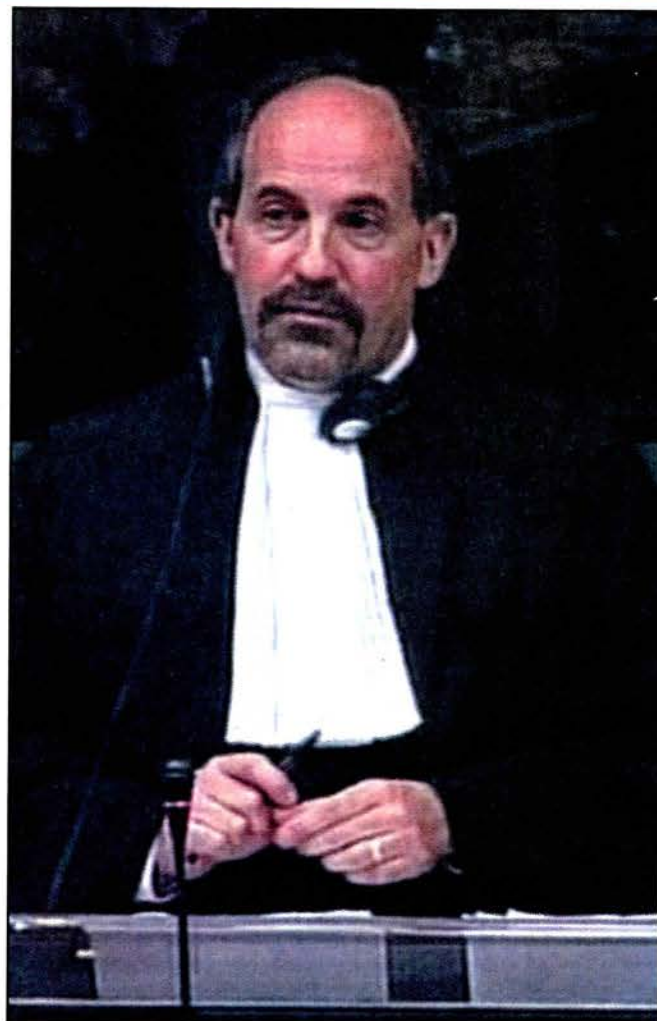
У намери да, на силу Бога, потврде истинитост навода из оптужнице против др Војислава Шешеља, хашки истражитељи су прибегли различитим недозвољеним средствима према наведеним лицима: претили су им да ће и сами бити оптужени ако не сарађују са Тужилаштвом, стављали им у изглед зло које би могло да се деси њима лично или члановима њихових породица, нудили им мито, промену личног идентитета и места боравка и слично. Јову Остојићу из Пригревице понуђена је чак, ни више ни мање, него чувена хашка „лепотица“ Флоранс Артман, чији женски атрибути је требало да га одобровоље да лажно сведочи против др Војислава Шешеља.

Разговори са овим лицима су често вођени у кафанама и на другим неформалним местима, трајали су сатима, а понекад и данима, без могућности да се саговорник психофизички окрепи; некима од саслушаваних лица уопште није предочено у ком својству се са њима обавља разговор, нису им давани примерци записника о саслушању, а од неких су изнуђени потписи на записницима и другим документима чија им је садржина била потпуно непозната.

Оваквим и сличним „варварским поступцима који вређају савест човечанства“ (став други преамбуле Универзалне декларације о људским правима), хашко тужилаштво је повредило низ основних норми међународног јавног права. Пре свега, Карла дел Понте и њени инквизитори прекршили су члан 5 Универзалне декларације о људским правима, који забрањује да било ко буде подвргнут „мучењу или свирепом, нечовечном или понижавајућем поступку или кажњавању“ и члан 12 ове Декларације, у коме стоји да се нико „не сме изложити произвољном мешању у приватни живот, породицу, стан или преписку нити нападима на част и углед“. Такође, безочно су прекршени и чланови 7 и 17 Међународног пакта о грађанским и политичким правима, који садржински одговарају члановима 5 и 12 Универзалне декларације о људским правима, као и члан 8, став 2. Пакта, који предвиђа да се нико „неће држати у зависном положају“.

Како тврди Јово Остојић из Пригревице, хашки истражитељ који је са њим разговарао изричито је назвао др Војислава Шешеља „непријатељем“, што представља дискриминацију на националној, верској и политичкој основи, строго забрањену Универзалном декларацијом о људским правима (члан 2), Међународним пактом о грађанским и политичким правима (члан 2, став 1. и члан 4, став 1) и Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода из 1950. године³⁾ (члан 14). Имајући у виду чињеницу да су већина лица од којих је Тужилаштво Хашког трибунала тражило да буду лажни сведоци против др Војислава Шешеља држављани Републике Србије, са становишта државног суверенитета Србије није уопште безазлено то што су хашки истражитељи описаним поступцима грубо повредили и Закон о сарадњи са Хашким судом⁴⁾ (који је сам по себи скандалозан), у коме се наводи да приликом вршења истражних радњи на територији наше земље, „представници Међународног кривичног трибунала не могу примењивати принудне мере којима се ограничавају права и слободе грађана Србије и Црне Горе (тј. Републике Србије) и других лица на њеној територији нити поступати супротно стандардима међународног права“ (члан 10, став 1), односно „не могу поступати супротно прописима Србије и Црне Горе (тј. Републике Србије) нити на начин који би могао да штети њеном суверенитету или интересу националне безбедности“ (члан 10, став 3).

Враћајући у кривично процесно право психичку, па чак и физичку тортуру над потенцијалним сведоцима оптужбе у процесу против др Војислава Шешеља (који у правом сми-

слу није ни започео), карактеристичну за средњовековни кривични поступак и римокатоличке инквизиторе, Карла дел Понте и њени истражитељи су постали отворени непријатељи не само сваке државне суверености и независности, већ и међународног правног поретка и основних људских права и слобода. Једини начин да се заустави противправно деловање Тужилаштва Хашког трибунала јесте хитно распуштање ове квазисудске институције и позивање на кривичну одговорност Карле дел Понте и свих оних који су по њеним налозима поступали. Што се наших државних органа тиче, дванаести је час да предузму све мере које им допуштају Устав Републике Србије и међународни прописи у циљу заштите права и слобода др Војислава Шешеља, који је већ постао савест модерног човечанства и свих држављана Републике Србије. И наравно, да прекину сваку сарадњу са Хашким трибуналом, пошто је и последњем успаваном светском интелектуалцу постало јасно да ово чедо новог светског поретка није ништа друго него гробар међународног права и правде.

(аутор је асистент на Правном факултету у Новом Саду)

Напомене:

- 1) Слободан Јовановић: „Влада Милана Обреновића“, књига прва (1868-1878), Београд, 1990, стр. 94.
- 2) СФРЈ је овај Пакт ратификовала 1971. године, в. „Службени лист СФРЈ“ (Међународни уговори), 7/71.
- 3) Србија и Црна Гора је ову Конвенцију ратификовала 2003. в. „Службени лист СЦГ“ (Међународни уговори), 9/2003.
- 4) „Службени лист СРЈ“, 18/2002.

Сезона ЛОВА

- *За Тужилаштво Хашког трибунала не постоје прејуре за извођење података и доказа из оптужнице. Ако их нема, спреми су да их створе: проналажењем лажних сведока, измишљањем догађаја и извођењем невероватних конспирација. Ако „изјаве” и „докази” не одговарају чињеницама, тим горе по чињенице. Ако неко одбије да потврди „чињенице”, тим горе по њега.*
- *„Зајмо сам сваки пут када сам улазио осмислао личну карију полицајцу на улазу, иако ми је изражана речка да на улазу немају право да ми израже документи. Ја сам, ипак, осмислао личну карију да се зна где сам ушао, ако ми се случајно нешто деси, после свих процедура које су вршили нада мном, ја нисам смислио да им вјерујем. Плашио сам се да ме не оптврдују, или да ме одведу у затвор, или да ме одведу у Хаг, ја би се неко бар сјетио, ако би ме жена изражила, а би ме изражила сигурно, можда би се јај сјетио...” – ирисећа се Ненад Јовић својих одлазака на разговор са изражанима хашког тужилаштва*
- *„Рекао је да ћу молићи Бога да ме нешто ишпају и да ћу сам да изражим да говорим и да ћу иша да потврди све што су они припремили против др Војислава Шешеља. На крају ми је рекао, ако дођем, ишамо да ћу да завршим, као што је завршио Докмановић, да ћу да се обесим као и он, да се жив нећу враћати из Хага” – описује Јово Остојић разговор са Тужилашвом*

Повез преко очију Јуститије, богиње правде, представља доказ да је правда слепа за све друго осим за материјалне доказе, чињенице и истину. И сведоци се при давању исказа упозоравају да говоре: „Истину, само истину и ништа друго осим истине”. Ово правило важи за све судове и све учеснике у судским процесима. Наравно, осим Хашког трибунала. Тужилаштво тог називи суда доказе фабрикује, чињенице препарира и сведоке приморава и „припрема” да говоре онако како Тужилаштво и оптужници одговара. Средства за „припрему” сведока су различита. Крећу се од обећања заштите, пресељења и материјалног обезбеђења (читај: новчаних и других надокнада за лажи и измишљања), па преко претњи и уцена најгоре врсте. Хашки суд и Тужилаштво су својој Јуститији скинули повез.

Осмог марта 2007. године проф. др Војислав Шешељ је Претресном већу III поднео захтев за покретање поступка за непоштовање Међународног суда против Карле дел Понте, Хилдегард Уерц-Рецлаф и Данијела Саксона, на основу правила 77 Правилника о поступку и доказима. Хашки трибунал је овим Правилником предвидео да се може изрећи казна затвора у трајању од највише седам година или новчана казна у износу од 100.000 евра свим лицима (укључујући, наравно, и представнике Тужилаштва), које „прети сведоку, застрашује га, на било који начин му нанесе штету или му понуди мито или на други начин утиче на сведока који сведочи, или је сведочио или ће сведочити поступку пред већем”.

Управо кршећи Правилник у овом сегменту, Карла дел Понте и Тужилаштво Трибунала су по Србији покушали да обезбеде „доказе” против проф. др Војислава Шешеља. Експертском тиму који помаже припрему одбране јављају се они које су истражитељи Хашког трибунала покушавали да претњама, уценама и обећањима изнуде сведочење. Они који су прошли кроз руке хашких истражитеља добровољ-

но и без притиска, у судски овереним изјавама сведоче о методама хашких иследника. Они потврђују да су их истражитељи Трибунала физички и психички малтретирани.

Принцип и сценарио су углавном били исти: позвали би човека, обавестили га да је потенцијални оптужени пред Хашким трибуналом, а онда почели са убеђивањем да прихвати да сведочи против др Војислава Шешеља, а они ће га заузврат скинути са листе, обезбедити му заштиту, преселити њега и породицу у неку од западних земаља по његовом избору и дебело новчано наградити. Ишли су чак дотле да су нудили чек на коме ће потенцијални сведок сам уписати износ.

Наравно, и претње су ишле до крајних граница које је помрачени ум могао замислити. Господину Јову Остојићу су, на пример, претили хапшењем, да ће га ухапсити, одвести у Хаг и тамо везати за столицу у соби у којој је упаљено сто рефлектора и сви уперени у очи, те да ће молићи Бога да га поново питају да сведочи. Завршиће, како су рекли, као „онај несретни” Докмановић. На питање како је завршио Докмановић, одговорили су: „Убио се”.

Истражитељи Тужилаштва се нису устручавали да током „испитивања” примене и најдрастичније методе, опробане у најгорим комунистичким казаматима, попут Голог отока или сибирских душегупки. Ненада Јовића из Малог Зворника су четири дана испитивали без престанка, смењујући се и одмарајући, док је он остајао на столицу. За све то време пустили су га да одспава само четири сата. Чак су му у кафу или сок сипали „нешто” и тако га дрогирани или отровали. После тих „додатака” исхрани и завршетка испитивања, дуго се опорављао. Зорану Дражиловићу су претили да, уколико не буде пристао да сведочи онако како они очекују, може заглавити седам година у затвору и платити 250.000 евра казне. Он им је одговорио да га могу одмах ухапсити, а да пара нема и не може платити казну.

уцењених и поткуљених сведока у процесу против Шешеља

НА СВЕДОКЕ

Славку Алексићу из Билеће су понудили могућност избора: или ће одлежати десет до петнаест година робије за злочине које ће му приписати или ће добити новац, нови идентитет и пресељење у земљу коју сам изабере. Или ће, дакле, бити оптужени и осуђени ратни злочинац или ће бити лажни сведок против проф. др Војислава Шешеља. И тако од сведока до сведока, од изјаве до изјаве, од случаја до случаја...

Оптужнице Хашког трибунала поткрепљене су лажним, измишљеним доказима. Било их је код Слободана Милошевића, има их код проф. др Војислава Шешеља. Заstraшују, такође, и оне који пристају да сведоче у корист одбране. Хашко тужилаштво ни ту не штеди на уценама и претњама.

Све оно што су предвидели као тешко кривично дело хашки истражитељи су под диригентском палицом Карле дел Понте спроводили на терену.

У наставку овога текста објављујемо интегралне текстове изјава људи од којих је хашко тужилаштво претњама изнуђивало лажна сведочења.

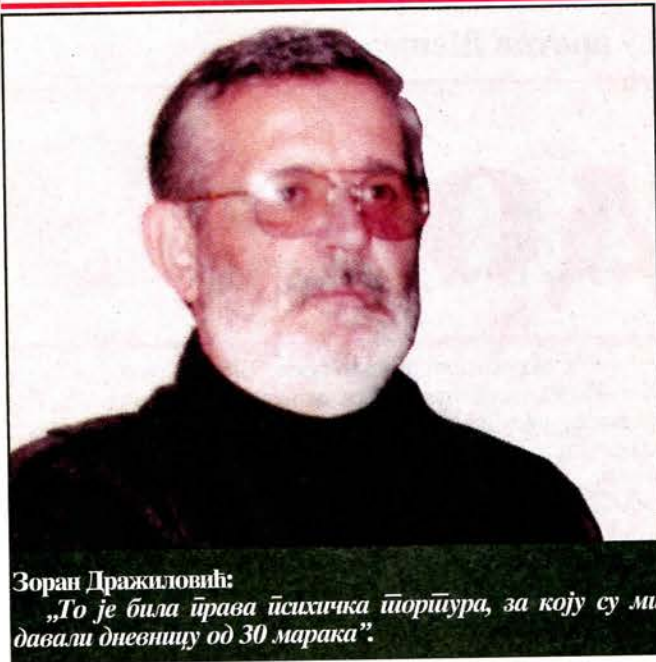
Сарадња или затвор

Ја, Зоран (Данила) Дражиловић, надимак Чича, рођен 19. маја 1947. године у Рановцу, општина Петровац на Млави, Република Србија, са пребивалиштем у Београду, ул. Видска 37, са личном картом број М 243757, Јмбг: 1905947710237 издате од СУП-а Београд, по националности Србин, вероисповест православна, држављанство Републике Србије, говори српски, по занимању официр у пензији, претходно занимање ваздухопловни официр, изјављујем:

До мог првог контакта са представницима Тужилаштва дошло је крајем 2002. године у просторијама Хашког трибунала у Београду. Било је хладно, али лепо време, сећам се. Са истражитељима Хашког трибунала срео сам се седам-осам пута. Ево овако је било. У међувремену, можда дан-два пре тога, зове мене мој брат и каже да ме тражи неки Италијан новинар, који хоће да ради интервју са мном. Наравно, мој брат није разумео, није се радило о интервјуу за новине, већ о разговору са истражитељима Хашког трибунала. Ја сам отишао у њихове просторије, тамо ме примио неки Финанц који је одмах морао да се врати у Хаг и ја га после тога више нисам видео. Онда долази Паоло Строци, истражитељ, који је започео испитивање узимањем података о датуму и месту рођења, о томе шта сам радио, где сам радио, где сам био и слично. Али он је то некако прескакао, пита ме ово, па ме пита оно, тако ја сада не могу ни да се сетим шта ме све питао. Знам само да су ми рекли да ми узимају у својству њиховог сведока и то у предмет Војислава Шешеља. Чудно ми је било да кад год сам се чуо са неким из странке, одмах сутрадан би ме поново звали на разговор. Ја сам покушао да сазнам шта они, у ствари, хоће од мене, али сам приметио да се ту дешавају чудне ствари и ја сам морао да се склоним у манастир. Али, у међувремену сам био негде 7-8 пута код њих. Последњи пут било је пре две три године, не

сећам се датума, али је било после Шешељевог одласка у Хаг. И тада су ми предлагали да будем сведок оптужбе. То, у ствари, није био предлог, већ уцена јер су ми рекли овако: „Господине Дражиловићу, ако ви овде не сарађујете са нама у овом интервјуу, ви ћете добити седам година затвора и 250 хиљада евра казне“. Ја сам рекао да у затвор могу да идем, али да казну не могу да платим. Ја сам пристао да дам изјаву, али сада стварно не умем то да објасним, да ли су ме третирали као сведока оптужбе. Ја никакав записник са тог разговора нисам добио. Тражио сам, али нисам добио, јер су ре-

Зоран Дражић:

„То је била права психичка тортура, за коју су ми давали дневницу од 30 марака“.

кли да ме то не следује. Ја сам потписао своје изјаве, чак сам потписао сваку страну и више пута сам тражио да изврше неке исправке, јер су покушали да ми подметну да потпишем и оно што уопште нисам рекао. Са мном је разговарало углавном двоје истражитеља, Паоло Строци и жена која се звала Паулина, стално је била присутна и жена преводилац.

Питали су ме прво све везано за Шешелја, а имали су испред себе и питања и одговоре, да ме подсети ако кажем да нешто не знам. Инсистирали су све време да Војиславу Шешелју што више намакну кривице. Ја сам, наравно, увек говорио оно што јесте. Сећам се да ми је неколико пута рекао како он зна да ја њега морам да браним, али да то не треба да радим, јер они наводно знају да Шешелј мене није ни поштовао, ни волео. То су понављали неколико пута и ја сам то доживео као њихов покушај да ме на превару убеде да мимо своје воље говорим против Војислава Шешелја.

Неколико пута били су груби и показивали су да су они сила тако што су по неколико пута понављали. „Кажи, кажи...“ као да су хтели да ме доведу у ситуацију да их молим да престану и да утврде да ли их се плашим. То сам доживео као психички притисак и покушај омаловажавања.

Највише су ме гњавили питањима за Хртковце. Цео дан су ме давили и малтретирани истим питањима, да сам на крају рекао нека пишу шта год хоће, а ја ћу истину рећи ако буде требало пред Трибуналом.

Ови сусрети са истражитељима били су чести. Први пут је то трајало четири-пет дана. Дали су ми број телефона ако треба да им се јавим, ако будем имао некаких проблема. Говорили су да бих и ја могао да одговарам па ми је доносио неке папире да ја то мало видим, да се мало као нешто подсетим, односно да се уплашим и да говорим оно што њима одговара. То је свакако био притисак на мене, као и та честа позивања. И ја сам због свега тога осећао неку слабост, можда чак страх, јер сам имао утисак да ће они да ураде шта су наумили, без обзира на моју изјаву. Иако сам ја покушавао да се браним и да им докажуем да нису у праву. У току ових разговора истражитељи су ми често наглашавали да у послу који сам ја радио и шта сам радио, да су многи заинтересовани за мене и за моје изјаве, јер као ја много знам. Па онда је рекао да Војислав Шешелј није имао у мене поверења, схватио сам да се играо са мном, мислећи да ће ме то повредити и да ћу почети да причам против Шешелја.

Ја сам и то схватио, наравно, као врсту њиховог притиска и њиховог некоректног и непоштеног начина рада. Сећам се када сам први пут дошао како су покушали да успоставе пријатељски однос са мном. Нудили су ми сок, киселу воду. Ја сам то одбио, пошто нисам имао поверење у њих, једанпут сам само попио чашу воде, јер сам био жедан.

После последњег разговора са њима рекли да ће ме ако буде потребно још звати. Мада не знам зашто би ме звали кад им ништа конкретно нисам рекао иако су они инсистирали да кажем и упорно понављали да ја све знам. Ја сам упроно понављао да не знам и да оно што ми предочавају знам само из новина. Кад год сам рекао да не разумем шта ме питају, правили су паузу од петнаестак минута, што сам ја доживљавао као њихову психолошку игру и психички притисак.

Било је тешко психички издржати и остати присебан приликом испитивања које је трајало од десет ујутру до четири сата по подне, са паузом за ручак. Све је то било са намером да човек изгуби стрпљење и концентрацију и да они у записник могу да упишу оно што њима одговара. То је била права психичка тортура, за коју су ми давали дневницу од 30 марака.

У току тих кратких пауза истражитељ је покушавао да ми се приближи, да се спријатељимо, чак ми је предлагао да изађемо увече да скупа тражимо неке девојке. Питали су ме и да ли желим да будем заштићени сведок, што сам ја категорички одбио. Знао сам да жели и на тај начин да врши притисак на мене, а ја сам се осећао немоћан, јер све што сам покушао да кажем он ме упозоравао да они имају документ и да могу да их употребе против мене.

Ову изјаву дајем добровољно и без икаквог притиска.
Дана 24. јануара 2007. године

Пошто је отпао Милошевић, теретиће Шешелја

Ја, Јанко (Вујадина) Лакић, рођен 19. септембра 1962. године у Зелињу, општина Зворник, Република Босна и Херцеговина, са пребивалиштем у Малом Зворнику, ул. Рибарска бр. 5, са пасошем број: 4588388, ЈМБГ, 1909962183907, по националности Србин, вероисповест православна, држављанство Србије и Босне и Херцеговине, говорим српски језик, незапослен, претходно занимање конобар, изјављујем:

До мог првог контакта са представницима Тужилаштва дошло је у лето 2003. године, а почело је телефонским позивима. Више пута су звали, породица ми је преносила да ме тражи нека жена. Мени је било сумњиво, нисам знао ко би то мене могао звати на мој број. Једног дана, средином августа, ја сам се јавио на телефон када је та жена звала. Она се представила као преводилац Марина Војводић и рекла је да је крај ње тим истражитеља: Донатан Харис, Енглец, и Ирац Џералд, не сећам се презимена. Рекли су да желе са мном да разговарају о немилим догађајима из прошлог рата. Пошто сам ја мислио да се неко зеза из мог окружења, ја сам тражио да се прекине та веза, па ћемо се чути након 15 минута. И тако је урађено. Назовем ја свастику у Београду, која зна енглески, и кажем јој ове бројеве које сам узео од њих. На крају крајева, било је вероватно ту неких позива, али откуд баш из Хага да ме директно зову. И она је назвала те бројеве и они су се јавили на те бројеве. Ето, након 15-20 минута назвали су и тај разговор је ишао тако што су они тражили од мене да се нађемо, рекли су, ми ћемо доћи ако желите у Београд или Сарајево, али ако ви мислите да вама није безбедно да ту дате изјаву, ви можете изабрати земљу у коју ви желите ићи и ми ћемо све организовати да бисте дали изјаву. Ја сам тада отприлике њима рекао да ја имам моју државу, ја не верујем да је то тако могуће, онда ако они ме-

не зову ја, рекох, морам да видим, да се консултујем. Не могу ја тек тако да пристанем на разговор. Када смо завршили тај разговор, ја сједим са женом и кажем коме ја сада да се обратим. Да ијем у полицију, испадам сам себи смијешан, ја фактички у мојој држави немам коме да се обратим.

Они су упорно наставили да зивкају и кад је мени досадило ја сам им рекао: „У реду, ја се нећу одлучивати ни за какве друге земље, ја ћу доћи у вашу државу, у моју државу“. Они кажу – па како то? Па рекох – јесу ваше канцеларије у Београду, и пристао сам да дођем у Улицу Јеврема Грујића број 11, ту су им некакве канцеларије, и ту сам дошао 4. октобра 2003. године. Рекао сам им телефоном да ја никакву изјаву нећу дати, а камоли потписати. Они су опет инсистирали да се видимо. И када сам тамо дошао, био је на улазу неки полицајац, који нас је пропустио, није ништа ни претресао. Уђем горе, полепо сам се у поткровље, јер је то, чини ми се, спрат и можда поткровље. Видим, коси зидови, сигурно су, рекох, на врху. Та жена је изашла пред нас, преводилац, ја сам имао свог преводиоца, нисам хтео да пристанем да дођем, док они на то не пристану. Они кажу да је то кршење њиховог Статута, рекох ја нећу да дођем, шта ме брига, и на крају су пристали. Значи, нас двоје смо дошли, попели се горе, у том тренутку када смо ми ушли и сјели дошла су та два истражитеља из неке друге просторије, али не знам одакле. И онда су они почели. Ја сам дошао зато што сам се плашио да они имају намеру мене да хапсе, па да ја не бих дошао у ситуацију да ова наша полиција и они дођу да ме пред дјететом хапсе, да се брукам и да ми породица доживљава непријатности, ја сам само зато отишао.

И када смо дошли, они кажу, стандардан увод, прво кажу како сте путовали, хоћете ли сок, хоћете ли кафицу. Ја сам одбио све. Онда су они почели причати како су се, ето, догодили стравични злочини, како ово, како оно. Када сам ја уграбио прву прилику, ја сам њима рекао ово што пише у новинама, ја сам припадник СЧП-а, не пада ми на памет с вама да причам на тему рата и уколико мислите да ме то питајте, ја од овог момента ћутим и ми смо завршили разговор. А ако желите да ме ухапсите, ако сам ја нешто крив, хајде, брате, лепо ухапсите, а не дам вам част ни за шта. Онда су они ћутали минут-два и тако се, након пола сата, тај први сусрет завршио. Ја изађем и одем кући. Они кажу да им је жао што се то тако завршило. Ето, то је био први сусрет.

Значи, ја сам рекао да нећу да причам о ратним догађајима. Преко пола сата сам се ја задржао, ја сам њима рекао – људи, да ли ви знате шта тражите од једног Србина? Не само за мене. Ви тражите да ја будем у мојој кући Вук Бранковић, не треба ми ништа даље. Само у мојој кући. Рекао сам им и да нема тих пара за које бих сведочио против Шешелја.

Е, онда су они након пар дана поновили позив, ја кажем нећу да контактирам. Они су инсистирали да треба да се видимо, да имају нешто важно, ја кажем ако је важно, реците на телефон, што се морамо виђати. Рекли су да није телефон и даље су навалјивали, и када ми је досадило, као и први пут, ја кажем – у реду, ја пара немам ако вам се долази, изволите, дођите код мене кући. Тако је и било. Био је 29. октобар 2003. Они су претходни дан исто звали и рекли да ће доћи у Сарајево да ће слетети, па да ће се упутити колима према Зворнику. Исто сам им рекао да нећу дати изјаву, исто сам им рекао да не желим разговарати један на према три, четири или пет, него само један на један. Дошли су у три сата. Онда смо се ми, моји пријатељи, организовали да видимо шта је то, како ће то изгледати, па смо послали особу која ће их дочекати у Зворнику. Када су дошли у Зворник пред хотел „Дрину“, речено ми је да их је четири или пет у тој екипи. Ја сам рекао да може да дође Џонатан. Они су рекли да

је то драстично кршење Статута, ја сам рекао – у реду, ако ви нећете, не морате никако и телефон сам искључио. На крају је дошао сам Џонатан.

Они су први ушли, ова дјевојка и он у стан, ја сам дошао касније. Он мени каже – нема смисла шта ви мени радите. Ја кажем – није то ништа шта ви нама радите, ово је игра. Е, онда је он дошао, ту смо почели разговарати, у суштини шта он нуди. Заборавио сам рећи, када смо били у Београду да су они мени рекли, када сам ја оно рекао да ја радо нудим слободу за част, они су рекли – ми ћемо вама из Хашког трибунала донети папир, уколико ви пристанете да дате изјаву за Тужилаштво, на којем ће писати да вас неће и не може гонити Хашки трибунал, босански, србијански и хрватски суд, јер сам ја био и у Хрватској на ратишту. Идемо редом. Они су мени у Београду овако рекли – ми смо вас планирали у предмету Слободана Милошевића, али пошто ви одуговлачите контакт са нама, одбијате путем телефона да се нађемо, како сам их ја разумео, нешто је прошло, ти сведоци, закључено нешто, па је отпао Слободан Милошевић. Е сад, када је он ту дошао, разговор се углавном сводио на то да би они најрадије узели ту изјаву, а да би они мени заузврат обезбедили статус заштићеног свједока. Ја сам тражио да нема убијања, да мора доћи и рећи отворено шта жели. Е, онда је он рекао – ми желимо вас у процесу против Војислава Шешелја, као свједока Тужилаштва. То је у мојој кући рекао, не у Београду. Ја сам их питао да ми објасне шта то значи заштићени свједок. Е, онда су ми рекли да је то свједок под заштитом Уједињених нација, па уколико би моја изјава била доста квалитетна, онда би ми мењали идентитет, селили у неке треће земље, ако је прекоокеанска то вреди милион, ако је нека европска нека 800-900 хиљада долара. Ја сам рекао да нећу да сведочим, одбио сам, и нећу да се селим из своје земље. Рекао сам ја њему, додуше, он мене пита о ратишту о детаљима, ништа нисам говорио, само сам му рекао, да сам био на 5-6 различитих локација. Све ја кажем, али опет нећу да вама дам изјаву. Рекао сам ако будем давао изјаву, даћу је српској страни.

Он је опет рекао, уколико ја дам изјаву и они процијене да је та изјава квалитетна, то су трошкови Уједињених нација када тебе и породицу шаљу, мењаш име и презиме, тако сам ја разумео и ви тамо настављате живети.

У Београду, на првом састанку су ми рекли да ће и мене оптужити ако не прихватим да будем њихов сарадник, а ако сарађујем, они ми гарантују да ме неће гонити нико из Хага, ни из Хрватске и Босне и Херцеговине, вјероватно зато што знају да сам ја био у рату. Ја сам рекао ако сам ја крив, изволите, мене ухапсите. Ја нећу ни против кога другог да се љутим, ја сам био у рату, ако сам ја направио злочин, ви ухапсите мене. Ја никад нисам присуствовао никаквом злочину, ја не могу измишљати ништа.

Ја сам имао и док сам био у Холандији добијао телефонске позиве од њих. Ја нисам њима хтео да говорим о дешавању из рата ништа, а они су сваки пут на томе инсистирали.

Значи, ја сам двапут имао контакт са њима, како се каже, очи у очи и приликом тих контаката сам имао осећај да они врше притисак према мени.

Моје је мишљење да је сваки телефонски позив притисак, с обзиром да сам ја јасно рекао да не желим да ме више зову. Посебан вид притиска и уцене био је када су рекли – ако ви нама дате изјаву, ми ћемо вама донети папир у којем сте ви безбедни. Ја сам то доживео и као претњу и после тога сам се годину дана склањао и крио по Београду, нисам знао на чему сам.

Ја сматрам, када сам им први пут телефоном рекао да не желим с њима да имам неке контакте, да сваки следећи по-

жив превазилази уобичајену упорност неког органа и представља средство притиска према мени.

Искрено да кажем, ја сам на крају, приликом задњег разговора, био баш јасан и рекао сам им дословце овако: „Ја сам цијело вријеме пристојан према вама, а ви упорно зовете иако вам је јасно да ја нећу да дам изјаву”. И онда сам рекао, немојте више да вам падне на памет да ме зовнете и узнемиравате. То је било када је назвао господин Ив Рој. Ако сам рекао да нећу дати никад никакву изјаву, онда ми је њихова упорност била сметња.

Ја за оба сусрета имам свједока, нисам ишао сам, ишла је моја свастика, која је преводила, није ишла само као мој преводилац, већ зато што сам желио да постоји неко ко ће испричати како је било, да ја не бих сутра црвенио пред својим дјететом.

У току разговора нисам приметио да је разговор сниман, али сам убеђен да је негде постојала камера. Ја сам од куће дошао са чврстим решењем и намером да не улазим у причу, јер сам знао да ће ме побједити. Претпостављам да наспрам мене врхунски полицајци сједе, и ако уђем у причу, готово је, и оно што ја не бих рекао они би на крају извукли из мене.

Е, кад је био заказан разговор у мојој кући, ја сам са мојим кумом, овом дјевојком и са још два човјека, покушао да утврдим докле они хоће да иду. Само да видим шта се то догађа, то је мени била непознаница, ја нисам имао појма и зато је то тако и текло. Кад је он одлазио, тврдио је да је за њих моја прича доста добра, иако ја ништа нисам причао. Рекао је да сматра да да ја њима могу пуно помоћи. Ја сам се нашао у чуду, шта ја то њима могу помоћи, кад знам да им ништа нисам рекао.

Тада сам им рекао да и кад бих пристао да свједочим за њих, да не бих дао изјаву док не би моју породицу иселили одавде и мене. Све сам ја то рекао. И кад су они отишли, назвали су још једном, он каже не може сам да одлучи, него да постоји виши ниво који одлучује ко ће добити статус заштићеног свједока. И они су после тог сусрета још једном звали телефоном и пристали да не дам изјаву док не одведу мене и породицу. Рекао сам да ме више не зову, нећу дати никакву изјаву и нагласио да ме не могу купити ни за што. Следећи позив је уследио у марту 2004. године, тада је звао Ив Рој. Мени су статус заштићеног сведока понудили други пут, не знам због чега, иако им ја нисам дао никакву изјаву нити сам рекао да бих о нечем могао да сведочим, али сматрам да су ми прво нудили статус заштићеног сведока да ме једноставно натерају да им дам неку изјаву коју би они могли да искористе против Војислава Шешелја. То једна доста озбиљна организација...

Када су они изашли из куће, следећи пут су звали Џонатан и екипа и Ив Рој, иако сам им ја рекао да ме више не зову.

То је наводно тај виши ниво о којем он прича. После тога у марту је био још један позив, у којем је звао само Ив Рој, који ми је рекао да ће се држати светог договора, да није никакав проблем, да ми породицу одмах пребаце Холандију и да их тамо задрже мјесец дана, ја дам те изјаве, и онда сам ја рекао немојте више да ме зовете, ми смо завршили, ја нећу да дам изјаву, ово је крај приче. Немојте ме више узнемиравати. Онда сам отишао у Француску да покушам да на основу овога што су ми направили обезбедим азил. Дошао сам у Француску, у Француској нема смјештаја, нисам могао да тражим азил, имао сам другарицу која живи у Дем Бошу у Холандији. Дођем код ње у Дем Бош, она ради у полицији, помогне ми да нађем гдје је азил центар, одем на аеродром „Шипо”, они ми дају карте, још их имам, бесплатне. Њен син ме одведе у Терапе, то је једно мало мјесто на граници са

Немачком, и ту останем скоро 50 дана, и изгубим 20 кила. Е, кад дођете и тражите азил, онда они питају због чега тражите азил. И ја кажем, да тражим од УН-а азил зато што су мени УН направиле проблеме, и кажем да сам имао два контакта са истражитељима. Они мене питају како, ја испричам.

Требао ми је доказ да сам био са њима. Он не да, не да ми овај папир. Каже, ми то немамо, ми вама не можемо дати папир. Они хоће да узему од мене изјаву, али папир је тамо светиња. Између осталог, када сам био на том интервјуу са тим полицајцем, он је мене питао какве ја то проблеме имам. Рекао сам да мени прави проблем човек који је припадник Српске радикалне странке, који проноси причу да сам ја пристао да будем сведок Тужилаштва, што је нарушавало мој углед и углед моје породице. Он је одмах питао да ли ме напада Српска радикална странка. Рекао сам: „Не, господе, Српска радикална странка је демократска странка, она не стоји иза тих напада, у свакој странци имате услијаних глава и лудака”. Е, онда сам тај папир добио пред сами крај, једно 6-7 пута су ме звали у том центру. Прву пут ме зову и питају шта ја имам за њих. Ја кажем ја немам ништа за вас. Ви имате за мене, требате ми дати папир да сам се ја два пута састао са вама, јер ја због тога имам проблема. Тек када сам му рекао да ја имам један папир који ћу мијењати с њим ако ми буде ово дао, исти дан након 15 минута је ово факсирао на правну помоћ у извршном центру. Ја сам се послужио триком и рекао да је папир који имам за њих добро сакривен у Србији.

Значи, да бих добио азил, био ми је неопходан доказ, папир од истражитеља да су ме контактирали, што је Ив Рој одбио да ми да. Занимљиво је да ми је тада у телефонском разговору рекао да смо се видели у Београду, а ја у Београду нисам упознао никог с тим именом. Ја сам обадвојицу људи видео, што имам њихове визиткарте, е сада, да ли се они представљају под разним именима, ко ће то знати, од њих свашта може да се очекује. Ја сам њима рекао да имам папир да је Душан Вучковић био припадник Српске радикалне странке у вријеме почињених злочина. Знао сам да им је то најважније. Наравно, овај папир нисам могао да им дам, јер он и не постоји. Истог дана Ив Рој је потписао документ у коме је наведено то да су хашки истражитељи имали два сусрета са мном, али да сам оба пута одбио да дам изјаву, јер сам се плашио за свој живот и животе чланова своје породице. Криво ми је што су написали само делимичну истину, што нису написали оно што сам им рекао, да ми не пада на памет да сведочим против Срба.

Да, и док сам покушавао да добијем азил, Холанђане је посебно занимало да ли страхујем од Српске радикалне странке. Рекао сам им да од мене не очекују да плујем по својој земљи нити по Српској радикалној странци и да немам разлога да страхујем од странке. На великом интервјуу са истражитељима објашњено ми је да је процедура да ми се придружи супруга и син прилично дуга. Нисам смео да ризикујем да очврсну и ојачају сумње мојих суграђана и да ми породица остане незаштићена, па сам се Холанђанима захвалио на бесплатном боравку у азилу и после два месеца поново се вратио у Мали Зворник. С нестрпљењем чекам дан када ће Војислав Шешел добити списак заштићених сведока и када ћу коначно све неверне Томе уверити у своју честитост. Ја могу рећи да ја нисам тражио никакву надокнаду, никакву нагодбу, ја сам се у свему овоме нашао зато што су они мене звали, а не ја њих.

Сто посто ја нисам никог звао. На крају крајева, након моје изјаве у Београду да сам припадник СЧП-а, да нећу да разговарам на тему рата, нећу да поменем Србина пред њима, нема после приче о нагодби.

И то обећање папира којим ће ме заштитити од Хашког суда, од судова Босне и Херцеговине и Хрватске је било вјероватно да се одобривољим да кренем да причам, претпостављам да је то. Чим су ми понудили тај папир. Мислим, све се дало логички закључити. Мој је утисак да је њихово поступање са мном притисак не би ли ме натерали да говорим оно што њима одговара, односно да сведочим против Војислава Шешеља, једино тако могу да протумачим њихову упорност, иако сам им стално понављао да ме више не зову.

Ову изјаву дајем добровољно и без икаквог притиска.
У Земуњу, 24. јануара 2007. године

„Осећао сам се као у концентрационом логору”

Ја, Зоран (Станка) Суботић, рођен 27. априла 1958. године у Бенковцу, општина Бенковац, Република Хрватска, са пребивалиштем у Новом Саду, ул. Марка Краљевића 49, са личном картом бр. 587788, ЈМБГ, 2704958773638, издата од СУП-а Нови Сад, по националности Србин, вероисповест православна, држављанство Републике Србије, говорим српски, по занимању републички тржишни инспектор, претходно занимање приватни предузетник, изјављујем:

Имао сам три пута контакт са канцеларијом Хашког трибунала у Београду и то два пута у јуну 2003. године и једанпут у септембру. Четврти пут, 19. јануара 2007. године позвали су ме наши истражитељи.

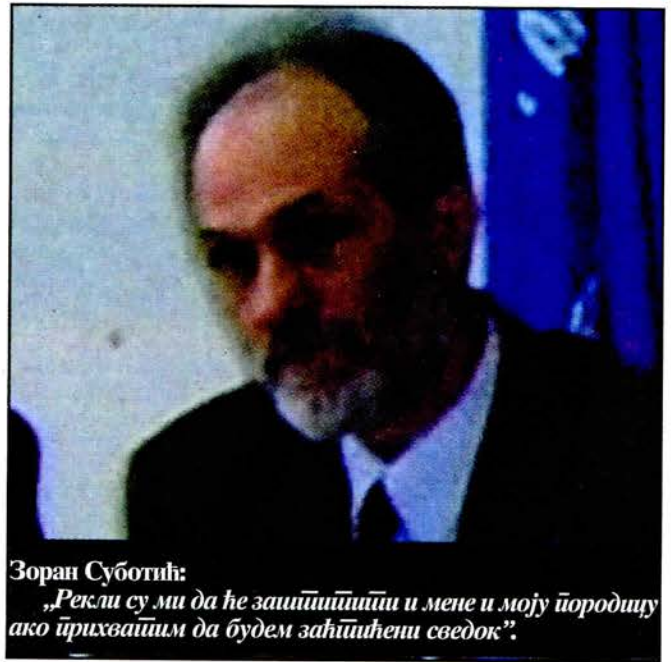
Пре него што су ступили у контакт са мном, звали су телефоном десетак пута на кућни број, али се ја нисам јављао на телефон, а укућани су ми преносили да ме траже неки странци. У исто време имао сам честе позиве на мој мобилни телефон, али се нисам јављао, јер је број са којег стиже позив био неидентификован.

Када сам се ја јавио, они су се представили и рекли су да су истражитељи Хашког трибунала и да желе са мном да обаве разговор. И онда сам ја први пут отишао код њих на Дедиње, да не би долазили кући по мене да ми траумирају породицу. Задржали су ме два дана. Разговарали смо скоро непрекидно од осам сати ујутру до деветнаест увече. Све време су се распитивали о Зворнику и о мојој улози тамо, а показали су ми подебео досије, где су наводно изјаве ранијих сведока. Сећам се да је истражитељ био неки Томас Јакерман, а преводилац девојка која се звала Војислава. Одмах сам питао у ком својству желе да ме саслушају, да ли сам у својству оптуженог, потенцијалног оптуженог или сведока.

Они кажу: „Имамо ми за вас контрапитање: да ли сте ви Зоран Суботић, командант Штаба у априлу месецу 1992. године у Зворнику?” Рекао сам да јесам. Онда су пола сата причали како они воде процес у Хагу да би ме навели на закључак да они говоре о процесу против Војислава Шешеља и да од мене очекују да будем сведок оптужбе у том процесу. Јасно сам им ставио до знања да то не желим и да сам свестан да могу против моје воље да ме одведу у Хаг, али сам их упозорио да бих јавно о томе обавестио судско веће већ приликом првог сусрета у судници и да бих после тога говорио истину о нашем присуству у Зворнику и да то не би било оно што они очекују.

Међутим, они нису одустајали, показивали су ми изјаве других сведока који су наводили да сам их ја, као командант Штаба, окупљао и показивали су ми документа са мојим потписом. Ја сам објашњавао да смо ми били елитна јединица ЈНА и да сам ја отишао у Мали Зворник у касарну након што сам добио позив за резервни састав, да смо ту задужили ратну опрему и сутрадан пребачени у Зворник.

Они су упорно покушавали да ме убеду да сведочим против Војислава Шешеља. Објашњавали су да нема разлога да не сведочим, јер они знају да ја више нисам у Српској ради-

Зоран Суботић:
„Рекли су ми да ће заштитити и мене и моју породицу ако прихватим да будем заштићени сведок”.

калној странци, рекли су и да имају информацију да сам у сукобу са Шешељем и тако су хтели да ваљда изазову мој гнев и да ме тако приволе на нешто што ја никако не желим. Објаснио сам да нисам ни са ким у сукобу и да ни то ни било шта друго не може да промени моју одлуку да ни по коју цену не желим да будем сведок оптужбе. Тада су ми рекли да ће они заштити и мене и моју породицу, ако прихватим да будем заштићени сведок. То сам категорички одбио, рекао сам да и, ако ме на силу одведу у Хаг, не смеју да ме заштите, јер бих ја изнео да је то учињено мимо моје воље. То им није одговарало, што је очигледан доказ да они не трагају за истином, већ за сведоцима који ће говорити оно што им Тужилаштво нареди.

Често су ме питали зашто ја нећу да будем њихов сведок, да ли се ја то плашим Српске радикалне странке. Стално су то инсистирали и понављали да не треба никога да се плашим, јер ћу, као заштићени сведок, имати пуну заштиту Хашког трибунала. Говорили су да не разумеју зашто ја желим да заштитим Шешеља кад Шешељ не води рачуна о мени. То је био класичан психолошки притисак, рачунали су ваљда да ће ми повредити сујету и тако присилити на нешто што сам упорно одбијао. То је био класичан, перфидан, притисак са њихове стране. Пошто нису успели да ме убеду, трећи пут се појавио неки Роћа из Рима и представио се као главни истражитељ. Он је променио тактику, трудио се да буде фин и културан, али је све време и он инсистирао на томе да ме убеди да будем њихов сведок против Шешеља. Десет пута сам инсистирао да унесу у записник да не желим својевољно да идем у Хаг као сведок Тужилаштва, што су одбијали са образложењем да они имају другачију форму. Осим што су ми обећавали заштиту идентитета, јасно су ми стављали у изглед и то да ће они да се побрину за моју и егзистенцију моје породице.

То што су ме готово непрекидно испитивали више од десет сати доживео сам као психолошки притисак и њихову очигледну намеру да ме деконцентришу и да изгубим стрпљење. На исти начин сам доживео и то што су ми исто питање понављали више пута у различитим временским периодима, посебан вид притиска је био када ме после пет-шест сати, онако изнуреног и измореног, питају да им објасним нешто што сам рекао рано ујутру, јер им је наводно остало

нешто нејасно. Јасно је да су само хтели да провере да ли ћу дати исти одговор на исто питање.

Ја сам се бунио што то испитивање траје тако дуго у кон-тинутету и тражио да се прекине. Они би тада направили само кратку паузу од десетак минута. Осећао сам се као у концентрационом логору.

Одбио сам да потпишем записник зато што никако нису хтели да у записник унесу мој изричит став да у Хаг нећу отићи добровољно. Они су инсистирали да потпишем записник, убеђујући ме да ту моју примедбу не могу унети због процедуре. Последњи пут када су ме испитивали, дали су ми један примерак записника.

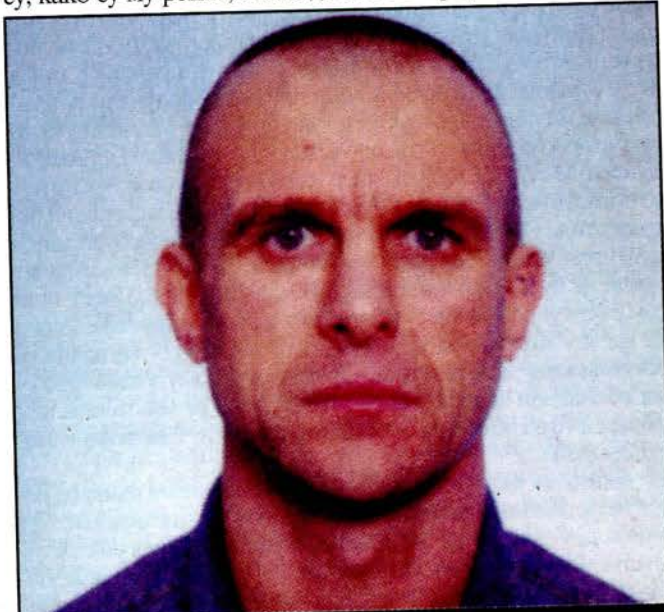
Ову изјаву дајем добровољно и без икаквог притиска.
У Земуну, 25. јануара 2007. гоидне

„Важно је да оптужиш, за друго не питај”

Ја, Милорад (Мухамеда) Гогоћ, надимак Миле, рођен 28. јануара 1963. године у селу Зајечар, општина Лозница, Република Србија, са пребивалиштем у Лозници, ул. Филипа Кљајића бр. 123, са личном картом број 177730, ЈМБГ 2801963773617, издатом од СУП-а Лозница, по националности Србин, вероисповест православна, држављанство Републике Србије, говорим српски, запослен у обезбеђењу дикотеке, претходно занимање боксер, аматер, изјављујем:

Први контакт са представницима Хашког трибунала имао сам у новембру или децембру 2002. године. Пошто ја редовно после тренинга свраћам у један ресторан на ручак, једног дана ме позвао власник ресторана на мој мобилни телефон и саопштио ми да ме у ресторану чекају неки људи из Хага. Ја тада нисам отишао у тај ресторан, после сам сазнао да су се код конобара распитивали за мене, да су рекли да они знају да ја редовно после тренинга долазим ту на ручак и то баш у то време кад су ме они чекали.

Конобар је то пренео власнику ресторана који је, пошто је мене обавестио да ме чекају, пришао и разговарао са њима. У ствари, рекао им је да не жели да у његовом ресторану било кога сачекују, а они су рекли да само раде свој посао и дали му број телефона на који би ја требало да се јавим, јер су, како су му рекли, знали да смо ми пријатељи. Тада су у

Милорад Гогоћ:
„Нису ми дали ниједан примерак записника и што ми је
веома чудно”.

том ресторану била три мушкарца и жена преводилац. Поручили су ми да им се јавим, да би требало да разговарају са мном и да је то у мом интересу. Размишљао сам да ли да им се јавим и онда сам замолио једног пријатеља да позове на тај број са јавне говорнице. То је био број телефона у Холандији, у Хагу. Тај мој пријатељ је рекао да зове из Лознице, да се зове Милорад Гогоћ, да нема новца за разговор и да они позову на број који им је оставио. Одмах су позвали и рекли да би требало да се видимо, да разговарамо, да сам ја осумњичен за неке ратне злочине, али да о томе не могу да разговарају телефоном. Мој пријатељ је рекао да се јаве сутрадан поново и да ћемо се договорити. Они су тада рекли да бирам место и време сусрета. Ја сам тада живео у Зворнику, али сам дошао у Лозницу да бих се ја јавио на телефон кад буду звали. Кад су се јавили, рекао сам да зову за сат времена, јер сам заузет. У договорено време су се јавили и ја сам рекао да дођу за два дана у онај исти ресторан где су ме први пут чекали. Дошли су у заказано време, један Норвежанин, који је рекао да је шеф тима и његов правни саветник, Пакистанац.

Са њима је била жена преводилац, наводно из Београда. Кад смо се срели, они су рекли да не би много причали, они ће мени да покажу одређену документацију. Показивали су ми документа са мојим потписом, списак Јединице за специјалне намене МУП-а Републике Српске, платне спискове, задужење наоружања и слично. Потврдио сам да су то заиста моји потписи. Све су била оригинална документа, а ја сам имао сазнања да су хашки истражитељи долазили у Центар јавне безбедности Зворник и да су им власти предале сву документацију. Тај први сусрет трајао је око три и по сата. Сопштили су ми да сам ја осумњичен за ратне злочине по командној одговорности, као шеф јединице која је наводно починила многе злочине. Питали су откуд ми из Лознице у Зворнику и рекли су да они имају информацију да смо радикали, што сам ја негирао и објаснио сам да је моја јединица припадала Аркановој гарди и да није било страначки опредељених људи. Питали су ме да ли сам ја спреман да се појавим у Хагу, опет су рекли да сам осумњичен, али да нису сигурни да ли ћу бити оптужен. Рекао сам да не треба да ме хапсе, нека пошаљу позив и свакако ћу се појавити. Обавестили су ме да ће о томе одлучивати Тужилаштво, а да они само истражују.

Други сусрет био је после свега неколико дана. Звали су ме и тражили да се поново видимо. И тај други разговор је трајао око три сата. Рекли су ми да су утврдили да сам био рањен у време злочина које они истражују и да ме то спашава, али да би ипак била подигнута оптужница против мене да нисам пристао на разговор са њима. У том другом разговору они су инсистирали на томе да ја кажем да смо ми били добровољци Српске радикалне странке. Ја сам упорно понављао да немамо везе ни са Српском радикалном странком ни са Војиславом Шешељем. Пошто су они то упорно понављали, мени је било јасно да они, у ствари, хоће мене да убеде да ја кажем да смо имали везу са Шешељем, да смо од њега примали наређења. То сам осећао током целог разговора, јер су се често на враћали, буквално инсистирали, мада индиректно. Ја сам одмах после овог разговора рекао неким својим пријатељима да ми се чини да траже нешто против Шешеља и да ми се чини да му припремају оптужницу. Распитивали су се за Ранкића, говорили да је он радикал, да је он нама био шеф. Имао сам још један разговор са хашким истражитељима, негде пред Нову годину, када сам званично потписао записнике, пошто са прва два разговора нисам ништа потписивао. Нисам ни приметио да су снимали разговор, само су писали неке белешке док смо разговарали.

Тај трећи пут су донели лаптоп и са њега ми прочитали изјаву са претходна два састанка. Ја сам имао неке примедбе на записник, они су то исправили и ја сам записник потписао. Међутим, нису ми дали ниједан примерак записника, што ми је веома чудно. Питали су ме да ли сам спреман да се појавим као сведок у Хагу, када сам питао против кога, рекли су да то није битно. Рекао сам да ја не бежим ни од чега, али нећу да ме хапсе. Сваком позиву ћу се одазвати и увек ћу говорити само истину.

Изјаву дајем добровољно без икаквих притисака.
У Земуну, 27. јануара 2007. године

Или сведок или оптужница

Ја, Драган (Радомира) Цветиновић, надимак Стене, рођен 25. јула 1956. године у Лозници, општина Лозница, Република Србија, са пребивалиштем у Лозници, ул. Партизанска 22, са личном картом број 145228, ЈМБГ, 2507956773622, издатом од стране СУП-а Лозница, по националности Србин, вероисповест православна, држављанство Републике Србије и Босне и Херцеговине, говорим српски, по занимању истражни судија, претходно занимање адвокат, изјављујем:

У току 2000. године по Лозници се причало да неки непознати људи шетају по граду и да траже „шешелевце“ који су учествовали у рату у Зворнику. Покушао сам преко својих пријатеља да сазнам о чему се ради. Нико ништа није знао, али сам добио посредну информацију да хоће баш са мном да разговарају. Тражили су од Милорада Гогића да им направи списак људи који су учествовали у тим догађајима, и са којима желе да разговарају. Тако ме Гогић једног дана обавестио да су га истражитељи из Хага телефоном обавестили да ће доћи у Лозницу и да хоће да се виде, између осталих, и са мном и то у ресторану „ГТА“. Знао сам да могу да ме пронађу и ухапсе кад год им падне на памет и зато сам добровољно отишао на тај разговор. Не могу са сигурношћу да се сетим када је обављен тај разговор, чини ми се да је била јесен 2001. или 2002. године. Једино сам сигуран да је то било после доласка ДОС-а на власт у Србији. Нисам добио никакав записник са овог разговора, па тако не могу ни да се подсетим када је то тачно било, али знам да је било пре него што је подигнута оптужница против Војислава Шешелја.

Пошто су ти истражитељи и раније долазили и прикупљали неке податке, цео град је причао о томе, а посебно о овим саслушањима која су обављена у том ресторану. Ја, као и остали који су саслушавани, били смо веома неповерљиви према њима, покушали смо да их пратимо да утврдимо одакле долазе, јер ми, у ствари, нисмо ни били сигурни ко су они. То ми је стварало психички немир, извесну несигурност и велику непријатност. Тада су разговарали са укупно десетак људи, наравно појединачно, и то је трајало више дана, а ја сам ту долазио свако вече да бих могао да пратим шта се дешава и да би се ти људи, које су испитивали, осећали сигурније, јер су очекивали да им као бивши адвокат помогнем, ако им то буде потребно. Ја сам са њима разговарао само једанпут и тај разговор је трајао више од три сата.

Ми смо сви седели у тој кафани, а они су били у једном одвојеном делу и ту су нас испитивали, што је била додатна непријатност, што сам ја доживео као њихов својеврстан притисак, као намеру да због тих околности, без много размишљања, кажемо све што би они желели да чују, само да се што пре разиђемо. Мене су највише испитивали на околност организације Српског четничког покрета и Српске радикалне странке. Највише питања односило се на то шта је и на који начин Шешелј наређивао и заправо сва питања су била фокусирана на Војислава Шешелја. Питали су да ли желим добровољно да дам изјаву, на самом почетку ми ни-

Драган Цветиновић:
„Рекао ми је да водим рачуна шта говорим, јер бих и ја могао бити оптужен“.

су рекли у ком својству ме саслушавају. Тек у току разговора, незадовољни мојим одговорима, један од њих, не знам да ли Бугарин или Норвежанин, ми је рекао да водим рачуна шта говорим, јер бих и ја могао бити оптужен. Рекао сам да је неозбиљно такве разговоре обављати у кафани, на шта су они рекли да је то због тога што нису хтели да ме малтретирају позивима, иако сам ја управо ово доживео као малтретирање. Не сећам се са сигурношћу да ли су овај разговор снимали, мада претпостављам да јесу.

Преводаилац је био муслиман, што сам доживео као посебан притисак и провокацију, јер су они причали о наводним муслиманским жртвама, а ја сам имао и страх, јер нисам знао одакле је тај преводаилац. У току разговора још једанпут су ме упозорили да траже истину или ћу и сам бити оптужен. Пошто сам ја и говорио само истину, схватио сам да њих то заправо и не интересује, већ да они хоће да ме присиле да ја кажем нешто што би њима одговарало. Приметио сам да је ово друго упозорење изговорио веома жучно, то сам приметио због тона којим се обратио да ми то преведе. У току целог разговора постављали су сугестивна питања и наводили на одговоре.

Очигледно су хтели да таквим психолошким притисцима утичу на оно што сам желео да кажем. Чини ми се да сам тада потписао записник, нисам потпуно сигуран, али сам сигуран да ми нису дали примерак тог записника. Један од њих ми је дао визиткарту и рекао да могу у свако доба да му се јавим, ако будем имао такву потребу, или било какве проблеме. Вероватно је желео да остави утисак човека који је мој пријатељ, да лакше добио неке информације које су они желели. Још су ми рекли да, ако имам визу, могу да путујем где год желим, али да ми они не гарантују да ме негде на некој граници неће ухапсити, јер они, као, не знају шта су други сведоци о мени изјавили. Ова информација је такође била притисак на мене, то је требало да изазове страх, а у страху човек може и да поклекне пред притисцима. Ја заправо нисам могао да разумем да ли ме испитују као потенцијалног оптуженог или као сведока, мада се већина њихових питања односила на др Војислава Шешелја и баш код тих питања су били најсугестивнији, малтене су ми „стављали у уста“ неке одговоре које ја нисам ни поменуо.

Начином испитивања хтели су ме да приволе на њихове одговоре. То је посебно било присутно када ми исто питање постављају на сваких пола сата, чиме су хтели или да ме збуне, или да изгубим стрпљење, па да кажем шта год они хоће, само да се све што пре заврши. Ја из искуства знам да је то начин да се добије жељени одговор. Ја сам другим људима скретао пажњу да не наседају на такве провокације и психичке притиске, јер сам видео да су уигран тим. Један пита једно, други упада са другим питањем и веома је тешко задржати концентрацију, што и јесте њихов циљ. Питали су ме да ли желим да будем сведок оптужбе, али нису рекли против кога. Рекли су да можда постоји оптужница против некога, али да они то не знају. То је посебан вид притиска, та недоумица, заправо страх да можда постоји оптужница и против мене, ваљда је требало да ме натера да пристанем да сведочим против кога год они желе.

Посебно су се распитивали под којим околностима сам искључен из Српске радикалне странке, сугерисали су да је ту било неких проблема, што сам ја негирао. И нагласио да из странке нисам имао никаквих претњи и да у Српској радикалној странци имам много пријатеља. Неколико пута у току разговора чинило ми се да питања нису само сугестивна, већ и претећа. Поготово један од њих, који је углавном ћутао и као незаинтересовано посматрао, упадао је повремено са потпитањима или наводио на одговоре. Ово је било типично полицијско испитивање, унакрсно, са очигледним притиском. Посебна је њихова дрскост исказана у томе што су све радили у кафани, на јавном месту, такорећи наочиглед свих мојих суграђана, што је могло довести до различитих сумњи и негативног утицаја на мој углед и на моју породицу.

Осећао сам се потпуно небезбедно, а страх сам осећао још бар месец дана после тог разговора. Посебне непријатности сам имао што су по граду почеле да круже приче да сам добио неке аутобусе у замену да сведочим против Шешеља.

Изјаву дајем добровољно и без притиска.
У Лозници, 27. јануара 2007. године

„Спаси свој живот, оптужи Шешеља“

Ја, Јовић (Радомира) Ненад, надимак Нешо, рођен 2. октобра 1957. године, у месту Радаљ, општина Мали Зворник, Република Србија, са пребивалиштем у Радаљу, са личном картом број 31091, ЈМБГ 0210957774118, издатом од стране СУП-а Мали Зворник, по националности Србин, вероисповест православна, држављанство Републике Србије, говорим српски, по занимању грађевински радник, претходно занимање полицајац, изјављујем:

До мог првог контакта са представницима Тужилаштва дошло је 2002. године у Београду. Не памтим датум, али се сећам да је то било три-четири дана након сведочења Драгана Спасојевића у процесу против Слободана Милошевића. Тих дана мојој кући су дошла двојица људи, донели ми адресиран коверат, у којем је био позив да се морам одазвати, писало је: „Молимо вас да се одазовете позиву и да дођете дана тог и тог у канцеларију Хашког трибунала“. Ови што су ми донели коверат били су наши, представили су се да су из Одељења за организовани криминал.

Дошли су „реноом“, или „пежоом“, нисам сигуран, знам да је био мањи аутомобил.

Човек је био у цивилу. Ја сам устао ујутру, они сједе испред куће и кажу: „Треба нам Ненад“. Рекох: „Ја сам“. Прво сам мислио да је нека шала, видим знак Трибунала горе на коверти, отворим и приметим да нема потписа судије, истражитеља, никога.

Примио сам позив и потражио Драгана Спасојевића. У једној од његових фирми нашао сам његовог шурака који ми је рекао да је Драган у Хагу. Након Спасојевићевог повратка из Хага, видео сам се са њим и питао га шта да радим. Посаветовао ме да говорим само истину.

У заказано време сам отишао до канцеларије Хашког трибунала. Не сећам који је био датум, али знам да је тог дана каменована словачка амбасада. Требало је да се јавим у девет сати ујутру. Јавио сам се на капији дежурном, односно полицајцу који обезбеђује зграду. Дао сам му моју личну карту, са намером да се зна где сам ушао, ако ме нестане, или ако ми се нешто деси, да остане податак где сам задњи пут био. Полицајац је записао и зазвонио на врата. Рекли су ми да ме пусти унутра, а тамо су ме сачекале једна жена и једна девојка као преводилац. Жена је причала енглески, а девојка је преводила да им је драго што сам се одазвао позиву, да је то много боље и лакше за мене. Рекла је да се нисам одазвао, они би дошли по мене, па бих молио бих Бога када ће доћи да ме саслушавају, јер би ме држали затвореног у некој самици са упаљеним рефлекторима. И онда сам прошао кроз скенер, оставио свој мобилни код њих у приземљу, па су ме испратили у канцеларију.

Били су јако љубазни, није било никаквог малтретирања. Почело је прво испитивање о мени, да би касније прешли на цијели рат, цијело учешће у рату. Ја сам то повезао са изјавом Драгана Спасојевића, јер ја и Драган Спасојевић смо се упознали у Дарди. Ја сам тада био у Дарди као добровољац и у току једног напада, он је тражио од тадашњег помоћника министра унутрашњих послова, Мартићевог помоћника Радоша Костића да дођем њему, да идем у Зворник, и да будем њему при руци. Свјесно сам причао, и одговоран сам за оно што сам рекао за сва четири сусрета са истражитељима Хашког трибунала.

Била су четири сусрета, до последњег сусрета, који је био 19. октобра 2006. године. Било је то 19, 20, 21. и 22. октобра. Радило се и дању и ноћу, ишли су на то да изгубим стрпљење и концентрацију и да почнем да говорим оно што они желе да чују.

Сви разговори су вођени у присуству више људи, аналитичара, преводилаца, психолога, психијатара, шта ја знам шта је све у екипи. По пет, шест њих некад буде, па су се и мијењали, па су ми тражили да напишем нешто на папиру, па онда то гледају, упоређују, анализирају, па хајде, опет, после пола сата напиши опет оно исто, па тако више пута. Последњи сусрет је трајао четири дана скоро непрекидно, одморим се десетак минута, пусте ме на терасу да попушим цигарету, па опет. Тако је било и у току ноћи. За истим столом се и јело и причало. Мени је то било јако заморно, психички ме убијало, видео сам да иду на то да изгубим стрпљење, да кажем ако нешто знам, да бих само што пре отишао кући.

Стално сам се жалио да сам уморан, питао их да ли можемо да направимо паузу 15 минута. Дозвољавали су петнаестак минута, али више не. Пустили су ме у та четири дана једном да одспавам можда од 12 до четири, па би наставили касније.

Они имају закупљену зграду поред њихове, и ту сам спавао. То је стамбена зграда и ту спава и њихово обезбеђење и полицајци Уједињених нација који су унутра обезбеђење.

Све оно што се дешавало док сам био свестан, тога се сећам добро, али задњи пут када сам дошао кући, лежао сам четири дана, нисам ни видео какви су, буквално сам лежао поломљен, сав скршен, без воље, без ичега, куњао, спавао, а иначе сам радио у Бару и Подгорици, градилишта сам доле имао, али нисам уопште могао на то да мислим, ни на шта нисам мислио и када сам коначно четврти дан устао и огле-

дао се, ја сам сав био отекао око очију, зенице су ми биле као дугмад у плишаног меде. Ја сам се сам себе уплацио какав сам био.

Могу да гарантујем да су ми ставили нешто у храну или у пиће, сто посто гарантујем, јер 50 година имам, не пијем алкохол од 1984. године, не дрогирам се, пушим цигаре, то ми је једини порок, пијем кафу и ништа више. Најжалије ми је и најтеже што нисам одмах отишао лекару да ми се извади крв. Нисам имао чиме да се сетим тада, јер ничега нисам био свестан.

Онда сам сео на воз и отишао у Подгорицу на посао и доле сам опет куњао. Два-три дана ништа нисам могао да радим, само сам гледао како раде моји радници. Преболовао сам то некако, а кад сам већ дошао себи, знао сам шта ми се догодило, било ми је жао зашто ми се жена није сјетила да ме одведе лекару да ми изваде крв, мада моја жена није ни знала гдје сам ја био та четири дана.

Ја се сећам шта су ме питали прије док сам био свјестан својих поступака и питања су била везана углавном за Српску радикалну странку.

Наговештавали су ми да треба да сведочим против Шешеља, чак су ме на задња два састанка упозорили да се већ спремам да летим са њом у Хаг зато што нећу да сарађујем, јер ја наводно имам компјутер у глави, али да нећу да причам. Па ћу, као, тамо у Хагу лепше причати. Тешко ми је и да се сетим свих детаља, било је то поодавно и пуна ми је глава њих, јер је све то трајало дуго и било је заморно. У првим сусретима су ми нудили промену идентитета и земљу у којој хоћу да живим и посао за породицу и мене, а заузврат да сведочим против свију. Значи, против Војислава Шешеља, па пошто сам био у МУП-у, против Симатовића, против свих са којима сам се сретао, ако сам се сретао. Да. Ја сам њу питао: колико то кошта Уједињене нације? Па, каже – много пара. Ја јој кажем – да је метак две конвертибилне марке, да је Ненада лакше убити, него дати толике паре. Долазило је до мемената када сам ја бацао папире и устајао да идем, не могу више да издржим. Онда би била кратка пауза, па убеђивање: „Не бојте се, олакшајте себи душу, лакше ћете спавати, вама неће бити ништа, нико неће погинути, нико неће

ништа знати око свих ових ствари... нико неће знати да ви сведочите”.

Ја сам њу питао, који је то вид заштите. Ако ја сад вама и кажем то што ви тражите, па ови људи ће сутра изаћи из затвора. Не бих пристао ни по коју цијену, ни тако, него сам морао, да хватам неки баланс, да балансирам, нисам смео рећи да нећу, јер би ме ухапсили. Мени су претили да ћу бити оптужен, ако не прихватим да будем сведок, зато што постоји неки документ око Кладуше. Ја сам као припадник Специјалне јединице МУП-а Крајине био код Велике Кладуше, постоји један мојом руком потписан документ који каже да имамо 300 заробљеника. Па ме питала шта смо радили са тих 300 људи. Ја кажем – пустили смо их, нормално. А она каже да су сви у масовној гробници и да ће тих 300 заробљеника бити оптужница против мене, ако не будем сведочио против свих осталих. А рекла је да се мени ставља на терет и Зворник и да сви припадници моје јединице ухапшени или ће бити, а мени све то може да се амнестира, ако будем сведок против Војислава Шешеља, Симатовића и осталих које они оптужују. А ја знам, ако прихватиш код једног, постајеш њихов слуга за све што им затреба.

И онда су ту трајала испитивања, убеђивања. Они имају доста података о свему. Ја нисам ухапшен, зато што су они гајили наду да ћу ја да пристајем да сведочим.

Она је мени тада рекла, други сусрет када је био, да је оптужница против мене спремна и да од мене зависи да ли ће је активирати.

Они, у ствари, иду на један психички замор, да човек једноставно пукне, као ја када сам бацао папире и хтео да идем.

Све сам то лично доживљавао као притисак да би ме таквим исцрпљивањем натерали да кажем шта год они хоће.

Ја то знам, јер сам радио као полицајац, тако се ради са криминалцима, лоповима, замориш га, један те брани, други ти прети и тако даље.

Тако су они са мном разговарали, баш тако. Да, било је ту и мажења, она мене, та истражитељка, овако преко стола мази, преко руке и каже – Непо, спасите себи живот, лепше ћете спавати. Да вам буде мирнија савест, да се отарасите тога, ви ћете бити други човек када нам испричате да

Карлин сведок

се олакшате, ви знате све, а зашто кријете, то су профитери, лопови, злочинци.

Питали су ме да ли се плашим Српске радикалне странке, па да због тога нећу да оптужујем Шешеља, још су ми говорили да сам 100 посто у њиховој заштити да могу у свако доба, ако осетим неку опасност, да уђем у прву међународну полицију да бих добио заштиту. То су велике глупости за мене, јер ја имам породицу и имам ћерку удату и имам два унука и ја не могу целу моју фамилију сакрити. Сећам се, кад ми поставе неко питање, као кроз онај детектор лажи, рецимо, кад причам о Зворнику. Они створе штимунг, почну да се шале, створе амбијент да се човек опусте, да причаш као са пријатељима.

Никада ниједну изјаву нисам потписао колико ја знам и докле се сећам, али ако сам нешто потписао, у неком делиријуму, тај задњи пут ја се тога не сјећам, јер сам тада био ван здраве памети. Знам да никада нисам добио никакав записник, никакав папир. Нисам видео да су снимали разговор, али верујем да јесу снимали. Јавно не, сигурно. Али то је 100 посто било. Оставили су ме у једној канцеларији самог да нешто, као, слушају ту. Ту остале њихова торба са тим њиховим ЦД дискосима и ваљда гледају да ли ћу ја то да злоупотребим, да им нешто узмем из торбе.

Овим разговорима је присуствовала још једна жена, она је куцала све тамо што се причало. Куцала је док сам ја био свјестан, ја ништа нисам потписао, али задњи пут када сам био... могуће је све, не могу да гарантујем да нисам, јер сам био 100 посто дрогиран.

Знам да је истражитељ била жена. Рита Радан, тако некако се зове, ово у средини не знам како се чита.

Они су мени нудили и тад и прије и увијек да свједочим против Шешеља, чак је један дечкић био ту, који је задужен био за Српску радикалну странку. И он је највише питања постављао увек. Највише га је то интересовало. Било јако заморно и јако тешко јер је ту било, осим преводиоца, још пет-шест њихових. И онда ти онај поставља питања, онај питања, онај добаца неку шалу, па онда опет питање, па то траје од девет ујутру до једанаест ноћу, уз кратке паузе по десетак, петнаест минута. Тако да је тешко било опстати. Па предлажу промену идентитета, статус заштићеног сведока, у замену за сведочење против Шешеља, против Симаговића, против свију који су оптужени. Та истражитељка ми је, у ствари, претила хапшењем и одвођењем у Хаг.

Ја нисам рекао ни да хоћу да сарађујем ни да нећу, ухватио сам неки баланс да могу да сијевнем неће. Послије толико притисака које су вршили на мене, последије толике тортуре, ја њима ништа не вјерујем, ја се, у ствари, њих плашим.

Зато сам сваки пут када сам улазио остављао личну карту полицијцу на улазу, иако ми је истражитељка рекла да они немају право на улазу да ми траже документа. Ја сам, ипак, остављао личну карту, да се зна гдје сам ушао, ако ми се случајно нешто деси, последије свих тортура које су вршили нада мном, ја нисам смео да им вјерујем. Плашио сам се да ме не отрују, или да ме одвезу у затвор, или да ме одведу у Хаг, па би се неко бар сјетио, ако би ме жена тражила, а би ме тражила сигурно, можда би се тај сјетио...

Ја сам разговор са хашким истражитељима осећао као велики притисак и претњу и ја сам отишао, ја сам у априлу, пре референдума у Црној Гори, отишао у Црну Гору да радим, једноставно, да се склоним да ме не нађе нико. Не да ме не нађе, него да нисам на дохват руке, жена је имала број телефона и само блиски пријатељи. Ја нисам бежао од било каквог разговора, него због свега онога што сам доживео, имао сам страх да се поново сусретнем са њима, јер сам ово њихово саслушање, које је трајало данима у неколико наврата, доживео као психичку тортуру, притисак и уцјене.

Осим тога, и моја породица је имала проблема, јер нисам смео да им кажем где идем, где сам провео четири дана, морам да искључим телефон, жена се, нормално, секира, нисам дете мало.

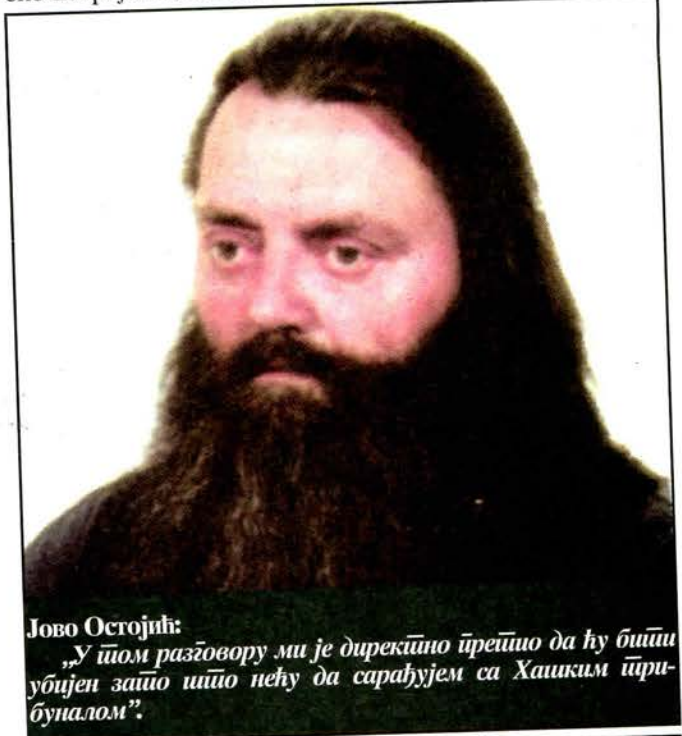
Ову изјаву дајем добровољно и без икаквих притисака. У Земуну, 29. јануара 2007. године

„Ићи ћеш у Хаг – жив или мртав!”

Ја, Јово (Алексе) Остојић, рођен 3. јануара 1952. године, у Пригревици, општина Апатин, Република Србија, са пребивалиштем у Пригревици, ул. Нине Мараковића бр. 7, са личном картом број 83380, Јмбг: 0301952810073, издата од СУП-а Апатин, по националности Србин, вероисповест православна, држављанство Републике Србије, говорим српски, по занимању виши референт, претходно занимање матичар, изјављујем:

Моје контакте са представницима Хашког трибунала детаљно сам описао у својој књизи „Хашки сведок”. Прив пут су ме звали телефоном кући почетком августа 2002. године. Супруга је рекла да нисам кући, па су оставили поруку да ће се јавити истог дана око 16 часова и да обавезно будем ту. Јавили су се у заказано време и рекли да би требало да дођем на разговор у просторије Хашког трибунала у Београду. Рекли су да ће то трајати два, три дана, да ћу добити дневнице од по 150 евра и да ће ми они обезбедити преноћиште и храну. Рекао сам да нећу доћи на тај разговор, ако званични органи моје земље нису са тим упознати. Рекли су да су званично послали допис преко тадашњег Савезног министарства правде. Ускоро сам добио допис са потписом Небојше Шаркића, помоћника Савезног министра правде. У међувремену звали су ме и 20. августа 2002. године и тада сам одбио разговор са хашким истражитељима. Истражитељ Паоло Строци био је веома упоран. Звао је и 15. септембра да провери да ли сам добио позив од Министарства и из хашке канцеларије и да треба да се јавим 19. септембра у 9 часова у Улицу Јеврема Грујића 11 у Београду.

Отишао сам у заказано време на тај разговор. Сусрет је био непријатан, већ на капији почели су да ме претресају,

Јово Остојић:

„У ином разговору ми је директно претило да ћу бити убијен зато што нећу да сарађујем са Хашким трибуналом”.

морао сам да изујем ципеле, скинули су ме, кроз су ме претресли, на шта сам ја реаговао и рекао да сам дошао само на информативни разговор и да не разумем шта се дешава. Одмах се ту појавила жена која преводи и рекла је да то тако мора бити. И онда у ми све те ствари вратили и пустили ме да прођем. Отишли смо горе у једну просторију и ту сам упознао Паола Строчија и једног Немца чије име нисам запамтио, а који је био са њим стално. Дали су ми одмах столицу да седнем и почели да ми причају како они својим сведоцима обезбеђују да слободно причају, да могу да оду у другу земљу. Онда су мени директно понудили да изаберем земљу у коју желим да одем, понудили су ми Канаду, Аустралију, Немачку, Холандију, Белгију, Фрнацуску или Енглеску.

Рекли су да се ничега не плашим, ако будем имао било каквих проблема, они ће и мене и породицу пребацити у једну од ових земаља, ако треба и лик ће да ми измене, бићу финансијски обезбеђен. Јасно су рекли да ће све то да ми обезбеде, ако одговорим на питања која ми они поставе и то касније посведочим у Хагу. На исти начин су ми понудили да будем заштићени сведок. Одбио сам, зашто бих био заштићен ако ћу говорити истину. Рекао ми је да нас двојица можемо да будемо пријатељи зато што имамо истог непријатеља, Војислава Шешеља. И онда је почео психички притисак и убеђивање, како је мене Шешељ избацио из странке, како ми странка није помагала када ми је било најтеже, знао је чак да у једном периоду нисам имао од чега да живим и подсетио да ме тада странка оставила на цедилу. Одбио сам да о томе говорим и рекао да Шешељ не може бити мој непријатељ, тада ми је Паоло Строчи рекао да сам ја, у ствари, позван због сведочења у процесу против Слободана Милошевића, иако је све време говорио о Шешељу и Српској радикалној странци. У позиву који сам добио није било назначено шта ће бити предмет разговора.

Тада су почели са конкретним питањима око организовања добровољаца Српске радикалне странке и у току разговора сваки час су наглашавали да слободно одговарам, да не треба ничег да се плашим, јер сам заштићен и да у мојој земљи нико не сме да ме дира. У току једне кратке паузе Строчи ме је питао у којој земљи бих волео да живим. Рекао сам да волим Канаду и Аустралију. И онда ми је рекао да бих могао тамо да одем под једним условом, а то значи да кажем, оно што би њима одговарало. А ја сам рекао, добро о том ћемо касније попричати, па се можемо и договорити. Поново су ме звали после једног месеца дана, тачан датум написао сам у књизи. Предлагали су ми да се сретнем са Флоранс Артман, што сам одбио, а они су ме убеђивали како је она лепа и привлачна жена и да бих бар због тога требао да разговарам са њом. У међувремену више пута је звала жена која је била преводилац да ме пита да ли имам икаквих проблема, да ли ме неко дира, те да су они стално ту присутни и да ме неко надгледа. То ми је створило додатни притисак и страх.

У једном разговору преводилац ми је рекла да би у Београд дошао Паоло Посторе да разговарам у вези са пресељењем моје породице у земљу коју сам изаберем. Отишао сам на тај разговор. Посторе је рекао да је због мене дошао директно из Хашког трибунала, и да, ако ја њему кажем све што знам и поткрепим оптужницу против др Војислава Шешеља, моја деца могу одмах да иду у земљу коју изаберем.

Схватио сам да спремају лажну оптужницу и тада сам му рекао следеће: „Господине, ваше понуде мене не интересују, ви сте један обичан лажов и преварант, шта ви мислите тако да осуђујете часне људе, а овамо да вршите притисак на мене на један подмукао начин обећањима да бих ја лажно оптужио др Шешеља и своју земљу”. Рекао сам му да ме ви-

ше никада не зове. Ипак ме звао. Било је то 25. новембра 2002. године. У том разговору ми је директно претио да ћу бити убијен зато што нећу да сарађујем са Хашким трибуналом. Рекао је да ћу отићи у Хаг жив или мртав, а ако дођем жив да се нећу ни вратити, јер ће ме сместити у једну малу просторију, где је постављено у подове, плафоне и зидове тачно 100 рефлектора. Сви ти рефлектори се центрирају тако да сијају човеку у очи, и ту ћу да проводим дане и сате, али ме нико ништа неће питати. Рекао је да ћу молити Бога да ме нешто питају и да ћу сам тражим да говорим и да ћу тада потписати све што су они припремили против др Војислава Шешеља. На крају ми је рекао, ако дођем тамо да ћу да завршим, као што је завршио Докмановић, да ћу да се обесим као и он, да се жив нећу вратити из Хага.

Интересантно је да ми нису дали примерак изјаве коју сам дао пред хашким истражитељима. Прочитао, шта су ми је за три минута и рекли да је у питању 14 листова, шта су све ту написали ја појма немам и зато сам рекао да такву изјаву нећу потписати, па сам само на првој страни направио буквално једну шкработину, а они су на сваком листу написали моје иницијале. Пре тога су записник изнели из просторије, ја сам остао сам, нису ми дозволили да пођем с њима и не знам шта су написали у тој наводно мојој изјави. Тражио сам да ми дају копију тог записника, али ми је нису дали.

Било је још интересантних момената у току овог испитивања. Они су стално држали испред себе гомилу неких папира, а на оном на врху писало је моје име, јасно је да је то требало да ме уплаши и натера да причам оно што они желе. Питали су ме и зашто не postanем члан неке странке. Помињали су Демокришћанску и Демократску странку. Поменули су да је Владан Батић њихов изузетно добар сарадник.

Питали су ме ко финансира издавање књига др Војислава Шешеља и зашто Српска радикална странка не финансира издавање мојих књига. Био је то очигледан психички притисак и њихова немера да изазову мој гнев и да ме то натера да пристанем на њихове уцене, а сва њихова питања директно или индиректно била су везана за Војислава Шешеља. Свако његово питање је провокативно и под притиском на човека с којим разговара. Свако његово питање је подмукло и нешто обећава. Имате осећај, да ће он вама сад решити проблем који ви имате, али најгоре је то што они знају све, материјално стање, чланове породице, личне проблеме и као да желе да у човеку пробуде зло и да на крају пистанем да кажем оно што они желе. Ја сам први пут код њих био три дана, а тек други дан су ми дозволили да се јавим породици и, наравно, слушали су разговор. Оба пута када сам био у хашкој канцеларији испитивање је трајало по три дана, тако рећи даноноћно, у њиховим просторијама сам и спавао.

Последњи пут су ме звали 6. марта 2006. године, помињали су Момчила Крајишника и опет су ми претили да ћу отићи у Хаг. И тада су ми понављали оно што су ми рекли већ при првом сусрету, а то је претња да сам потенцијално оптужени пред Хашким трибуналом. С обзиром да знам да то више није могуће нисам се уплашио, из истог разлога сам чекао и са издавањем моје књиге у којој сам аутентично пренео све у вези са мојим сусретима и телефонским контактима са хашким истражитељима.

Ову изјаву дајем добровољно и без икаквог притиска.
У Земуну, 30. јануара 2007. године

Испорука кривице на кућну адресу

Ја, Здравко (Благоја) Абрамовић, надимак Тајо, рођен 21. маја 1959. године у месту Гајдобра, општина Бачка Паланка, Република Србија, са пребивалиштем у Сомбору, ул. Станка Опсенице број 14, са личном картом број 261395/04,

ЈМБГ, 2105959810013, издатом од стране СУП-а Сомбор, по националности Србин, православне вероисповести, држављанин Републике Србије, говорим српски, по занимању сам такси возач, са претходним занимањем милиционер-полицајац, изјављујем:

До мог контакта са представницима Тужилаштва дошло је у првој половини 2005. године, тако што су ме путем мобилног телефона контактирали из канцеларије у Београду. Сећам се да је био петак када су ме контактирали и заказали разговор за уторак или среду следеће недеље за 10.00 часова. На моје питање зашто сам позван, одговорили су ми да је у питању информативни разговор, након чега су ме обавестили о улици и броју канцеларије у Београду где треба да се јавим. Позив ми је био чудан, за мене изненађујући, због чега сам по обављеном разговору позвао кућни број телефона на који се јавила моја супруга Марина Абрамовић и објаснила ми је да ме је један човек звао, који се представио као пријатељ, те да му је она на његову молбу дала број мог мобилног телефона. Повезао сам да се ради о истом човеку који је контактирао и мене и да је, лажно се представљајући, на превару дошао до мог мобилног телефона. У заказано време дошао сам на наведену адресу канцеларије, где ме је на улазу дочекао војник УН-а и девојка која говори српски језик.

За идентификацију сам им дао пасош који су без мог одобрења фотокопирани, а на моју примедбу су одговорили да су то правила Трибунала. Девојка која ме је дочекала позвала ме је да кренем за њом, што сам и учинио, тако да ме је увела у једну канцеларију на првом спрату, где смо сачекали десетак минута, колико је требало да се појави један човек ради обављања разговора. Човек се представио као службеник Тужилаштва у Хагу – Паоло Пасторе Стохи. Укратко ми је објаснио због чега сам позван и затражио од мене да одговорам на питања. Почетком разговора напоменуо је да сам позван као сведок Тужилаштва у процесу против др Војислава Шешеља и Слободана Милошевића, али како је ток разговора одмицао, почео је према мени да се непријатељски односи уз претњу да постоји могућност да ће ме позвати као окривљеног. Ово његово понашање посебно је дошло до изражаја када сам се ја изјаснио да не прихватам да сведочим у корист оптужбе против Војислава Шешеља и Слободана Милошевића. Господин Пасторе је покушао да ублажи ситуацију са понудом избора државе у којој ћу са својом породицом живети под заштитом идентитета са значајном материјалном подршком. Ја сам ово схватио као додатни притисак, уцену, па и поткулпљивање, а све у циљу лажног сведочења против Војислава Шешеља и Слободана Милошевића. Господин Пасторе није помињао о ком износу материјалне подршке се ради, али на мене је оставио утисак да би био „широке руке“ и да би мене и моју породицу финансијски обезбедио за цео живот. Разговор је трајао око четири часа и тридесет минута и дотични господин је то време искористио да ме на све могуће начине придобије за сведока Тужилаштва.

Ја сам категорично одбио све његове понуде, рекавши да нема те цене за коју бих лажно оптужио било кога, а посебно не др Војислава Шешеља. Додатно ме је питао да ли ми је неко претио из Српске радикалне странке и да ли ми је познато да сам избачен из Српске радикалне странке. На ово питање сам се насмејао и рекао да ми нико није претио и да немам сазнања око избацивања из странке. Све ово што сам до сада навео, око поступања службеника Тужилаштва према мени, схватио сам као срачунат атак на моју личност, а све у циљу стварања предуслова за проналажење доказа који би користили Тужилаштву у процесу који се води против

Војислава Шешеља. Када је господин Пасторе увидео да његови напори нису уродили плодом, устао је и кратко рекао да овај разговор сматра завршеним, а да оставља могућност да ме позове као окривљеног што мени уопште није било јасно. Вероватно је на овај начин покушао да ми омогући додатно време за размишљање под тензијом страха за себе и своју породицу. Од тада па надаље нико ме више није контактирао из хашког тужилаштва.

Ову изјаву дајем добровољно без икаквог притиска.
У Сомбору, 31. јануара 2007. године

Опраштање од породице након сусрета са истражитељима

Ја, Славољуб (Милутина) Јовановић, надимак Слава, рођен 1. августа 1949. године у месту Горњи Милановац, општина Горњи Милановац, Република Србија, са пребивалиштем у Сомбору, ул. Париска број 12, са личном картом број 177301/97, ЈМБГ 0108949810084, издатом од стране СУП-а Сомбор, по националности Србин, православне вероисповести, држављанин Републике Србије, говорим српски, по занимању сам приватни предузетник, изјављујем:

До мог контакта са представницима хашког тужилаштва дошло је на следећи начин:

У октобру месецу 2005. године ме је позвала секретарица из Хашког трибунала из Београда и представила се као Наташа или Драгана. Том приликом ми је рекла да је тужилац Хашког трибунала Паоло Пасторе тражио да разговара са мном, с тим да ће она бити преводилац и да ће се тај разговор снимати. Господин Пасторе ме је позвао да дођем у Београд на разговор који жели да обави са мном. Питао сам га за разлог, али он није хтео да ми одговори. У пар наврата у току октобра и новембра месеца 2005. године звали су ме телефоном, али се ја нисам увек лично јављао (када нисам био присутан), него су се јављала моја деца или радници који су радили код мене.

Претпоследњи пут када су ме звали из Хашког трибунала, рекао сам господину Пастору да ми писмено достави позив, на шта је он одговорио да они то не раде. Инсистирао сам да поведем адвоката са собом, па сам после пар дана добио позив где је писало да дођем на разговор, да ће разговор трајати најмање два дана и да жели да ме испита у вези прикупљања, слања и вођења српских добровољаца и за мој рад као покрајинског министра у коалицији Српске радикалне странке и Социјалистичке партије Србије. Господину Пастору сам тада рекао да нећу доћи, јер сам изјаву дао експертској групи адвоката који ће бити консултанти или ће бити браниоци Војислава Шешеља. Напомињем да је господин Паоло тада био веома љут и да ми је рекао да он има начина како да ме доведе до Хашког трибунала. У међувремену сам био око месец дана у болници због њиховог сталног малтретирања, где сам узимао антидепресиве и опростио се од деце због страха од могућих акција привођења. И дан данас имам ноћне море због њиховог бахатог и насилничког понашања. Из свега овога што се мени десило могу да закључим да је њихов циљ био застрашивање и приморавање на лажно сведочење у процесу који се води против Војислава Шешеља.

Ову изјаву дајем добровољно и без икаквог притиска.
У Сомбору, 31. јануара 2007. године

„Ако сведочиш, нема проблема“

Ја, Анђелко (Драгољуба) Трнинић, надимак Трно, рођен 5. фебруара 1967. године у селу Братић, општина Лозница, Република Србија, са пребивалиштем у селу Братић, општи-

на Лозница, по националности Србин, вероисповест православа, држављанство Републике Србије, говорим српски, без сталног запослења, изјављујем:

Мене су истражитељи Хашког трибунала звали телефоном, не сећам се датума, али знам да је било пролеће 2006. године. Јавила се нека жена, представила се, али јој се имена не сећам, знам да је српско. Рекла је да ради у канцеларији неког Џонсона из Тужилаштва у Хагу. Питала је да ли пристајем да разговарам са њим. Пристао сам. Претпостављам да су број мог мобилног телефона добили из СУП-а Лозница, јер сам иначе убеђен да ми прислушкују разговоре.

Разговарао сам са тим Џонсоном око сат времена. Он је о мени знао све, знао је да сам због убиства доктора Видовића био у затвору, мада их то није много интересовало. Највише су ме питали о радикалима, о томе да ли је мени неко из Српске радикалне странке наређивао у току рата. Питали су да ли знам ништа против др Војислава Шешеља или било којег другог радикала. Све што сам имао да кажем, рекао сам. У ствари, да не знам ништа. Нити је мене Војислав Шешељ послао у Зворник, нити је било шта наређивао он, нити било који други радикал у Зворнику. Он је мене тих сат времена упорно притискао да сведочим против Шешеља и рекао ми да, ако сведочим, нећу имати никаквих проблема, да се не бојим никога са српске стране, да ће они да ме заштите. Рекао је, ако се бојим за своју безбедност, за свој живот и живот своје породице, да слободно кажем, да ће они доћи по нас, али да ја пре тога треба да дам неку изјаву, ако им кажем да нешто знам што не смем да саопштим. А у току целог разговора питали су за Шешеља, да ли је долазио у Зворник, да ли је тамо имао добровољце, да ли су Шешељеви добровољци вршили ратне злочине, и све у том смислу. Рекао је да би, ако сам и ја вршио ратне злочине, то могло да се потири, односно да нећу бити оптужен у замену за моје сведочење против Шешеља. Одбио сам све њихове понуде и рекао им да они само раде свој посао, да ме не интересују њихове уцене и претње.

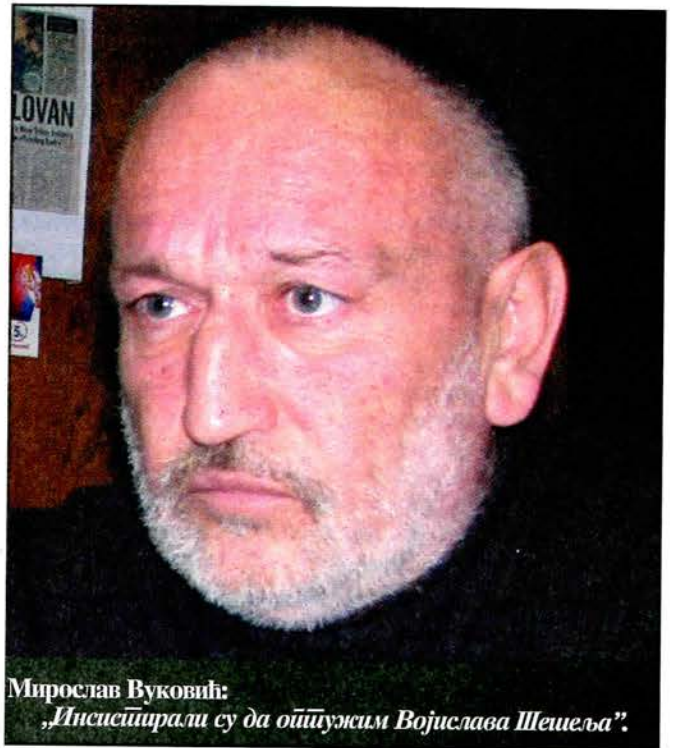
Изјаву дајем добровољно и без притиска.

Земун, 3. фебруар 2007. године

Бланко чек за бланко лаж

Ја, српски четнички војвода Мирослав (Миломира) Вуковић, надимак Челе, рођен 23. септембра 1952. године у Чачку, општина Чачак, Република Србија, са пребивалиштем у Чачку, ул. Булевар Вука Караџића број 23/10, са личном картом број 195376, Јмбг: 2309952782833, по националности Србин, вероисповест православа, држављанство Републике Србије, говорим српски, по занимању пензионер, претходно занимање бравар, изјављујем:

Први контакт са представницима Хашког трибунала имао сам 22. новембра 2002. године у мојој канцеларији у Београду. Претходно су ме звали телефоном и договорили овај сусрет. Ја сам обезбедио присуство мојих адвоката, а обавестио сам и новинаре који су чекали у другој канцеларији. Тада сам разговарао са Норвежанином Филом Толефсеном, Пакистанцем који се звао Кан, а са њим је била и жена преводилац, звала се Мира. Они су били изненађени кад су се појавили новинари и сликали их, јер то нису очекивали. Ја сам им показао Закон о сарадњи са Хашким трибуналом и рекао да не желим да говорим, јер ме нико није ослободио чувања државне ни војне тајне и да не желим да одем на робију због нечега што би неко могао да прогласи тајном, с обзиром да се у Србији под тадашњом влашћу није знало ни шта је државна, ни шта је војна тајна. На том првом састанку јасно су ми рекли да од мене траже да сведочим против Милошевића, Шешеља, Караџића и Младића и понуди-

Мирослав Вуковић:
„Инсистирали су да оштријем Војислава Шешеља“.

ли су ми бланко чек, рекли су да сам упишем износ који хоћу за награду за ова сведочења, они ће тај новац одмах уплатити. Рекли су да ћу, ако желим, бити заштићени сведок и да ће заштитити и обезбедити моју породицу.

Одбио сам да сведочим у Хагу, одбио сам понуђени чек и рекао да ми те паре не требају, а одбио сам и да будем заштићени сведок, јер немам од кога да зна о чему се штитим. Тај Толефсен ми је том приликом рекао да, ако одбијем њихове понуде, ја идем у Хаг као осумњичени за ратне злочине. Рекао сам да могу да ме одведу у Хаг, али да на њихове уцене нећу пристати. Ја сам о свему овоме одмах обавестио новинаре и испричао шта су тражили од мене и шта су ми нудили. Ја сам чак замолио новинаре које знам да оду до Воје, да му кажу да су ме ови контактирали, без обзира што не говоримо, не мора да значи да човек не треба да зна о чему се ради. Да ли су они отишли, ја стварно не знам. После тога ме нису контактирали све до 2. јануара 2005. године. Тада сам добио обавештење да ме Савет министара ослободио чувања државне тајне. Ја сам све до маја 2005. године успевао да избегнем тај други сусрет.

После тог другог контакта, са почетка 2005. године, ја сам имао страшних психичких проблема, веровао сам да ће испунити своју претњу и да ће ме приликом испитивања ухапсити. За тих четири-пет месеци смршао сам скоро 50 килограма. Породицу сам такође био припремио за моје хапшење. Ипак се нисам двоумио, ја сам частан Србин и никад не бих могао да се продам. Као што знам и да је Војислав Шешељ частан човек и никад не бих могао да сведочим против њега и да измишљам само да бих му напакостио, без обзира на наша међусобна трвења, јер је он по мом мишљењу много учинио за наш народ. Од јануара до маја 2005. године добијао сам анонимне позиве, јављали су се наводно пријатељи из иностранства који су нудили заштиту мени и мојој породици. Мењали су нагласак, хрватски, босански, црногорски и то је требало да буде неки притисак пре мог саслушања пред хашким истражитељима.

Мој други разговор са хашким истражитељима трајао је три дана, ја сам инсистирао да са мном буде мој адвокат Света Павловић на шта су једва пристали, нудили су ми неке

адвокате са њиховог списка, па ми је одмах било јасно да се ради о новцу и о адвокатима који су само због тога на њиховом списку. Мом адвокату нису дали да говори, тај Швеђанин је урлао сваки пут кад мој адвокат покуша нешто да каже. Инсистирали су да опгужим Војислава Шешеља, били су информисани да смо нас двојица у свађи и нису могли да схвате зашто ја њега браним.

Објашњавао сам им да они ту нашу свађу не могу да схвате и да ја Шешеља уопште не браним, већ само говорим истину и износим чињенице које знам. Јако сам се изненадио кад су ми прочитали снимљени телефонски разговор између мене и Шешеља из јануара 1992. године када сам ја био у болници у Сомбору. Овај други разговор водио је Немац Макс Мајер, као заступник Карле дел Понте, а био је присутан и један Швеђанин коме не знам име, а био је и један Белгијанац, ова двојица су углавном нешто записивали, и тада сам код Белгијанца видео неку свеску и успео сам да прочитам да они ту у Београду у Ул. Јеврема Грујића имају претворску јединицу, где осумњиченог могу да задрже и до десет дана. Ја нисам пристајао да преноћим код њих и пу-

ни после убиства председника Владе Републике Србије Зорана Ђинђића био је позван од стране истражитеља Хашког трибунала на саслушање у канцеларију Хашког трибунала у Београду. У тој канцеларији истражитељи су га испитивали 4 дана. Септембра месеца 2006. године хашки истражитељи су га испитивали по други пут у трајању од 3 дана у његовом стану у Панчеву, покушавајући да га придобију да сведочи против проф. др Војислава Шешеља у Хашком трибуналу. Приликом испитивања оба пута Гламочанин је рекао да су на њега вршили притисак, да су га уцењивали и претили му да ће га одвести у Хаг на силу, ако не пристане да сведочи против проф. др Војислава Шешеља.

Приликом испитивања оба пута, истражитељи су нудили Гламочанину 1.000.000,00 долара, промену идентитета и гарантовали му промену места боравка у некој другој држави, како њему, тако и његовој породици. Међутим, Гламочанин је изјавио да је одбио да буде сведок опгужбе против проф. др Војислава Шешеља, али да је морао под притиском и претњама да потпише своју изјаву која је написана на енглеском језику, која му није прочитана на српском језику и да

штали су ме сваки дан кући, па сам ујутру долазио. Тако три дана. Они су све време испред себе имали лаптоп и гомилу документације, а на предњој страни је писало латиницом Челе. Разговор су снимали, а ја сам инсистирао да и ја снимам аудио-касете, јер њима нисам веровао после притисака, претњи и уцена које сам већ доживео, а и данас стрепим да се не деси да они испуне претње и да ме одведу у Хаг, или да ме испоруче Хрватској или Босни и Херцеговини.

Изјаву дајем добровољно и без притиска.

У Београду, 5. фебруара 2007. године

За лажно сведочење прави долари

Ја, Жарко (Илије) Латинковић рођен у Подернетићи – Бравско, Босански Петровац, дана 29. 9. 1946. године, број личне карте 307155, издата од стране Секретаријата унутрашњих послова у Панчеву, матични број 2909946860064 са пребивалиштем у Панчеву, Улица Браће Јовановића број 42, по националности Србин, вероисповест православна, говорим српским језиком, по занимању сам приватни предузетник, изјављујем:

Дана 24. 1. 2007. године у 11.00 часова срео сам се са Гламочанин Јованом из Панчева у ресторану „Парк“ у Панчеву. У разговору са Гламочанином он је изјавио: у 2003. годи-

ни сам не зна шта је у тој изјави написано, коју је морао потписати под принудом и притиском и да је никада неће као такву признати, јер није написана на српском језику, док енглески језик не разуме. У току испитивања Гламочанин Јован је рекао хашким истражитељима да ни за шта не може да опгужи или окриви Војислава Шешеља, јер се ради о часном и поштеном човеку. На крају разговора у ресторану „Парк“ у Панчеву, Гламочанин ми је изјавио да је веома забринут за себе и своју породицу, јер му је озбиљно забрањено од стране хашких истражитеља да мора да сведочи против Војислава Шешеља.

Овом разговору присуствовао је и Деановић Владимир из Панчева.

Ја, Латинковић Жарко ову изјаву дајем добровољно без икаквог притиска и принуде.

У Панчеву, 19. 02. 2007. године

Притисцима и уценама изнуђиване изјаве

Ја, Владимир (Душана) Деановић, рођен у Загребу дана 10. 2. 1930. године, број личне карте 139930, издата од стране Секретаријата унутрашњих послова у Панчеву, матични број 1002930860057 са пребивалиштем у Панчеву, Улица војводе Радомира Путника број 5, по националности Србин, ве-

роисповест православна, говорим српским и немачким језиком, по занимању дипломирани ветеринар специјалиста у пензији, изјављујем:

Дана 24. 1. 2007. године у 11.00 часова срео сам се са Гламочанин Јованом из Панчева у ресторану „Парк“ у Панчеву. У разговору са Гламочанином он је изјавио: у 2003. години, после убиства председника Владе Републике Србије Зорана Ђинђића је био позван од стране истражитеља Хашког трибунала на слушање у канцеларију Хашког трибунала у Београду. У тој канцеларији истражитељи су га испитивали 4 дана. Септембра месеца 2006. године хашки истражитељи су га испитивали по други пут у трајању од 3 дана у његовом стану у Панчеву, покушавајући да га придобију да сведочи против проф. др Војислава Шешеља у Хашком трибуналу.

Приликом испитивања оба пута Гламочанин је рекао да су на њега вршили притисак, да су га уцењивали и претили му да ће га одвести у Хаг на силу, ако не пристане да сведочи против проф. др Војислава Шешеља. Приликом испитивања оба пута, истражитељи су нудили Гламочанину 1.000.000,00 долара, промену идентитета и гарантовали му промену места боравка у некој другој држави, како њему, тако и његовој породици. Међутим, Гламочанин је изјавио да је одбио да буде сведок оптужбе против проф. др Војислава Шешеља, али да је морао под притиском и претњама да потпише своју изјаву, која је писана на енглеском језику, која му није прочитана на српском језику и да ни сам не зна шта је у тој изјави написано, коју је морао потписати под принудом и притиском и да је никада неће као такву признати, јер није написана на српском језику, док енглески језик не разуме.

У току испитивања Гламочанин Јован је рекао хашким истражитељима да ни за шта не може да оптужи или окриви Војислава Шешеља, јер се ради о часном и поштеном човеку. На крају разговора у ресторану „Парк“ у Панчеву, Гламочанин ми је изјавио да је веома забринут за себе и своју породицу, јер му је озбиљно забрањено од стране хашких истражитеља да мора да сведочи против Војислава Шешеља.

Овом разговору присуствовао је и Латиновић Жарко из Панчева.

Ја, Деановић Владимир ову изјаву дајем добровољно без икаквог притиска и принуде.

У Панчеву, 19. 02. 2007. године

Лажни или робија

Ја, Славко Алексић, из Билеће, лична карта број 04ФА-А4379, матични број 0109956172685, са адресом Богдашићи, Билећа, изјављујем следеће:

Мене су још 2002. године тражили из канцеларије Тужилаштва Хашког трибунала ради „разговора“, како су тада говорили. Коначно, месец дана пре добровољног одласка др Шешеља у Хаг, јануара 2003. у Билећи сам се састао са Јаном ван Хеџкеом. Нити сам чуо у медијима да је готова оптужница против Војислава Шешеља, нити сам то знао. Овај Јан ван Хеџке, са којим сам разговарао – то је белгијски адвокат који је радио у Тужилаштву (бар се тако представљивао). Он ми је рекао да је он Милошевића одвео из Батајнице у базу у Тузли, Орао. Из Тузле су, ваљда, отишли за Хаг.

Рекао ми је да је то исто учинио са генералом Галићем, командантом Сарајевско-романијског корпуса.

Значи, шта је било на том састанку: рекао ми је да је његова шефица Карла дел Понте, да само њој полаже рачуне и ником другом. Такође ми је рекао да је радио у Тужилаштву до 1997. године у Хагу – тако се бар представљивао.

Мене је, између осталог, интересовало за шта ме оптужују.

Ето, онда сам сазнао од њега да је реч о убичајеној оптужници: злочини против, како то они карактеришу, закона и обичаја рата, снајперисање и гранатирање по Сарајеву, силовање и убиства, коришћење муслимана као живог штита – што нема благе везе ни са чим.

Ван Хеџке ми је тада рекао да ће ме частити да одлежим десет до петнаест година где ја хоћу. Потурио ми је под нос папир да потпишем сарадњу са Тужилаштвом. То је поновио два-три пута. Чак ме је и молио. Рекао је како је згодно причати са мном, да су чули за мене да сам био командант једне јединице, да треба да се оправдам пред судом да ја нисам злочинац и тако даље. Нудио ми је папир да потпишем, за услугу је тражио да сведочим против Војислава Шешеља, на моје велико изненађење, јер ја нисам ни знао да је оптужен, против Момчила Крајишника, генерала Галића и тако даље.

У два-три наврата је то покушавао: „Хајде, молим те, потпиши папир... Ти си добар човек, ти си ово, ти си оно...”

Углавном, састанак је трајао сат времена. Дао ми је визиткарту да, ако се предомислим, да му се јавим. Наравно, нисам се никад јавио. Још ми је рекао: „Бојиш ли се ако дођемо да те ухапсимо?” Ја сам му рекао да ја нисам човек који се предаје.

Дакле, мене је Ван Хеџке усмено упознао са тим да је моја оптужница подебела и ја сам то озбиљно схватио, с обзиром да су већ покушали два пута да ме ухапсе. Први пут, 6. јуна 1996. године у Лукавици; други пут, 10. јула када је убијен Симо Дрљача у Добоју – исти дан навече у 21.30 1997. године.

Ван Хеџке ми је конкретно понудио сарадњу да будем сведок оптужбе против Шешеља, Крајишника, Галића и тако даље. Заузврат бих био награђен или малом казном, или новцем или другим идентитетом. Чак ми је причао за једног (вероватно их има више) да су му дали нови идентитет, да живи у Канади.

Папир који су ми у два-три наврата нудили да потпишем био је на енглеском и садржавао је... ето, како они то називају, да сам ја сведок оптужбе. Ја слабо познајем енглески, али су моји пријатељи који су били са мном и преводили ми превели.

Још ми је речено да бих био сведок против свих чија је оптужница везана за Сарајево, такође... у случају Шешеља за Сарајево.

Мој одговор на понуду Ван Хеџкеа био је негативан.

Он ми је дао своју визиткарту и његов лични број у случају да се предомислим.

На крају ми је у више наврата поновио да бих ја био драгоцености... од непроцењиве важности као сведок оптужбе, него као осумњичени!

У Билећи, дана 19. 02. 2007. године

Промена идентитета за лажно сведочење

Ја, Борислав (Душана) Богуновић, рођен у месту Негославици, Вуковар, Република Хрватска, 25. 3. 1950. године, број личне карте 96554, издата од стране Одељења унутрашњих послова у Шиду, матични број 2503950303238, са пребивалиштем у Шиду, улица Војвођанских бригада број 11, по националности Србин, вероисповест православна, говорим српским језиком, по занимању економиста изјављујем: У другој половини 2002. године био сам позван од стране хашких истражитеља у седиште њихове канцеларије, која се налази на Дедињу у Београду, био сам позван телефоном. Ја сам отишао у ту канцеларију где су ме испитивали неколико сати, тражећи од мене да им кажем о дешавањима у Вуковару 1991. године. Том приликом било је уопштених пита-

ња која су се односила на војску, полицију и територијалну одбрану. Том приликом нисам имао било шта да кажем што би могло да нашкоди војсци, полицији и територијалној одбрани.

Други пут су ме истражитељи Хашког трибунала позвали после годину дана, и то после убиства Зорана Ђинђића. Опет су ме позвали путем телефона, јер су ми претходно запретили да се морам одазвати сваки пут када ме они позову. Пошто сам осетио озбиљну претњу морао сам отићи опет у ту канцеларију хашких истражитеља у Београду на Дедињу. Тада су ме испитивали два дана. Први дан су ме испитивали ујутру од 10 па до 18 часова после подне где су ме пустили, а потом ми наредили да морам доћи сутрадан у њихову канцеларију уз претњу, тако да сам морао отићи и други дан, где су ме задржали и испитивали од 10 до 17 часова после подне. У току испитивања у ова два дана тражили су од мене да им кажем шта је радио Аркан на подручју Сремско-барањске области док се Аркан налазио на том подручју. Питали су ме потом која је била улога Радована Стојчића Баце док је боравио на том подручју.

Постављали су ми више пута питање да ли ја знам нешто везано за „Овчару“ и за учешће ЈНА на подручју Вуковара, посебно коју су улогу имали и шта су радили Шљиванчанин, Мркшић и Радић. Једно од питања било је и питање везано за организацију и деловање територијалне одбране у Вуковару. Питали су ме и о томе како је била формирана милиција у Сремско-барањској области, на чијем челу сам ја био као министар унутрашњих послова у Сремско-барањској области. Тада су ми понудили да будем заштићен сведок, да ми промене идентитет, да ми обезбеде боравак у другој држави, као и довољну количину новца за мене и моју породицу. Знао да су ми тада нудили у великом износу и то у доларима.

Иако је све ово вршено уз притисак, претњу и принуду, ја сам то све одбио и никада нећу прихватити да ни за коју цену будем заштићени сведок, а нити ћу сведочити против мога народа и моје државе. Иако сам тражио изјаве о разговору са хашким истражитељима, како 2002, тако и тада 2003. године, мени нису хтели дати примерак изјава, а изјаве су диктиране и писане на енглеском језику, а ја енглески језик не разумем, тако да ја не знам шта су они могли у моје изјаве уносити. Први пут када сам био испитиван, испитивао ме је један истражитељ Хашког трибунала 2002. године, а у 2003. години, испитивала су ме тројица истражитеља Хашког трибунала.

Трећи пут, тачније 8. 2. 2007. године био сам позван од стране истражитеља Хашког трибунала, претходно путем телефона да 8. фебруара дођем у канцеларију Хашког трибунала у Београду, што сам опет морао и нерадо да одем, јер је ово било незапамћено шиканирање и малтретирање мене чије последице трпим ја и моја породица, живећи у страху да ми истражитељи Хашког трибунала не наместе и не нашкоде. У току овог испитивања, 8. 2. 2007. године, тражили су од мене да им кажем која је улога била Јовице Станишића као начелника ДБ-а за Србију, за време ратних дешавања у Сремско-барањској области. Затим су ме питали за Франка Симатовића, за којег су казали да је био командант „Црвених беретки“.

Овог пута један хашки истражитељ ми је поставио више питања везаних за проф. др Војислава Шешеља. Прво питање било је шта ја знам у вези посете проф. др Војислава Шешеља Вуковару, да ли је тада Војислав Шешељ говорио на мегафон да све Усташе треба поклати и протерати из Вуковара. Ја сам на ова питања одговорио и рекао да је једном приликом, у јесен 1991. године, Војислав Шешељ дошао у Вуковар, да сам га дочекао у селу Негославцима, те да смо

заједно отишли у Вуковар, обишли мало град, тада Војислав Шешељ уопште није говорио на мегафон, нити се икоме обраћао или претио, није био ни на каквом састанку том приликом и није се дуго задржавао у Вуковару, већ се одмах вратио за Београд преко Шида.

Поново су ми нудили да будем заштићени сведок, са свим горе наведеним привилегијама, да ми се промени идентитет, да могу да идем у другу државу да живим са породицом, да ће ми обезбедити довољно новца да живим у другој држави са породицом, инсистирајући да ја будем сведок Тужилаштва Хашког трибунала, што сам опет изричито и категорично одбио.

Ја, Богуновић Борислав ову изјаву дајем без икаквог притиска и принуде.

У Београду, 20. 2. 2007. године

Адекватна нагодба за адекватно сведочење

Ја, српски четнички војвода Срећко (Илија) Радовановић, рођен 5. 1. 1949. год. у Аранђеловцу, са пребивалиштем у Крагујевцу, ул. Града Караре бр. 28, лк. бр. 392210, ЈМБГ 0501949720054, издата од СУП-а Крагујевац, по националности Србин, вероисповест православна, говорим српски језик, по занимању пензионер, претходно занимање: полицајац, изјављујем:

До првог контакта са истражитељима Хашког трибунала дошло је у новембру 2002. године телефоном. По договору постигнутом у том телефонском разговору у току јануара 2003. године, не сећам се датума, отишао сам у Београд у Улицу Јеврема Грујића, где су са мном обавили разговор истражитељи Хашког трибунала Торес Солдал из Норвешке и Мајк Стефановић из Аустралије. Овај разговор трајао је три дана, али не заредом.

Предмет њиховог интересовања било је моје учешће у рату, ко ме је упутио на ратиште, моје деловање у Српској радикалној странци и „Црвеним береткама“. Ови разговори снимани су видео-камером (само један део) до тренутка када сам схватио шта они хоће, односно њихове намере. У току целог разговора наговештавали су да су спремни да ме аболтирају за моју наводну „командну одговорност“ за неке наводне ратне злочине, у замену за моје сведочење против Јовице Станишића, Франка Симатовића-Френкија и др Во-

Срећко Радовановић:

„Тада су ми понудили и новац, односно како су рекли 'адекватну награду' за моје сведочење.“

јислава Шешелџа. У току целог разговора било ми је јасно да они мене виде као потенцијалног сведока у овим хашким процесима.

Говорили су да, ако сведочим, да ћу бити ослобођен неке одговорности, мада ја ни тада, а ни сада не знам за шта бих требао да будем одговоран. Са ових разговора нисам добио никакав записник, нити аудио или видео-снимац, иако сам то тражио и они су ми обећали. Никакав записник нисам потписао. Последњи разговор те 2003. године обавили смо у Крагујевцу, у кафићу „Тајм“, јер са ја одбио да поново идем у Београд. Тада су ми помињали и новац, односно како су рекли „адекватну награду“ за моје сведочење. Категорички сам то одбио, јер пре свега, као частан Србин, не бих могао да нанесем такву срамоту ни себи ни својој породици. Хашки истражитељи нису разумели овакав мој став, па су ме подсећали да они знају да ја нисам у добрим односима са Војиславом Шешелџом и да би њима било логично да ја њега у таквој ситуацији теретим. Ја сам се после тога склонио из града, јер сам схватио да све то са њихове стране уопште није наивно.

Неколико година ме нису позивали, па сам мислио да је то завршена прича, па сам био изненађен када су ме пре двадесетак дана позвали телефоном. Преводац ми је рекао да са мном жели да разговара извесни Паоло, Италијан, лични изасланик Карле дел Понте. Рекао је да жели да разговара са мном у доброј намери и да га интересује само истина. Овај други разговор обављен је у Београду 9. фебруара 2007. и трајао је 4 сата и 35 минута. Разговор је био сличан оном претходном, с тим што ми је тај Паоло нагласио да је једини начин да ја будем ослобођен одговорности за наводне ратне злочине пуна и безусловна сарадња са њим. Сваки час је излазио, мени је као бившем полицајцу јасно да је излазио да се консултује са неким и да је мени остављао времена да прихватим њихове претње и уцене. Све време разговора отворено су ме притискали да будем сведок против Војислава Шешелџа и наглашавали да о овоме не смем ни са ким да причам.

Нудили су ми азил, питали у којој земљи бих волео да живим, рекао сам да не желим да идем из Крагујевца, али да имам сазнања да је лепо живети у Швајцарској, јер ми тамо живи пасторак. Тај Паоло је рекао да није никакав проблем да ми обезбеди азил у Швајцарској, само да мора да консултује своје претпостављене. Тада ми је понудио и финансијску подршку за мене и породицу, док се наводно не снађем у тој новој средини. Нагласио је да о томе отворено не смем да разговарам ни са породицом, већ да их некако изокола припремам за то, мада нисам разумео ни како ни зашто. Рекао сам да ми не пада на памет да сведочим, да ми не треба њихова заштита и да ми је јасно да они нису ни спремни да реализују оно што обећавају, јер ми за тај боравак у Београду нису платили ни дневницу ни пуне путне трошкове, са образложењем да Уједињене нације нису исплатиле трошкове Хашком трибуналу и да су у финансијској оскудици.

Ово је било буквално четири и по сата унакрсног испитивања, више пута су постављали иста питања, али на различите начине и јасно ми је било да желе да изнуде одговор који би задовољавао хашко тужилаштво. Пошто сам одбио њихову понуду за азил у некој страни држави и њихову финансијску помоћ, као и заштиту коју су ми понудили у случају да имам било каквих проблема са неким у Србији, питао ме је, ако већ нећу да будем сведок Тужилаштва, да ли то значи да ћу бити сведок Војислава Шешелџа.

Рекао сам да то није њихов проблем и да то зависи од Шешелџевог избора сведока и да до сада нисам имао никакве контакте са Тимом за одбрану господина Војислава Шешелџа,

на шта су ми они рекли да постоји велика вероватноћа да ће ме позвати из Тима господина Војислава Шешелџа али да би ја то требало да одбијем и да у евентуалном мом појављивању пред већем Хашког трибунала изнесем само истину, иако је мени јасно да њих не интересује истина, већ искључиво прогон Срба.

Крагујевац, 20. фебруар 2007. године

Лаж – добро плаћена роба

Ја, Слободан (Бранко) Зечевић, рођен 28. 10. 1956. године у Крагујевцу, са пребивалиштем у Крагујевцу, ул. Града Караре бр. 3/15, лк. бр. 388241, ЈМБГ 2810956720019, по националности Србин, вероисповест православна, говорим српски језик, по занимању металоглодач, запослен у Предузећу за путеве, изјављујем:

До првог контакта са истражитељима Хашког трибунала дошло је телефоном у пролеће, не сећам се тачно који је месец био, мислим март 2003. године. Позвали су ме на мој кућни број, јавила се женска особа, не могу да се сетим имена, рекла је да зове из канцеларије Хашког трибунала у Београду. Питала ме је да ли желим са њима да сарађујем, да будем сведок против др Војислава Шешелџа. Рекла ми је да треба да им дам податке где сам, када и преко кога отишао на ратиште, да знају да сам добровољац и да их интересује да ли ме је послала нека странка или ко други.

У том контакту, она ми је рекла да у случају да пристајем са њима да сарађујем, да теретим др Војислава Шешелџа, не треба да бринем за материјалну надокнаду. Ја сам им категорички одговорио да мене то не интересује и да се ја не бавим политиком и да не желим са њима да сарађујем. Тиме је тај први разговор завршен. Иако сам био у свом одговору на такве њихове понуде сасвим јасан, она ми је рекла да размислим и да ће ме опет позвати кроз неколико дана. Опет су позвали након 15 дана, нисам био код куће, јавила се моја супруга, опет женски глас, супруга је рекла да нисам тренутно ту.

Прошло је само пар дана и у вечерњим сатима је позвала иста женска особа, као и први пут, тада сам се ја јавио, опет се представила и рекла да зове из канцеларије Хашког трибунала у Београду. Питала ме је да ли сам размислио о њиховој понуди и да, ако јесам, да ће да ми пошаљу формулар који ја треба да попуним како би отпочели сарадњу. Рекла је и то да не треба да бринем због финансија, ако пристанем да сведочим против др Војислава Шешелџа, да ће ми надокнадити и долазак у Београд и све што буде било потребно, да ћу бити финансијски обезбеђен. Опет сам јој поновио да не желим сарадњу са њима и да ме више не узнемиравају и позивају. Од тада се више нису јављали.

Изјаву дајем добровољно и без притиска.

Крагујевац, 22. фебруар 2007. године

„Пакуј кофере за Хаг“

Ја, Живомир (Милан) Аврамовић, рођен 8. 5. 1953. године у Тополи, са пребивалиштем у Крагујевцу, ул. Даринке Радовић 7, лк. бр. 359781, ЈМБГ 0805953720084, националност: Србин, вероисповест, православна, говорим српски језик, по занимању бравар, запослен у „Застава камиони“, изјављујем:

Почетком 2003. године, на улазна врата моје куће, истражитељ Хашког трибунала Томас Акхајм је закачио поруку, написану латиничним и ћириличним писмом, а у којој ме обавештава да ме тражи и да жели хитно са мном да разговара. У поруци је написан број телефона канцеларије, име преводиоца и време од 9 до 17.30 сваког радног дана да им се јавим. Уз поруку је оставио и своју визиткарту. Од комшија

сам сазнао да су ме чекали цео дан и ја сам их ујутру позвао из поште. Јавила се та жена преводилац и питала да ли могу да дођем у Београд да тамо будем три-четири дана како би хашки истражитељ Томас Акхајм обавио са мном разговор.

Одбио сам да идем у Београд, а она је рекла да сам изабере место у Крагујевцу где би смо могли да разговарамо. И договорили смо се да се два дана после тог разговора у 10 сати нађемо у хотелу „Крагујевац“. У заказано време дошли су тај Томас Акхајм, жена преводилац и још једна жена чије име нисам запамтио. Одмах су ми рекли да они знају да сам ја учествовао у рату, али су желели да им кажем да ли сам члан Српске радикалне странке, да ли сам виђао Војислава Шешеља, да ли је Шешељ долазио на ратиште, с ким сам ја тамо отишао, ко нам је дао униформу и наоружање. Рекао сам им да никада нисам био члан ниједне странке, да сам Шешеља виђао само на телевизији и да не знам од кога смо добили униформе и наоружање.

Питали су да ли бих ја сведочио против др Војислава Шешеља у Хагу и рекли да могу слободно да пристанем, јер ће они да заштите и мене и моју породицу. Ја сам то категорички одбио, а они су инсистирали да дођем у Београд да ме тамо саслушају, да ме „обраде“ и да ће они сносити трошкове мог путовања и боравка у Београду. Поновио сам да не желим да дођем у Београд и да нећу да сведочим против Војислава Шешеља. Пре овог разговора ја сам се обратио адвокату Татомиру Лековићу зато што сам знао да он брани неке људе који су оптужени за ратне злочине, јер сам мислио да он може да ми помогне неким саветом. Био сам изненађен када ми је Лековић рекао да треба обавезно да разговарам са хашким истражитељима, јер ако то одбијем, да ћу ја бити оптужен у Хагу заједно са Гораном Симовићем званом Траља и Зораном Лазовићем званом Лаза, због неког ратног злочина, који се наводно десио у Црквинама. Питао сам га како он то зна, да ли он ради за Хашки трибунал, на шта ми је он само рекао да обавезно идем да дам изјаву.

После овог разговора нисам више имао контакте са представницима Хашког трибунала.

Изјаву дајем добровољно и без притиска.

Крагујевац, 28. фебруар 2007. године

Живот у опасности

Ја, Радован (Анте) Новачић, рођен 30. јуна 1961. године у Сремској Митровици, општина Сремска Митровица, Република Србија, са пребивалиштем у Лозници, ул. Војводе Мишића бб, са личном картом број 161607, Јмбг: 300691-773627, издатом од СУП-а Лозница, по националности Србин, вероисповест православна, држављанство Републике Србије, говорим српски, са статусом ратног војног инвалида, изјављујем:

Први контакт са истражитељима Хашког трибунала имао сам пре три године. Позив за разговор донели су ми из СУП-а Лозница, а након тога су ме позвали телефоном, неко од хашких истражитеља, и питали да ли хоћу да сведочим. Нису помињали на које околности. Рекао сам да пристајем, јер немам намеру да бежим, а немам ни где. Пределожили су да дођем у Београд, што сам одбио, јер ја као инвалид не могу да долазим њима на ноге и предложио сам да они дођу у Лозницу. Договорили смо се, они су се најавили дан раније и у заказано време дошли код мене у стан. Разговор је трајао два дана.

Први дан од десет до седам увече, а други дан од десет до девет увече. Овај пут су ме испитивали на околност неког наводног злочина у Вођину о којем ја ништа нисам знао, јер у време о којем су ме испитивали уопште нисам био у Вођину. У овом разговору нису помињали др Војислава Шешеља. Овај разговор, колико ја знам, нису снимали, али су ку-

цали на лаптопу. Мени нису дали никакав записник са овог разговора.

Тада сам разговарао са истражитељем који се звао Паоло. Он је Италијан, а била је и једна Немица, млада девојка, не знам јој име. Разговору је присуствовала и једна старија госпођа која је била преводилац.

Следећи пут испитивали су ме прошле године, не сећам се тачно датума. Углавном, најавили су се месец дана раније. И други пут је био Паоло, два преводиоца и госпођа коју сам виђао на телевизији, за коју сам знао да је главни тужилац против Шешеља. Она ме је испитивала од десет ујутру до осам сати увече. Тада сам био у Београду. Послани су возило по мене и вратили ме увече кући. Био сам у Улици Јеврема Грујића у некој рупи. Тамо су имали видео-бим, видео сам да имају и камере. Оба преводиоца су све записивали на компјутерима, а нисам приметио да ли су вршили аудио-снимање. Ово је било мучно испитивање, било ми је свега доста тако да нисам сигуран ни да ли су ми понудили да потпишем записник, али сам сигуран да ми нису дали ниједан примерак записника.

Морам напоменути да су били љубазни, питали су да ли сам уморан, да ли ми треба нешто, да ли ми треба кафа и тако. Е, а што се тиче друге стране, нудили су мени и мојој породици да одемо негде у иностранство, тај други пут су, у ствари, хтели да сведочим против Шешеља и то су рекли. Одбио сам, јер ја немам шта против њега да сведочим. Њихова питања су се односила на то како сам ја постао члан Српске радикалне странке, где сам био у Шешељевом обезбеђењу. Заправо, они су све те податке имали, имали су и неке фотографије, које су ми показивали, ја сам много тога заборавао, па су они покушавали да ме подсети. Што се тиче ратишта, њихова интересовања су била везана за Вођин и Западну Славонију. Када сам рекао да немам шта да сведочим против Војислава Шешеља, понудили су ми да будем заштитени сведок, да бирам земљу где ће сместити мене и породицу и где ћемо бити обезбеђени. Азил у некој другој земљи су ми нудили и приликом првог разговора. Овај други пут, када су ми све ово нудили у замену да сведочим против др Војислава Шешеља, постављали су и сугестивна питања, наводили на одговоре који би њима одговарали, а често су понављали да ме они само подсећају на неке догађаје, вероватно очекујући да ћу ја онако уморан и исцрпљен све та само потврђивати.

После оног првог разговора од пре три године, мислим да су ме пратили, јер сам десетак дана испред зграде нон-стоп виђао полицију. То није било уобичајено ни пре, ни после тог разговора. Мислим да је и то била нека врста притиска, бар сам ја то тако доживео, као што сам осећао страх када су ми понудили азил за мене и породицу. Питао сам се шта се иза тога крије, јер ја њима ништа не верујем, а најмање да би они стварно били спремни да ме заштите. Ја сам то заправо доживео као опасност и за мене и за моју породицу, јер не видим зашто би ме и од кога неко штитио. Али, без обзира на то ја сам стално понављао да не желим бити сведок Тужилаштва.

Рекао сам да ћу радије ићи у затвор, него сведочити. Ако имају за шта да ме оптуже, нека то и учине, али да на моје сведочење не рачунају. Они су ме убеђивали да сведочим преко видео-бима, ако не желим да идем у Хаг, па су се свака два, три сата враћали на ту тему, рачунајући да ћу да попустим и пристанем. Прошле године сам имао још један разговор са њима и опет су ме убеђивали да из Београда преко видео-бима сведочим против Шешеља, а ја сам и тада рекао да то не желим.

Тада су рекли да ће они мене свакако испитивати, јер ће ме Шешељ предложити за сведока, тако да ми је свеједно и

да могу да будем и њихов сведок, јер ћу свакако, како су рекли, доћи код њих.

Изјаву дајем добровољно и без притиска.
У Лозници, 15. марта 2007. године

„Удри по Шешељу за своје добро”

Ја, Горан (Владан) Симовић, рођен 22. 8. 1967. године у Крагујевцу, са пребивалиштем у Крагујевцу, ул. Милана Обрадовића 34, лк. бр. 441969, ЈМБГ 2208967720043, по националности Србин, вероисповест православна, говорим српски језик, по занимању електричар, власник сервиса за прање возила, изјављујем:

До првог контакта са истражитељима Хашког трибунала дошло је телефоном у новембру 2004. године. Нисам био код куће, јавила се моја мајка која ми је пренела да они желе разговор са мном. После неколико дана, без најаве, двојица истражитеља канцеларије Хашког трибунала, у пратњи преводиоца, службеним дипом су дошли код мене кући и питали су ме да са њима обавим разговор, рекли су ми да се спремам и да пођемо у хотел „Крагујевац”. Чим смо дошли у ресторан хотела, рекли су ми да знају да сам био учесник у рату, питали су ме преко кога сам отишао на ратиште, да ли ме је послала нека странка или ко други.

Одмах су ми рекли да је основни разлог због којег су дошли да ми понуде да сведочим против др Војислава Шешеља и да ћу заузврат бити материјално награђен и обезбеђен, као и цела моја породица, да ће да нам обезбеде боравак у иностранству где год то пожелимо. Ја сам то категорички одбио и рекао да не желим да сведочим против Војислава Шешеља, а ако они имају нешто против мене, нека кажу шта, јер сам се ја часно борио за српски народ. Они су ми опет поновили да је пристанак да теретим др Војислава Шешеља за моје добро, да треба да размишљам о будућности и кроз неколико питања која су ми постављали у вези боравка на територији општине Шамац, видео сам да на мене врше својеврстан притисак да сведочим. Још једном сам им поновио да не желим сарадњу са њима и после 40 минута разговор је завршен. Од тада се више нису јављали.

Изјаву дајем добровољно и без притиска.
Крагујевац, 21. 03. 2007.

Горан Симовић:

„Поновили су ми да је иницијатива да теретим др Војислава Шешеља за моје добро”.

Цене и уцене

Ја, Стојановић (Милована) Селемир, рођен 1. 1. 1957. године у Лозници, са пребивалиштем у Војводи Степе 58а, Лозница, са личном картом број 194348, СУП Лозница, јединствени матични број грађана 0101957773614, говорим српски језик, по националности Србин, вероисповест православна, по занимању отправник возова, изјављујем:

Истражитељи Хашког трибунала контактирали су ме пре пет-шест месеци, не сећам се тачно датума, тако што су ме нашли на радном месту у станици Брасина. Дошли су око 11 сати аутомобилом београдских регистарских таблица, броја се не сећам, знам да их је било троје, а са мном је разговарао само један мушкарац. Он ми је рекао да је био код Јанка Лакића и да их је на мене упутио Јанко, и да је Јанко рекао да је пристао да буде сведок Хашког трибунала. Мени је то било невероватно, пошто познајем Јанка и питао сам шта траже од мене, а он је рекао да би требало да будем сведок за догађаје у Зворнику.

Питао сам их шта би тачно требало да сведочим, а он је рекао да ја добро знам где сам био, шта сам радио, и шта је ко радио, нагласивши Лозничку добровољачку јединицу. Рекао сам им да сам ожењен човек и да имам троје деце и да бих због тога могао и да погинем, а он ми је рекао да ја ништа не бринем да ћу бити заштићен сведок. Рекао сам да ја не бих могао да будем сведок Трибунала и да гледам Војиславу Шешељу у очи, поготово што сам спреман да све дам за Српство и давао сам колико сам могао.

Пошто сам одбио да будем сведок, они су сели у аутомобил, и овај што је са мном разговарао отворио је прозор да се, као, поздрави са мном и онда ми је рекао – можеш ти и да одеш одавде, ја сам питао шта то значи, он је рекао – то значи да можеш добити пет пасоша и 100.000 евра, а можда и више. На то ништа нисам рекао, био сам затечен и питао се откуд они знају да ја имам петочлану породицу. Ја сам се уплашио после ове изјаве и о томе разговарао са неким мојим пријатељима, који су покушали да ме умире и да кажу да немам разлога да се плашим, јер ипак ми живимо у својој Србији.

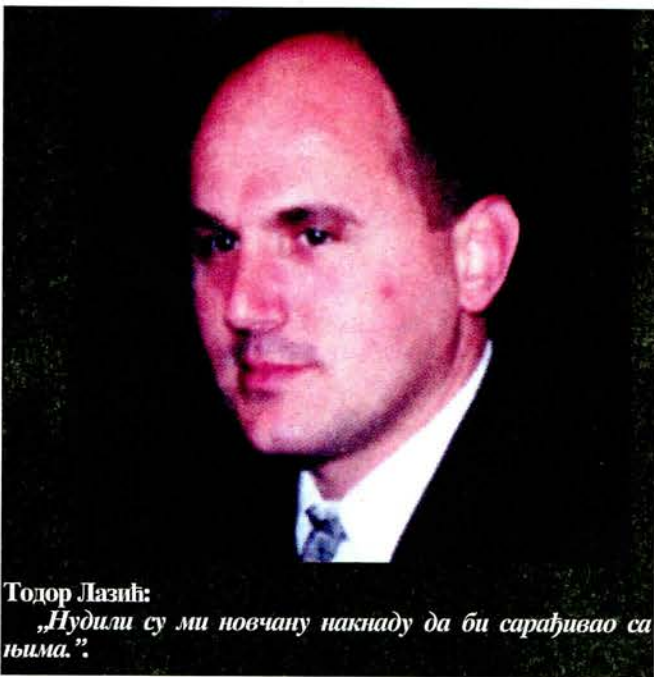
Изјаву дајем добровољно и без притиска.
У Земуну, 23. март 2007. године

Финансијски исплатива „сарадња”

Ја, Тодор (Душана) Лазић, рођен 15. марта 1964. године у Книну, општина Книн, Република Хрватска, са пребивалиштем у Земуну, ул. Добановачка број 8, са личном картом бр. Т 56475, ЈМБГ, издата од СУП-а Београд, по националности Србин, вероисповест православна, држављанство Републике Србије, говорим српски, по занимању машински техничар, изјављујем:

Мој први сусрет са представницима хашког тужилаштва десио се пре две-три године. Не сећам се датума, али знам да је било пролеће. Тога дана, негде око подне, два млађа човека позвонила су на интерфон у мојој кући и кад сам се јавио, тражили су да сиђем. Мислио сам да је неко ко ме познаје, сишао сам и видео два, мени непозната мушкараца. Представили су се, али ја имена нисам запамтио. Сећам се да је један мешао ћ и ч, па претпостављам да је из Босне. Рекли су да су истражитељи Хашког трибунала и да хоће са мном да разговарају. Ја сам, прилично дрско, одговорио да немам о чему са њима да разговарам и да уопште нећу да причам.

Они су рекли да би било добро да разговарамо, јер сам ја из Хрватске и причали су о упућивању добровољаца, о „Црвеним береткама” и о разним догађајима из рата и видео сам да располажу са много података. Опет сам поновио да на ту тему нећу са њима да разговарам и да у Хагу само хоћу да

Тодор Лазич:
„Нудили су ми новчану накнаду да би сарађивао са њима.”

помажем, ако могу, Слободану Милошевићу, Војиславу Шешељу и Милану Мартићу. Они су и даље инсистирали, а углавном ми се обраћао онај што је мешао ч и ћ, и у једном тренутку ми је рекао да би било добро да прихватим разговор са њима, поготово зато што они знају да и ја и супруга нигде не радимо. Сасвим отворено је рекао да су они спремни да ми дају добру новчану награду, ако пристанем на сарадњу са њима.

Рекао сам да им нису добре информације, да и ја и супруга радимо, да добро живимо и да не долази у обзир никаква сарадња са њима. Они су још минут-два нешто причали, ја сам се окренуо и ушао у кућу. Попео сам се на спрат да видим којим колима су дошли, али нисам успео да видим, јер су се паркирали неколико кућа ниже од моје. Неколико дана након овог сусрета звали су ме телефоном, јавио се онај за којег претпостављам да је из Босне због нагласка и питао ме да ли сам се предомислио и да ли желим сарадњу са њима, онако како су ми предложили када су били испред моје куће.

Одбио сам и поновио да ја са њима немам о чему да разговарам. После овог разговора тражио сам листинг разговора у пошти да бих утврдио одакле су звали, али нисам успео, јер је број био неидентификован. Звали су ме још једанпут након петнаестак дана, опет су питали да ли сам се предомислио, одговорио сам да нисам и после тога ме више нису звали.

Дакле, ја нисам давао никакву изјаву истражитељима Хашког трибунала, а они су ми нудили новчану накнаду да бих сарађивао са њима.

Изјаву дајем добровољно и без притиска.
У Земуну, 27. март 2007. године

„Убиће ти децу”

Ја, Мухарем (Мусе) Ибрај, рођен 25. септембра 1953. године у селу Осокида, општина Ђаковица, Република Србија, са пребивалиштем у Нишу, село Рујдик, са личном картом број 559233, ЈМБГ, 2509953940024, по националности Албанац, вероисповест муслиманска, држављанство Републике Србије, говорим српски и албански језик, незапослен, изјављујем:

Први контакт са представницима хашког тужилаштва имао сам пре неколико година, не сећам се тачно датума, али знам да је покојни Милошевић већ био у Хагу. Звали су ме

у Београд, негде код железничке станице. Са мном су разговарала два мушкарца и преводилац за српски језик. Одмах су рекли да они знају да ја тешко живим, да имам многочлану породицу, да не радим и да би они могли да ми помогну. Рекли су да знају да ми треба кућа и по њиховој процени 100.000 евра, а од мене траже да сведочим у Хашком трибуналу против Слободана Милошевића. Ја тада нисам ни знао шта је Хашки трибунал, али сам одбио све њихове понуде, са образложењем да ја имам своју државу и да ће моја држава бринути о мени, а да ми њихова помоћ не треба. На крају разговора су тражили да потпишем записник.

Одбио сам, тражио сам да преведу на српски или албански да прочитам шта су написали, па ћу онда да потпишем. Тринаест пута су ме звали на разговор и убеђивање и ниједном нисам потписао записник, јер никад нису хтели да га, на мој захтев, преведу на један од два језика које говорим и разумем. У почетку су ови разговори обављани у некој жутој згради са десне стране пре железничке станице, а касније на Дедињу у Улици Јеврема Грујића. За долазак у Београд плаћали су ми дневнице 60 или 80 евра, не сећам се тачно. Последњи пут кад сам био рекао сам да знам свој језик, албански, и да ћу само на албанском језику да потпишем записник. Тада су ме натерали да потпишем потврду да сам примио тај новац за путне трошкове. Рекли су да напишем пуно име и презиме, а затим потпис. Када су ме позвали четрнаести пут, одбио сам да идем и они су дошли овде у Ниш.

Тада смо разговарали у сали у згради суда. И у Нишу сам потписао потврду за дневницу, јер су ми тада дали неки новац, не сећам се колико. Када сам дошао у Хаг као сведок Слободана Милошевића, они су мени дали све наводно моје изјаве са мојим потписом, иако ја одлично знам и тврдим да никада ниједну изјаву нисам потписао. То сам рекао и покојном Милошевићу, видим да је на изјавама мој потпис, а знам да нисам потписао. Ја сам тада схватио да су они мој потпис скенирали са оних потврда о путним трошковима које сам потписивао.

Притисак на мене настављен је и у Хагу, тамо ме данима једна жена, која је говорила српски, убеђивала да не сведочим. Отворено ми је говорила да не сведочим да ће ми дати паре. Рекао сам да ја нећу да лажем за паре, а она је онда почела да ме застрашује претњама да је сведочење опасно за мене, да ће да ми убију децу, породицу. Рекао сам да ћу да сведочим и да нећу да лажем, па нека убију кога год хоће. То убеђивање, нуђење пара и претње убиством породице трајало је пет-шест дана.

Нудила ми је и да се у Хагу видим са неким Албанцем. И то сам одбио. Рекао сам да сам од Албанаца побегао са свог огњишта и да не желим да их видим. У време док сам радио у Ђаковици, у моју канцеларију је дошао Вилијем Вокер и замерио ми што носим полицијску униформу, питао ме да ли ја знам да Србија више не постоји, да скинем полицијску униформу и значку и да ставим америчку заставу.

Тада сам вадио пиштољ на Вокера и псовао Клинтона и од тада су почеле моје муке. Оптужили су ми оца, који је рођен 1920. године, да је силовао две малолетне девојке, ја сам нашао те девојке и оне су признале да је то лаж. Киднаповали су ми три брата, два братанца и сина. Ја сам нон-стоп добијао поруке и писма, претили су да ће све да ми побију, да ће да ме закољу, ако не порекнем све што сам сведочио. Све моје муке, све претње и уцене од стране хашких истражитеља биле су због тога што сам ја пристао да сведочим, они су желели да ме по сваку цену спрече да се појавим пред Хашким трибуналом да би заштитили изјаву Ника Пераја, бившег официра Војске Југославије, који је у својој изјави изнео гомилу лажи.

Изјаву дајем добровољно и без притиска.
У Нишу, 23. марта 2007. године

Утеривање ИСТИНЕ

- *Анализа материјала Тужилаштва је показала да се оно бавило уценама, претњама и подметањем у случају против проф. др Војислава Шешеља. Тужилаштво је годинама вршило притисак на сведоке. Циљ је био да се лажно оптужи проф. др Војислав Шешељ. Тако је корумпирана дружина Карле дел Понте (у којој су Хилдегард Уерц-Рецлаф и Данијел Саксон главни саучесници) покушала да сакрије чињеницу да је проф. др Војислав Шешељ оптужен само због политичких мотива.*

Пише: мр Дејан Мирковић

Након драматичне борбе за своја основна људска права, током које је био приморан да штрајкује глађу и да доведе сопствени живот у велику опасност, проф. др Војислав Шешељ је остварио прву победу у неравноправном рату који се води између њега и Хашког трибунала. Дозвољено му је да се брани сам. Нажалост, то је била и једина победа коју је неки живи Србин успео да оствари против тог нелегалног суда. Познато је да је бивши председник Савезне Републике Југославије Слободан Милошевић погинуо у Хашком трибуналу, бранећи српске националне интересе. Ипак, перфидни ментори, који стоје иза овог нелегалног суда, нису успели да осуде Милошевића. Он је умро као невин човек (тако је вероватно и пропао план да се Србија осуди за геноцид у Босни пред Међународним судом правде у Хагу, јер се тај суд позивао на пресуде Међународног кривичног трибунала за бившу Југославију, на пример у случају Крстић).

Притиснути овим чињеницама, тј. победама покојног Милошевића и проф. др Војислава Шешеља, али и притиском јавног мњења и бригом поново моћне руске државе, хашки квазиправници морали су да испуне захтеве проф. др Војислава Шешеља. Зато је Тужилаштво 21. децембра 2006. године омогућило проф. др Војиславу Шешељу да достави својим правним саветницима материјале у вези са његовим предметом. После анализе ових материјала, било је јасно да су истражитељи Тужилаштва починили бројне злоупотребе, посебно у вези са испитивањем сведока. Тако је проф. др Војислав Шешељ задао нови, разоран ударац такозваним правницима из Тужилаштва. Ако бисмо хтели да се фигуративно изразимо, проф. др Војислав Шешељ је отворио Пандорину кутију Тужилаштва. Из ње су изашле нове злоупотребе и лажни овог нелегалног Трибунала и његових корумпираних правника.

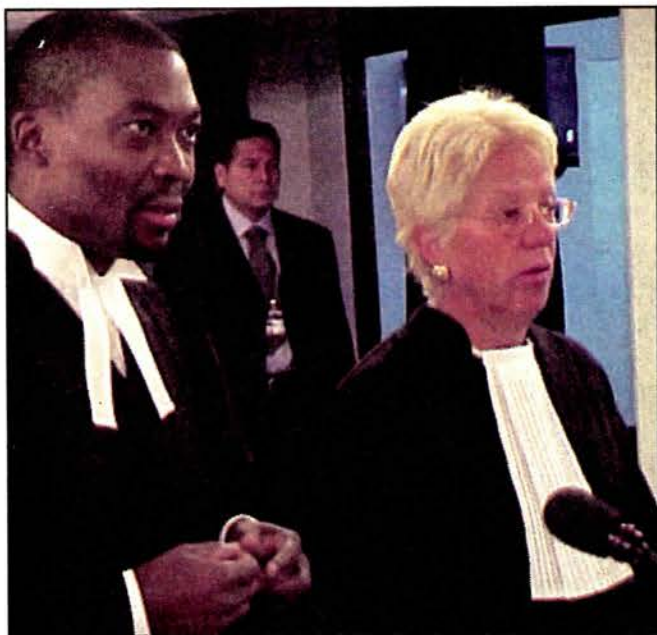
Гажење правних норми

Анализа материјала Тужилаштва је показала да се оно бавило уценама, претњама и подметањем у случају против проф. др Војислава Шешеља. Тужилаштво је годинама вршило притисак на сведоке. Циљ је био да се лажно оптужи проф. др Војислав Шешељ. Тако је корумпирана дружина Карле дел Понте (у којој су Хилдегард Уерц-Рецлаф и Данијел Саксон главни саучесници) покушала да сакрије чињеницу да је проф. др Војислав Шешељ оптужен само због

политичких мотива. Криминалним методама, које су применили приликом испитивања сведока, Карла дел Понте и њени саучесници су прекршили основне међународне норме.

Прекршили су члан 7 Међународног пакта о грађанским и политичким правима који прописује да „нико не може бити подвргнут мучењу или свирепим, нехуманим или унижавајућим казнама или поступцима“. Карла дел Понте и њени саучесници су прекршили чак и свој Правилник о поступку и доказима Хашког трибунала, тачније речено правило 77, у коме се прописује да свако лице може бити проглашено кривим за непоштовање суда ако „прети сведоку, застрашује га, на било који начин му нанесе штету или му понуди мито или на други начин утиче на сведока који сведочи или је сведочио или ће сведочити у поступку пред већем или на потенцијалног сведока“.

Лаж или оптужба

Многобројни примери показују праву природу овог не-легалног суда и методе рада корумпираног Тужилаштва на челу са Карлом дел Понте. На пример, према овереној судској изјави Ненада Јовића из Малог Зворника (изјава оверена у Четвртом општинском суду у Београду), истражитељи Тужилаштва му нису дозвољавали да спава приликом вишедневних испитивања. За четири дана испитивања је само једном успео да заспи. Јовић тврди и да му је током испитивања нешто стављано у храну. Он је требало да лажно оптужи проф. др Војислава Шешеља. У замену му је нуђено да он сам не буде оптужен, да промени идентитет и да се заједно са породицом пресели у иностранство.

Према овереној судској изјави Зорана Дражиловића из Београда (изјава оверена у Четвртом општинском суду у Београду), истражитељи Тужилаштва су му претили казном затвора у трајању од 7 година или новчаном казном од 250.000 евра ако не пристане да лажно оптужи проф. др Војислава Шешеља. Посебно је интересантно то да су разговори са Дражиловићем (али и бројним другим наводним сведоцима) вођени и после подизања оптужнице против проф. др Војислава Шешеља.

О каквој се злоупотреби ради говоре следећи подаци. Тужилаштво је 15. јануара 2003. године подигло оптужницу против проф. др Војислава Шешеља, а Међународни кривични суд за бившу Југославију је потврдио ту оптужницу 14. фебруара 2003. године. Дакле, немачки судија Шомбург је био потпуно у праву када је у једном интервјуу за немачке медије пре неколико година изјавио да Тужилаштво прво подиже оптужницу, па затим прикупља доказе против окривљеног. Зато је јасно је да је Хашки трибунал политички суд који нема никакве везе са правом и правдом. Да није тако, не би накнадно скупљао доказе и то против човека који већ пет година чами у притвору без могућности да се брани са слободе.

Али, упркос овој општепознатој чињеници, коју данас у свету негира једино жалосна власт ДОС-а у Београду, изненађује невероватна мешавина примитивизма и глупости која се примећује у раду истражитеља. На пример, Зорану Дражиловићу је нуђен „заједнички ноћни провод у граду“(?!). (Овакве небулосе је тешко озбиљно и коментарисати, а да није трагично због тога што власт ДОС-а испуњава све захтеве Тужилаштва, било би и смешно).

Према овереној изјави Славољуба Јовановића из Сомбора (изјава оверена у Општинском суду у Сомбору) истражитељи су му толико претили у октобру 2005. године (дакле, две и по године након подизања и потврђивања оптужнице против проф. др Војислава Шешеља) да је месец дана био у болници након репресивних телефонских позива истражитеља. Према судски овереној изјави Милорада Гогића из Лознице (изјава оверена у Четвртом општинском суду у Београду), истражитељи су га убеђивали да лажно сведочи против проф. др Војислава Шешеља, иако им је рекао да је његова јединица током рата припадала „аркановцима“ (као и у другим примерима, истражитељи Гогићу нису дали записник након саслушања).

Јово Остојић из Пригревице у својој изјави (изјава оверена у Четвртом општинском суду у Београду) наводи и да су му истражитељи претили да ће завршити „као Докмановић“ и да су му на примитиван начин говорили да ће га упознати са „привлачном и лепом“ Флоранс Артман. Зоран Суботић у својој изјави (изјава оверена у Општинском суду у Новом Саду) наводи да му је нуђено пресељење у иностранство ако пристане да лажно сведочи против проф. др Војислава Шешеља.

Да у раду Тужилаштва има и отворене патологије, тачније речено болесне мржње према српском народу, показује изјава Јове Остојића. Остојић, иначе аутор књиге „Хашки сведок“, наводи да су истражитељи посебно истицали да они имају „заједничког непријатеља“, тј. проф. др Војислава Шешеља (!?) (дакле, истражитељима није основни мотив био утврђивање истине о догађајима на простору бивше СФРЈ, већ мржња према проф. др Војиславу Шешељу).

Да се не ради о случајности или испаду неког појединачног истражитеља, говоре и патолошке изјаве или говор мржње Карле дел Понте изнете у интервјуу љубљанском „Дневнику“ у марту 2007 године (према С. Васовић-Мекени „Политика“ 17. 3. 2007). Карла дел Понте је тада изјавила: „Неки говоре 'јадна Србија'. Кад то чујем, скачем са столице! То није могуће! Зар јадна Србија што је изгубила Црну Гору? Или што ће да изгуби Косово? Зато јадна Србија? Ђавола! Каква јадна Србија? (...) Нема памети за улазак у ЕУ, нама културу за улазак у ЕУ“.

Има још примера који говоре о злоупотребама Тужилаштва. Драган Цветиновић из Лознице у својој изјави (овере-

ној у Четвртом општинском суду у Београду) наводи да су му истражитељи претили подизањем оптужнице ако не пристане да сведочи против проф. др Војислава Шешеља. Борислав Богуновић из Шида износи податке (у изјави овереној у Четвртом општинском суду у Београду) да су га истражитељи наговарали да лажно оптужи проф. др Војислава Шешеља да је он у Вуковару преко мегафона позивао на убиства (очигледно је намера Тужилаштва да се створи лажна сличност са Руандом). Анђелко Трнинић из Лознице (изјава оверена у Општинском суду у Новом Саду) износи податке да су га истражитељи уцењивали да би лажно оптужио проф. др Војислава Шешеља за догађаје у Зворнику.

Мирослав Вуковић из Чачка наводи (изјава оверена у Општинском суду у Крагујевцу) да га је 2002. године саслушавао и истражитељ из Пакистана, извесни Кан. Ова чињеница показује и сву дубину суноврата наше земље под руководством власти ДОС-а. Дозволили смо да наше држављане на нашој територији саслушавају људи из једне азијске земље у којој влада слабо скривена војна хунта (Пакистан је земља у којој има веома мало демократије, на челу те државе је генерал Мушараф који је на власт дошао војним пучом).

Мирослав Вуковић из Чачка наводи и да је после више сусрета са истражитељима и избегавања њиховог прогона и малтретирања смршао 50 килограма. И он такође износи податке да су му претили подизањем оптужнице, ако лажно не оптужи проф. др Војислава Шешеља. Срећко Радовановић из Крагујевца у својој изјави (овереној у Општинском суду Крагујевцу) износи да му је нуђен новац ради лажног сведочења и да су му претили подизањем оптужнице. Слободан Зечевић из Крагујевца (у изјави овереној у Општинском суду у Крагујевцу) наводи и да су њега истражитељи покушали да поткупе. Славко Алексић из Билеће (према изјави овереној у Основном суду у Требињу) износи да му је нуђен новац у замену за лажно сведочење као „крунком сведоку“, а Владимир Деановић и Жарко Латинковић из Панчева (у изјавама овереним у Општинском суду у Панчеву) откривају да им се пријатељ Јован Гламочанин пожалио да му истражитељи нуде милион долара само да лажно окриви проф. др Војислава Шешеља (!?). Живомир Аврамовић из Крагујевца (у изјави овереној у Општинском суду у Крагујевцу) износи да су му истражитељи претили и нудили мито. Слична искуства има и Јанко Лакић из Малог Зворника (изјава оверена у Четвртом општинском суду у Београду).

Криминалне методе Хашког трибунала

Претходни примери јасно показују каква је права природа Хашког трибунала. То је политички и антисрпски суд. Тај суд и његови органи у свом раду примењују криминалне методе. То се не дешава само у случају против проф. др Војислава Шешеља, иако је то најочљивије због важности које то суђење има за Трибунал. Данас је јасно да је проф. др Војислав Шешељ главни проблем за Трибунал, који их у пуном смислу те речи разара и то изнутра (наравно, ту је и Русија која врши спољни притисак на Хаг. Са друге стране, главни браниоци овог политичког суда су Вашингтон и Лондон због правдања своје улоге у разбијању СФРЈ и бомбардовања СРЈ и власти ДОС-а због унутрашњих политичких разлога, тј. ради њиховог даљег останка на власти и уживања, у суштини, бедних привилегија које носи свака власт).

Али, лажни сведоци су се користили и другим случајевима пред Хашким трибуналом. Најпознатија је жалосна судбина Милана Бабића. Зато су у праву Едвард Херман и Антонио Данијелс када у својим приказима књиге британског новинара Џона Лафланда „Травестија: суђење Слободану

Милошевићу и корумпираност међународног правосуђа” издавач „Плуто прес”, Лондон, 2007. године (прикази су објављени у британском недељнику „Спејктетор” Данијелсов, и интернет издању „3 магазина” Херманов, превод према: Недељковић, Љ „НИН” 5. 4. 2007) истичу да је „Хашки трибунал политички суд са експлицитним политичким циљевима. Организовале су га у првом реду Сједињене Америчке Државе и Британија, земље које сада слободно нападају друге, али при томе теже изнајавењу фикције која ће њиховим агресијама дати правно и квазиморално покриће”.

Дефиниција Антонија Данијелса се у потпуности може применити и на рад Тужилаштва у случају проф. др Војислава Шешеља и измишљање лажних сведока: „Трибунал је сам написао сопствена правила и радио по њима, да би их онда кршио кад год би се показала неодговарајућим за Тужилаштво”.

Када су овакве чињенице толико очигледне чак и странцима, онда се с правом може рећи да садашња власт ДОС-а има особине софиста које је још давно, са презрењем, описао Платон у свом дијалогу „Софист” (цитирано према издању „Плато”, Београд, 2000. године): „У души постоје две врсте злобе, па страшљивост, раскалашност и неправедност треба у целини држати као болест у нама, а болест великог и сваколиког незнања треба означити као ружноћу”.

Ни Бог те неће спасити ако

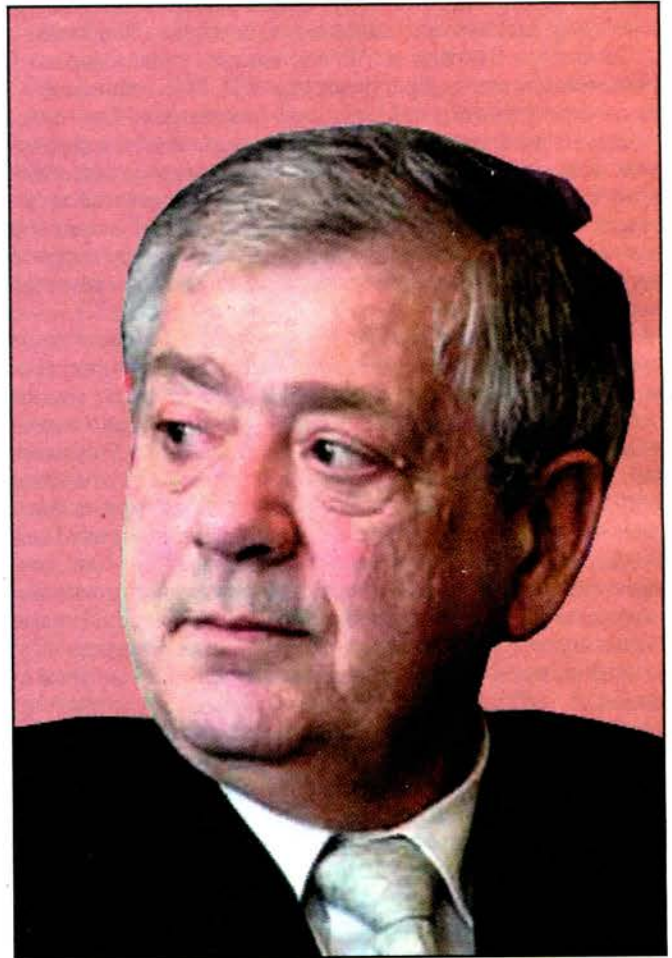
• Све се њо, како они кажу, комјензује и кроз новац и кроз све. Мијатовићу кажу: ви само да сведочите

Истражитељи хашког тужилаштва, претњама и уценама, нуђењем мита, покушали су да натерају, некадашњег заменика начелника Ресора службе државне безбедности Зорана Мијатовића да сведочи против проф. др Војислава Шешеља и Слободана Милошевића. Мијатовић у судски овереној изјави наводи да је Тужилаштво притисцима и разним уценама покушавало да га придобије за сведока по било коју цену. У замену за лажно сведочење могао је да одреди суму и изабере земљу у којој би живео са фамилијом. Некадашњи начелник наводи да и данас није сигуран да ли ће Хашки трибунал да га одведе или не.

У изјави овереној у Трећем општинском суду у Београду, Мијатовић описује притиске и уцене Хашког трибунала. Њихов рад и повезаност са обавештајним службама.

Прве листе ратних злочинаца, према Мијатовићевом казивању, почеле су да се праве још 1992. године. На листи се налазило и име Војислава Шешеља: „Сећам се да сам током 1992. године добио од информатора сјајан извештај у коме стоји да се за већину људи праве прве листе ратних злочинаца, а Хаг није формиран. Међународни кривични суд за бившу Југославију (МКСЈ) формиран је 25. маја 1993. године. Након 10-15 дана од добијања информације, добио сам прецизан извештај са именима људи који ће бити оптужени од стране Тужилаштва пред МКСЈ-ом. Међу именима на листи били су Аркан, Шешељ, Караџић и Младић. Ја тај документ поседујем и чувам га. И тек сад знам колико је значајан након формирања МКСЈ-а”.

Године 1994. Служба, како наводи Мијатовић, добија информације о злочинима „Жутих оса”. Касније се испоставило да ће то бити веома занимљиво за истражитеље Хашког трибунала, односно да преко њих лажно оптуже Шешеља. „Служба ће 1994. године први пут да се суочи са злочиним. Те 1994. године стижу нам и неке информације о српским злочинима. Једна од озбиљнијих била је информација о злочинима ‘Жутих оса’ и, колико ме сећање служи, та сазнања добили смо од Војске Југославије. Након тога почињемо да се бавимо браћом Вучковић. Репића смо ухапсили на Умци, а овог другог у Нушићевој улици. Први пут сам тада видео и имао контакт са поремећеним лицима. Тај Репић је, кога смо ми ухапсили, припадао ‘Жутим осам’. Он је извршио најтежа кривична дела, значи, ратни злочин и ми смо се према њему односили не као Србину, или Хрвату, или Српској радикалној странци или Социјалистичкој партији Србије, већ као према извршиоцу ратног злочина. Установили смо, приликом претреса стана и на основу онога шта су нашли моји оперативци, да се ради о алкохоличару и наркоману. Из исказа, који ја не могу да поновим, ја сам то рекао и хашким истражитељима, то су монструми. Он није злочине вршио у нормалном стању, он би се напијао, вероватно и дрогирао пре тога, улазио у затвор где су били цивили за размену. Такво је било стање, ти заробиш тамо Србе, онда ја заробим муслимане и ми се мењамо, или ако је неки тајкун, онда се очерупа лова и пустиш га да иде. Он је оргијао до јутра и ујутру клао те људе. Значи, потпуно један луд човек, луд, наркоман и алкохоличар”.

Зоран Мијатовић у судски овереној изјави датој Експертском тиму који помаже одбрану др Шешеља, тврди да су истражитељи Тужилаштва непрекидно инсистирали да Војислава Шешеља доведе у везу са „Жутим осам” и тако га оптужи: „Док смо обрађивали браћу Вучковић, не могу да се сетим, нашла се и нека чланска карта, да ли је она била добра или није, не знам. То сам рекао касније и истражитељима Тужилаштва, који су кренули на Репића. Пола дана су утрошили у непрекидном инсистирању да доведем у везу Репића, Српску радикалну странку и Шешеља. Почели су да ме притискају баш код те чињенице.

Доста тога сам објаснио истражитељима: Стефановићу, који је био Аустралијанац и Фултону, кога сам упознао раније. Приликом разговора са овом двојницом истражитеља преводила је једна девојка чијег се имена не сећам. Од стране истражитеља било је питања: ‘Како то да Српска радикална странка нема везе са тим злочинима?’. И после три сата мучења ја сам се изнервирао и рекао њима: слушајте, хоћете ви са мном да разговарате озбиљно или не. Ја о Шешељу, као политичару, најгоре мислим. То што ја о њему нај-

безбедности Зорана Мијатовића изнуђивало сведочење против Шешеља

ОДЛУЧИМО ДА СВЕДОЧИШ

горе мислим, то је моја приватна ствар. И рекао сам: молим вас, ја не могу да говорим неистину, не можете ви од мене сада очекивати да ја лажем. Са њима сам разговарао 2002. године и рекао сам да ја о Шешељу не мислим добро, нисам никад био члан нити симпатизер Српске радикалне странке, напротив, али из мене не можете да истерате лаж. Дакле, то је та ситуација око браће Вучковић”.

Разговор је, према његовим речима, трајао око три сата и у записнику се нашло и оно што није рекао, али што је одговарало Тужилаштву, као нпр. да је Репића послала Српска радикална странка, па је онда испало да га је послала да чини злочине. Због тога сам морао да се враћам и кажем: ”Чекај, бре, ти Степановић, који си ти Србин, који не зна две речи, мученик српски”. Враћали су ме више пута да кажем оно што сам претходно рекао, под изговором да нису добро разумели, на шта сам ја одговарао: ”Ма немој, не разумеш, избриши ово”.

Током разговора о „Жутим осама”, стално се појављивао проблем са записником. Како каже Мијатовић, гурали су му у уста нешто што није рекао: „Имао сам тај проблем баш око тих ’Жutih оса’ итд. Питали су ме који је број чланске карте, на шта сам ја одговорио да чланску карту нисам гледао. Хашке истражитеље сам упућивао и рекао: молим вас, ено га Репић у затвору, ено вам суд у Шапцу, шта сад ви мене малтретирате, нисам га ја судио, суд зна више од мене, изволите па тамо видите, немојте мене да малтретирате са тим питањем. Значи, то је било централно питање тог другог дана, значи ’Жуте осе’, Репић итд. Било је и то питање како је реаговао Милошевић, рекох: немам појма да ли је он знао, да ли је то неко суђење или није”.

„Мене тај Хаг вероватно очекује данас-сутра на некој столици”

Убрзо се видело, према Мијатовићевим речима, да Хашки трибунал води своју политику у Србији и да не жели са државним органима да изгради партнерски однос. Према његовим тврдњама хашка канцеларија је преко невладиног сектора пласирала другачију слику, „као да постоји и ради, те да смо ми ти који треба њима да помогнемо. Убрзо смо увидели да се у хашкој канцеларији појављују људи који долазе и нуде услуге. Сазнајемо да се многи људи богате од тог момента. Многи људи су у то доба односили у хашку канцеларију разне документе; ја не знам колико је то коштало, али знам да постоје подаци ко су ти људи. Ми нисмо знали да ли је то фотографија, видео-касета или неки фоно-запис, дакле нисмо знали шта је тачно било у питању, али смо знали шта се ради. Те године отвара се хрватско посланство и ми тада откривамо да у функцији Хашког трибунала постоје лица у том хрватском посланству која су на линији помоћи Хашком трибуналу. Они су, између осталог, доносили

информације из Загребa. Све је то Служба одрадила и давала квалитетне информације, тако да је шеф државе могао све знати”.

Рад хашког тужилаштва потпуно се искристалисао 1998. године, наводи Мијатовић у изјави: „Ја ћу негде до те 1998. године да будем упућен шта то Хаг ради, они то раде испод блефирају. Зашто? Нећу то знати 1996. године, али крајем 1997. нама је јасно. Они не желе да контактирају са државним органима, јер сматрају да смо ми део тог апарата, јер како он са мном да контактира када мене тај Хаг вероватно очекује данас-сутра на некој столици. И показаће 2002. година да то што ја кажем није било далеко од истине. Тек 1997. године ми то видимо, видимо да се институције државе Србије прескачу”.

Први контакт са канцеларијом Хашког трибунала бивши заменик начелника Службе државне безбедности је имао 2001. године на сугестију тадашњег министра полиције Душана Михајловића, преко кога се одвијала званична сарадња између службе и хашке канцеларије. „Од када сам 1998. године постао Јовићин помоћник за контраобавештајне послове, ја нисам имао контакта са хашком канцеларијом до 2001. године. Мој сусрет са Хагом, са хашком канцеларијом, одвија се 2001. године, али у потпуно промененим условима. Шта се сада догађа? Значи, 2001. године ја се враћам у службу у јануару месецу, 26. јануара, и чини ми се, негде можда после једног месеца и по дана или месец, назове мене и Горана Петровића Душко Михајловић на неки састанак, можда је био и Лукић и Кнежевић, ови из Јавне безбедности, не могу да се сетим, али знам да је он тада рекао: ето, ту је хашка канцеларија, овде у Београду. Они су се сада враћили, јер су отишли због бомбардовања и да треба да успоставимо сарадњу са њом”.

Убрзо након тога код Мијатовића долази човек кога је послао министар и Дејан Михов, тадашњи шеф канцеларије. Од њега траже да им омогући да прегледају картотеке. Мијатовић то одбија.

Свој први сусрет са истражитељима описује следећим речима: „Значи, тај први сусрет је за мене велико изненађење, као променила се власт, није Слобина власт. Ја сам рекао да није Слобина власт, све се ја, рекох, то слажем са вама, али ми смо ипак држава, суверена држава, ја немам право по Закону унутрашњих послова било којој институцији да дозволим да ради како хоће. Можете ви изразити потребу за одређеним документима, то ће поћи од министра, после министра то ће прећи начелника Ресора, ми ћемо то проценити имамо ли или не, али кажем, на начин како сте ви то замислили, то не иде. Истина, овај је био незадовољан, мислим да је прошло пар дана, па нас звао Душко и рекао: ”Па немојте сада да кваримо ту сарадњу, па то треба да иде”.

„Моја књига ’Опело за државну тајну’ између осталог представља и револт због поступања истражитеља тужилаштва МКСЈ-а према мени, јер су хтели да притисцима и разним уценама остваре свој циљ у придобијању сведока за лажно сведочење. Да ме придобију као сведока за било коју цену, дакле само је било питање на шта ћу ја пристати. Само да кажете милион, два, или не знам шта, или више или мање, нема везе, и да одаберем земљу у којој би желели да живим са својом фамилијом” – наводи Зоран Мијатовић, некадашњи заменик начелника Ресора службе државне безбедности.

Некадашњи заменик начелника Службе државне безбедности додаје да је убрзо схватио како Хаг на територији Србије делује оперативно. „Између осталог, видимо да они код нас долазе да сарађују; хајде, прихватили су ово. Међутим, они су почели да зивкају на разговор, али не и нас. Приметили смо да су почели око Јовице да шаљу сигнале. Значи, не само да раде као процедурално, него раде оперативно. Видели смо да је Хаг кренуо на Павковића, на овога, на онога, има да се прошири тај њихов круг и да они сад иду све отвореније на људе који се налазе на високим државним функцијама. Знам да је један човек који је био на високој функцији позиван, испрепадан и отишао је на разговор. Знаш ти кад ти дође, они су некоректни у питању. Он те пита лево-десно, људи се не снађу ни за преводиоца; он узме изјаву, па ти се после тога убијај”.

Истиче да је тадашњи министар полиције Душан Михајловић упозорен на рад Хашког трибунала: „Крајем лета 2001. године рекли смо министру: министре, јесте нова власт, јесте све то како јесте, али док је ова земља суверена, док ви не промените законе, знамо ми шта је хашка канцеларија овде, али ми се не слажемо да је ово терен да се шета ко како хоће, да се разговара ко како хоће у овој земљи. На крају крајева, ратни злочин је оно што смо ми гонили и ми ћемо гонити. Али сматрамо да за неке ствари мора да постоји сарадња, али и поштовање, јер ми не мислимо да смо нечасни људи, да смо у нечасној служби и да смо нечасна држава. На крају крајева, мора да се поштује. Значи, то је био један генерални став, јер смо ми приметили да се ипак то некоректно ради”.

Паравојне формације у првом плану

Према његовим речима, у то време са представницима хашке канцеларије у Београду нису вођени разговори о Војиславу Шешелу. Инсистирало се на информацијама о паравојним формацијама и њиховој повезаности са Службом. Мијатовић каже: „Када је први пут Војислав Шешел прозван да је ратни злочинац, то је било давно, деведесет и неке године, нисам ја фан Српске радикалне странке, али памтим, он је на једној конференцији Српске радикалне странке или негде јавно изјавио да иде у тај Трибунал, да се добровољно јавља, али га они неће, не дају му визу.

Имали смо ми њега снимљено, он је стварно звао ову холандску амбасаду и рекао: па дај, задржите ме, немојте да се плашите. То је заиста истина. Могао бих сад да зовем новинаре и кажем да је Шешел рекао истину. Ја сам га чуо да је рекао истину. Значи, у то доба, кад смо ми разговарали са представницима хашке канцеларије, нисмо помињали Шешела. Била је то отворена прича о паравојсци, какве везе Служба има са паравојском, са 'Црвеним береткама”.

Године 2001. Хашки трибунал акценат ставља на „Црвене беретке”. „За те људе из хашке канцеларије, јединица 'Жуте осе', 'Црни пантери', тандара-мандара, то је њима све исто. Значи, они не праве никакву разлику. Сва та паравојска се сматра да је она страначка, пошто је она страначка, она је Милошевићева, пошто смо ми Милошевићева полиција, нормално да је то све под нашом капом. Значи, они не покушавају ни на један начин да уђу у функционисање нити Србије, нити српских органа итд. То њих једноставно не интересује. Они имају тај свој посао, треба ове да отерамо у затвор и готова ствар. Ја не могу само да се сетим, а ако је била прича о Шешелу, моја је увек била прича судили смо припадника, али није био налог, то је прича коју сам ја у књизи изнео што је жива истина. Но, чак и да је био налог, па ја не знам за њега, ја не могу сада да правим претпоставку, ја имам оно што је доказано кроз сведочење, кроз окривље-

ног, кроз његовог брата, не знам кога смо ми тада још фикнули” – наводи некадашњи заменик шефа Службе државне безбедности.

У октобру, према речима Зорана Мијатовића, Карла дел Понте у Београд долази са писмом у коме се траже подаци о Јовици Станишићу, Френкију, „Црвеним береткама”, камповима за обуку итд. Како тврди, то је био и разлог за побуну „Црвених беретки”, а не хапшење браће Бановић. „То је октобар месец, она долази у Београд и доноси писмо, али мислим да га је Блуит потписао, у коме се траже подаци о Јовици, о Френкију, о јединици, о камповима за обуку, и о оним глупостима које се врте на телевизијама. У броју два одељка они нам траже персоналне досијее припадника Јединице за специјалне операције и достављају нам списак. Јединици прави списак. Не ово што лупају по овим емисијама, ови они, то је списак од 103 припадника Јединице. А ви, пазите, 103 припадника, када смо Горан и ја то погледали, није то 103 припадника, то је негде 80 зато што се неки понављају, па овде надимак, овде само име и презиме, али на оној листи где траже податке, ту је, не знам, о Кертесу, ја сам то фотокопирао, о Звездану Јовановићу, о Легији итд. Радило се и о једно 30 кампова по Босни итд. Значи, једна озбиљна ствар стиже код Дулета. Ђики то није хтео да погледа и рекао је министру, ја нисам био на састанку, али Горан ми је после пренео, да је он то добио. Ми смо се тада спремили да презентирамо Карли дел Понте, српску владу у правом светлу, а не антисрпску каквом се у то време називала. Предлагао сам да у време доласка Карле дел Понте, направимо конференцију за штампу, да донесемо 64 регистратора, да покажемо то свим новинарима, како би цео свет видео, наглашавајући да је то српски интерес, али су то представници Владе негирали. Ми смо то, ипак, припремили. Влада Николић је требало то да излаже, припремили смо и видео-бим, ама страшна ствар, да би мене Беба Поповић звао ујутру, рекао: знаш, јеби га, нису се сложили овде у Влади, не можеш да одржиш конференцију за штампу. То ме убило као човека, у пичку материну. Ми смо радили толико месеци. Ја мислим да би и радикали рекли, јеби га, јесте најгора влада коју смо видели, најгора која је постојала, рекли би јесте најгора, али за ово свака им част. То се тако ради у политици, али они ни то нису хтели.

Карла дел Понте долази са тим списком, премијер је то добио и рекао: ево теби Душко, па то ради. Сећам се као да нас, њих двојица су дошли код Горана у канцеларију. Горан ме звао, а Душко Михајловић је узео неку оловку – он воли много да пише и црта – и написао је горе на том акту – Горане, премијер је рекао да ову ствар урадите. Седимо овако, пијемо кафу, онда је Горан рекао: министре, колико сам ја видео, премијер је рекао да њега не интересује шта пише. И онда је он то нама оставио да би Горан и ја то погледали и да би знали шта треба да урадимо” – истиче Мијатовић у изјави.

Након увида у материјал Горан Петровић и Зоран Мијатовић закључују да не поседују документацију коју Трибунал тражи. „Документације о Јединици није било. Штаб је био у Кули који су бомбе уништили, а документација Јединице спаљена. То сам ја рекао њима, кад су дошли после тога, каже, то сте ви, бре, спалили: Како ми? Па кажем, ваљда су то ваши, нису моји, то сте сјебали и то нема”.

До побуне Јединице дошло је након две недеље. „Побуна Јединице није због Бановића. Ма боли уво Јединицу за Бановиће. Знали су, обавештени су, знао је и Звездан и Лечић да треба да хапсе Бановиће, ја сам био против тога да Јединица хапси: то су, бре, ђилкоши којима само неко уврне уво и довићења. Ја нисам тим руководио, Горан је. Да сам ја

руководио, то би било завршено са два оперативца. Значи, они су све то знали, нису Бановићи били у питању. Рекао сам Кораћевој комисији, то и данас тврдим свуда. То писмо, о коме се стално прича да није био разлог за побуну, да Карла није тражила Легију и Јовановића. Е јесте, јесте. Рекао сам Кораћу, а неко је, господине Кораћ, из ваше владе то гурнуо, коме – не знам, али ја вама тврдим, ево данас још више, да Легија и ови јесу тражени. Јесу. Е ви изволите ту, па видите ко је то дао. Па каже, не знам. Кажем ја, и то сам му рекао, изволите, господине Кораћ, ако господин Живковић не зна где је, а треба код њега да стоји, ваљда је то стајало код Ђикија, узмите ви, па претресите кад он није ту, па пронађите где је ако вам је непријатно да му тражите. Ма не, није то, ми то не знамо, није, па ја вама кажем да су се они тражили”.

Мијатовић тврди, да је након тога Душан Михајловић издао лажно саопштење да је дошло до неких несналажења приликом хапшења браће Бановић. Према његовим речима, више није желео да учествује у политичким играма и подноси оставку. Након тога одлази у амбасаду у Скопље где је провео годину дана,

Сведоке за Хаг „припремала” британска обавештајна служба

Према његовим речима рад београдске хашке канцеларије захуктао се 2002. године. Сведоке је, како тврди, припремала британска обавештајна служба. „Значи, британска обавештајна служба је кључна служба која практично треба да припрема људе за Хашки трибунал. Године 2002. британска обавештајна служба је управо, како бих вам рекао, логистика Хашког трибунала. Као логистика људи, али врло опасна логистика. Зашто ја вама кажем логистика итд. Оно што сам ја успео да сазнам тих година, па и оних задњих година, сви ти људи који су у хашкој канцеларији, танки су што се тиче истражних радњи, полицијских радњи, то сам ја рекао и Џефри Најсу да и он појма нема, он је иначе паничар био итд. И сад, они то не знају и сад су ту Британци комбиновали, па се користи нека двојна агентура или неке број-

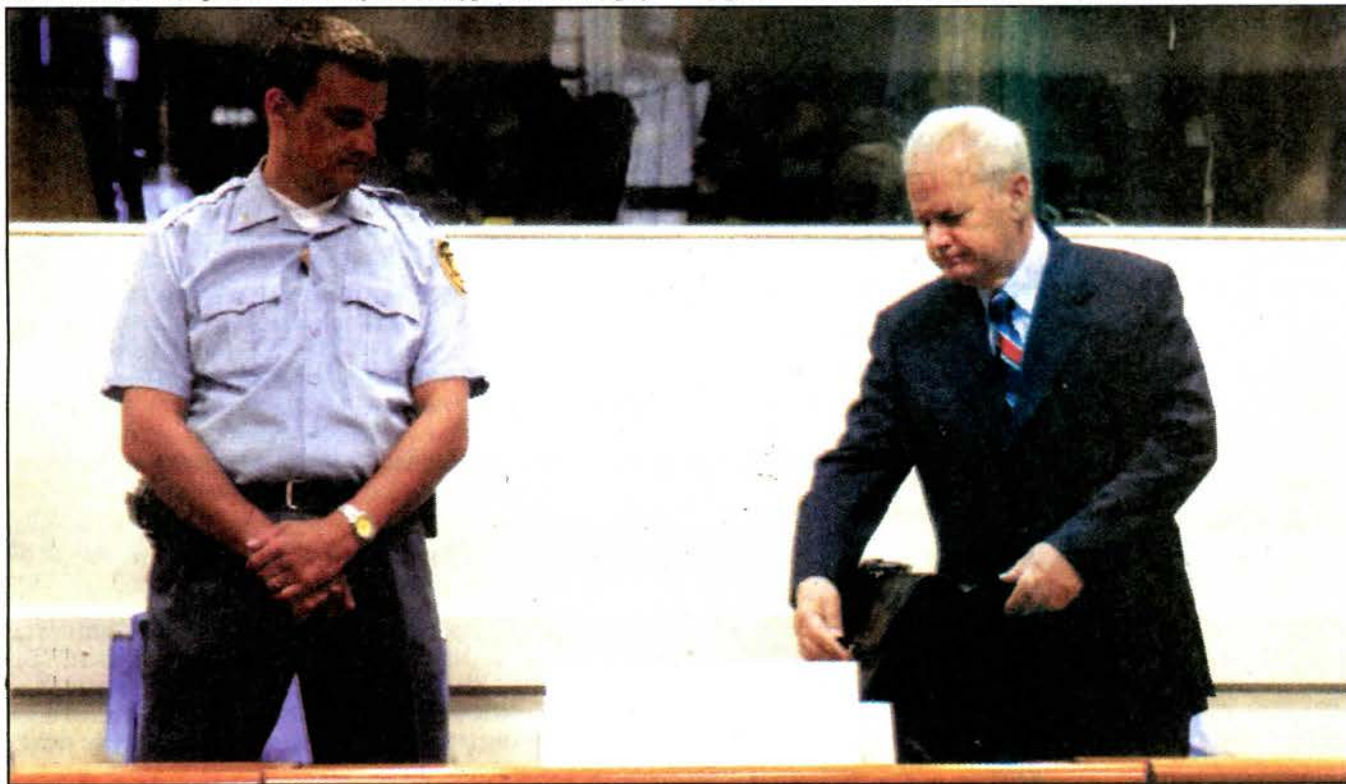
не игре које смо ми, на пример, имали са британском службом, које ће практично Танић да отвори. То сам ја и написао са пуно задовољства. Чим је он отворио, отвара и Мијатовић. Све се мачујемо нас двојица. Преко Танића енглеска служба типично будуће инсајдере за Хаг, доводе их до Беча где се завршава посао и на мене су бацили око”.

Људи највишег ранга у полицији, према Мијатовићевим речима, те 2002. године су се припремали да дају интервјуе хашкој канцеларији. На разговор је био позван и он. Пре тога, енглеска обавештајна служба покушала је да га контактира, пошто је она та која трасира пут.

Чекавши да буде ослобођен чувања државне тајне, 19. јула доживљава непријатно изненађење. Не само што су медији објавили да га је Савезна влада ослободила чувања државне тајне, већ је саопштено и да ће бити сведок пред Хашким трибуналом. „Срамота, то је Орлић урадио, то је срамно. Можеш ти мене да ослободиш државне тајне, пусти мене да ја одређујем свој статус; ја могу да будем и заштитени сведок, не можеш ти мене да бламираш преко новина да људи мисле свашта”, наводи Мијатовић у судски овереној изјави.

Састанак са истражитељима описује на следећи начин: „Долазе два истражитеља и преводилац. Овај се зове Мајкл Степановић, а други је Фултон. Фултону знам од када сам имао званичну сарадњу са Хагом. Долазио у пратњи некога, то је један Ирац прљави, цукела по опредељењу, знаш кад се определиш да будеш цукела, такав је. То је човек који се убацио у те наше правосудне интелектуалне кругове, ишао је по сплавовима са тужиоцима, он је плаћао, све сам ја то знао још 2001. године и знао сам с киме имам посла. Значи, њега су довели да ту буде код мене и тај Аустралијанац”.

Мијатовић додаје: „Објаснили су ми шта треба да раде, дали ми ту групу питања коју сам ја, иначе, и раније добио. Шта ћемо ми да причамо. Ја сам, нажалост, иако добре воље, од седам група питања, практично могао само једну групу питања да обрадим и рекао сам: тако како сте ви конципирали питања, тешко ја вама могу да помогнем, али ја сам

сад ту и готова прича”.

Наглашава да је тада истакао да не жели да буде сведок: „Тада ја видим да је концепт, када те ставе за сведока је отприлике овакав, а то је сигурно тако, показаће се већ други дан. Концепт је овако: ти си већ сада сведок и сада је питање где ћемо те закачити као сведока, на два, три или пет места. Ако се будеш гицао, врло лако прелазиш у ону другу страну. Значи, претња да можеш бити на оптужници. Ја то знам да они говоре, али ја имам то задовољство што знам да ја на другој страни не могу бити. Исто тако сигурно ни на овој, јебеш сведока, ја немам сведочење о ратном злочину, осим оно што сам процесуирао или да неко каже не, није тако како ти кажеш”.

Џефри Најс дошао да ме одведе у Хаг

Разговор је трајао три дана. Први дан се разговарало о раду у Служби, али уследила су и питања везана за Френкија Симатовића из којих је Мијатовић требало да извуче поуку: „Ко је Френки, шта је он радио, ја сам био начелник, и онда ја кажем, ја сам био начелник Друге управе, а мој заменик Френки. Ау, какав кључ. Не знам ја тог момента да је то важна ствар. Пошто је мени Френки заменик, знате колико сам ја тек црни гавран, кад је овај њима гавран, ја не знам, али замислите колико сам ја црн, а ја њему шеф. Па ја сам тек тај... Шта је радио Френки? Кажем, знате шта, да вам објасним једну ствар, тад ја схватам где ће то сада да води. Сутрадан се показује где иде. Ја кажем, да вама објасним једну ствар. Френки је био мој заменик у обавештајној управи и он је покривао један део као заменик пре него што сам ја дошао. Код нас је такав био распоред да тај део, који је он покривао као обавештајац, ја се нисам у то петљао. С друге стране, он је практично фиктивно тог момента био заменик,

можда месец дана заиста, али је он тада већ постављен код Јовице за специјалног саветника, а код мене после тога је на платном списку зато што је већа плата. Па како то, па кажем тако. Видим не свиђа се њима то, било би најбоље да смо Френки и ја, хоћеш да причаш ти, Френки, Јовица, какав трио или какав диван сведок против двојице”.

Сутрадан, разговору се прикључио и Џефри Најс. „У петнаест до десет ме зове Михов, шеф канцеларије, и каже: Мијатовићу, случајно је Џефри Најс овде у Београду, а ја сам знао да није случајно. Ја сам био жандар, па увек знам када он дође овде. Не сад ово кад пишу новине, знам ја и кад не пишу. Као, случајно он дошао и као, Џефри је прочитао записник од претходног дана и страшно би желео да ме упозна. Кажем ја, нека дође. После ја размишљајем о томе шта је све писало. Рекох: мамци му јебем, шта је он то нашао да једва чека мене да види. Није он сад неки леви, то је човек који води Слобу. Није он мене видео, да ме пољуби и да ми честита, него да ме доведе у Хаг и да ме набије преко пута Слобе, само то, шта друго. Јер смо говорили о Милошевићу итд. Ја то што сам изнео о Милошевићу то је жива истина. Неспоразум ће, значи, бити и тај дан и задњи дан око те њихове приче итд”. Џефри Најс је 20. јула 2002. године, покушао Мијатовићу да „лојасни” правила сарадње са хашким тужилаштвом. Уследили су претње да ће на силу, бити одвучен у Хаг да сведочи ако то одбије.

„Да, каже мени, не знам, да ли ви знате која су ваша правила итд. Кажем ја апсолутно добро знам немате разлога... Не, не, не, да ли ће он мене да научи, каже знате итд., кад ми то све проценимо, а ви сте такви и такви, ви ово и оно, ми то кад проценимо, ви можете као да се одлучите да дођете сами да budete сведок. Али кад ми проценимо, буразеру, не може Бог да те спаси. Има на силу, каже, да вас довучемо.

Кажем: шта си ти рекао? Кажем преводиоцу: дај ти мени још једанпут нека он то понови. Онда сам благо рекао да је то прво невазпитано, то што он мени каже, да је то неуљудно, да ја, да ли ћу бити сведок или нећу бити сведок, то ћемо тек да одлучимо кажем, господине Најс, када завршимо разговор. Не дозвољавам такав однос у рођеном стану. Ја добро знам шта је сведок, ја знам када се могу наћи у улози сведока, поготово када су у питању ратни злочини. Али, људски не могу да дозволим да ви мени претите, ја то не дозвољавам. Ја сам прек човек.

А онда сам рекао, било би много паметније, ја пратим процес Милошевићу и нисам Милошевићев истомишљеник, никако, иако је он социјалиста, нисам. Нисам ни противник, пратим шта се ради у Хагу. Оно што ви радите у Хагу је циркус. Милошевић може да га ради, он је окривљен, може да ради шта хоће, али ви то што радите, господине Најс, је безобразлук. Како, каже, безобразлук? Шта? Дајте пример? Ја сам њему давао примере шта он као тужилац тамо ради и шта то није добро. И рекао сам: ви, највероватније, без обзира која је разлика у правним системима, ви вероватно неке ствари не знате. Не можете ми се вадити на англосаксонски систем. И онда сам рекао, ви од Хашког трибунала правите кафаницу, судницу, лудницу. Он се човек избезумио. Ја то нисам видео. Причају ми ови после тога, он је био црвен као рак” – наводи некадашњи заменик шефа Службе државне безбедности у судски овереној изјави, датој Експертском тиму који помаже одбрану проф. др Војислава Шешела.

Џефри Најс је запретио Мијатовићу да може бити трансферисан за Хаг, нагласивши да ће као сведок уживати потпуну заштиту: „Била је једна напета атмосфера, и он је мени још једанпут рекао, али употребио је реч, ви можете бити трансферисани. Е, кажем му ја: једи говна, тако сам му ре-

као: Немој ти мени да сереш ту када ћу ја... Па ова превела немој баш то да му кажеш, али је морала да каже ово што сам ја сматрао да је нестручан и да је то највећи проблем у судници, и рекао Милошевић може да иде на рукама, то је његово право, а ви, није ваше право да радите то што радите. У реду, он је ипак рекао, ето, остају ту колеге, да је он то оценио као одлично сведочење. Ја сам рекао добро. Између осталог, он је мени рекао, не тако децидирано, значи, кад је рекао ви можете сведочити, али ћете уживати потпуну нашу заштиту. Ја сам рекао: хвала, мени не треба ни заштита моје земље. Значи, то је реченица коју сам ја рекао. Он је рекао, ако сведочите, ми вама дајемо пуну заштиту. Рекох, од вас ништа. Не тражим ни од моје државе, значи то је једини мој одговор”.

„Ми вама обезбеђујемо заштиту и новац”

Након разговора, аустралијски истражитељ српског покрета обавештава Мијатовића да је добро говорио и понавља да ће му обезбедити заштиту и новац, уколико буде сведочио. Том приликом му је рекао: „Ми ћемо, каже, то све да обрадимо, па ћемо онда вама да пошаљемо, па ћете онда ви да видите шта није у реду, па ћемо онда ми да вратимо и кад усагласимо све то, онда ћете ви да потпишете, када ви потпишете, онда ћете ви да дођете код нас у Хаг и онда ћемо ми да седнемо и да по тим неким правилима која... ја нисам улазио у све то, те табулаторе да одрађујемо по свим тим стварима. Ја сам рекао, а шта требају ми два дана, ја не видим шта је то. А не, не, не, то су сјајне итд. Можеш ти да видиш шта је то ту. То сам ја све лепо објаснио, то њима врло користи, ево и Џефри је зато дошао итд. и ви немате да бринете за ово. Ми вама обезбеђујемо где хоћете, заштиту било какву, новац, то није у питању. То је он мени рекао, то није никакав проблем” – тврди Мијатовић.

О разговору који се односио на Војислава Шешелја Мијатовић наводи: „Ја сам њих за Војислава откачио, они ми нису рекли ништа у том смислу, него су биле ’Осе’, то је сад други дан. Ја не знам да ли сам то причао, ја сам се са њима око Војислава дистанцирао. Ја сам рекао пустите ту причу.

За Војислава је био најважнији други дан, код ’Жутих оса’ и код Вучковића, значи то је најдужа тема о којој смо ми разговарали за три дана, зато што су они сматрали да из овога Репића, из овога што сам ја све то причао, треба да их доведем до Шешелја. Значи, то није била, како бих рекао, ствар, на пример, у овоме шта ви мислите, него... и онда је Шешелј, и они су...

Било је то навођење. Или, на пример, пита ме знате ли за акцију ’Потковица’. Рекох, први пут чујем. А да ли знате о протеривању Срба из Војводине? Кажем, откуд ја знам. Ја прво не знам да је било, али не знам ни ко то, ја то нигде нисам чуо. Ја живим у Србији, да ли је неко неког тајно превео ја то не знам, али људи ја то од вас први пут чујем. Онда, како не знате за ’Потковицу’? То нешто на Косову. Рекох, не знам, бре, људи, немојте мене да утерате у то. Ту сам их ухватио на записник кад је оно било. Шешелј је послао јединицу ту и ту, а ја причам не знам ово... јесу ли они имали као... иде

на ове ’Жуте осе’, каже то су били припадници Српске радикалне странке. Кажем ја, пазите овако, ја не знам да ли су сви били припадници Српске радикалне странке, ја знам да се један легитимисао, не могу, рекох, да се сетим за Жућу који је командовао да ли је био члан или није, ја то не могу да се сетим. За овога знам зато што се тако легитимисао, шта је он тада био, није био итд. Али не, њега је послала Српска радикална странка итд, каже, он се сам јавио. Нису га они хватали ласом, него он дође тамо, он, добровољци итд. А шта сте ви знали о томе? Кажем, ја нисам о томе ништа. Знаш, каже, нисте знали. Кажем, ствар резервног састава, ствар добровољаца, није ствар Службе, то је политичка ствар.

И онда сам објашњавао. Њему кажем: молим вас, за време Првог светског рата су Срби долазили као добровољци да бране тада Србију, са аспекта што ви мене данас питате, сваки добровољац је злочинац, шта сад. Они би из Првог светског рата били исто тако ратни злочинци. С друге стране, ја опет вама причам, ја не знам ни колико су ’Жуте осе’ имали људи.

То се све дешава када је Џефри Најс изашао. Па како, каже, ви то нисте знали раније? Нисмо знали раније, јер нема ко да ми каже. Друго, педесет пута објашњавам, ја сам далеко од ратишта, на ратиште су наслоњени новосадски центар, ваљевски центар, ужички центар. Код мене кад дође, то је пропрано. Нема код мене да ли јеси или ниси – или си жртва, ти то тамо већ говориш. Све што ови пропусти дође код мене. Да ли то користи или не користи, то је друго питање”.

„Све се то, како они кажу, компензује и кроз новац и кроз све”

Истражитељи су упорно покушавали да наведу Мијатовића да да неку изјаву која би поткрепила њихову оптужницу против Војислава Шешелја. Питања су се низала једна за другим: „Колико је Шешелј имао добровољаца, колико у Београду. Кажем, људи бре, не знам ја то, нисам ја седео у штабу Шешелјевом да бих знао колико је Шешелј добровољаца имао. Нисам се бавио добровољцима. Није у домену рада, када је рат био, проблем Службе државне безбедности да видимо ко ангажује добровољце. Једино што је тада било јавно декларисано да има неко добровољце, имао је Шешелј и пре много тога имао је Вук Драшковић. И кажем њима, и рекао сам другима, молим вас, причајте ви тамо са Шешелјем шта су радили добровољци, немојте мене да питате, али претходно морате да одете код Вука Драшковића.

Е па његове добровољце смо ми радили као служба, не кад су отишли, него пре него што су отишли на ратиште, знали све битанге биле, све лопине. Знали смо и где се припремају итд. То је био олош који је кренуо и назвао себе добровољцима, то сам ја рекао њима. Молим вас, значи, нека вам објасни Вук Драшковић, немојте ја вама да објашњавам. Па зашто? Кажем зато што знамо да су се обучавали на Ади циганлији и још неком стрелишту, не знам које, видео сам имали оружје, то је било незаконито, ми смо спремили информацију и припремали се за хапшење. Док смо се

„Значи, у 2002. години преко енглеске обавештајне службе и преко тих наших сарадника, се практично ти-пују људи на разне начине довлаче до Беча. Е, то су ти прави неки могући инсајдери. Један део тих људи ће се контактирати овде, пре свега официра Војске Југославије, што је мене запрепастило, за неке ме није брига, јеби га, знам какви су људи, урађено је овде у Београду и са официрима углавном контакт био у Будимпешти. Зашто ја то не знам? Знам ко је ишао, ишли су и полицијски официри, са некима су се договорили овде, неки су се додворавали, неки се плашили, нешто кажу, не знајући оно што сам ја рекао данас-сутра ћете и ви да дођете на ред” – тврди Мијатовић у судски овереној изјави.

припремали за хапшење они су отишли тамо и пола је погинуло, а пола побегло. То нису били хероји, знамо које је то друштво било.

Он је прави саговорник, ја нисам. Осим ове што смо привели, ја ниједног добровољца нисам видео, општепозната је била ствар. И рекао сам, молим вас, па Шешељ прича да је слао добровољце, питајте њега, немојте мене да питате, и колико има, и зашто има, и шта су радили, и како су радили, ја то не знам” – истиче Зоран Мијатовић у судски овреној изјави о претњама и уценама Хашког трибунала да лажно сведочи против др Шешеља.

Некадашњи заменик начелника Ресора службе државне безбедности у поменутој изјави наглашава да је Тужилаштво три сата покушавало да га убеди да нешто каже против Шешеља: „Дешавало се чак, после два сата то поново питају, а хоћете нам рећи јесте ли још некога тражили из Босне. Кажем, нисмо. А што нисте? Па кажем, немамо података. А како то да су то његови добровољци, а да он не зна да су почињени злочини тамо? Кажем, ма нисам ја саговорник, па немојте мене. Па ви ипак сте... као ја сам начелник Београдског центра, Шешељ је био, како ја то не знам. Па кажем, људи не могу да знам. Није то било у делокругу рада, нисмо имали информације да Шешељ припрема људе који ће бити извршиоци ратних злочина. Да смо имали неку информацију, ми би дигли и Шешеља. Немојте, кажем, да причате. Имали смо ми, рекох, са њим једну незгодну ситуацију коју смо мислили да разрешимо, али нема везе са злочинима. Али, то није било. Значи, основа код ове приче је била да вежем... јер то је било неопходно”.

Истражитељи међутим нису одустајали: „Све се то, како они кажу, компензује и кроз новац и кроз све. Кажу: Мијатовићу, ви само да сведочите, значи то прво вече. Треће вече смо ми то завршавали нешто раније, потпуно сам их следео, прво су хтели да у петак ми разговарамо и они кажу: еfino, они иду, као, на викенд, у понедељак. Тад сам рекао: ви можете да идете на викенд и више ме никада нећете ви-

дети. Како то? Зато што ја, сутра је субота, хоћу да се одморим, у недељу идем за Скопље. Мене не интересује што сте ви дошли из Хага, јер ја радим свој посао” – наводи Мијатовић

Притисци Тужилаштва се настављају

Последњи разговор са истражитељима Хашког трибунала Мијатовић је обавио 21. јула 2002. године, када су истражитељи инсистирали да Слободана Милошевића повеже са радом службе. „Кажем, Милошевић није руководио нашом службом. То је била једна од ствари које су трећи дан изабрали да газе. Па како то за Френкија, па да ли ово, па Јовицу, па ово, па онда опет мало, а коју сте још ви то паравојску терали на суд? Па кажем, ја не знам ниједну. Како ви мене питате коју сам ја паравојску или зашто нисам. Ја сам одмах рекао, немојте да ме нервирате зашто нисам. Онда се враћају на Косово, па опет тамо неко место. Ја сам рекао: боли ме ћоше, ја сам био у пензији те 1999. године. Да вам објасним, ја са тим стварима немам везе. Значи, аспект је био на наше људе, пре свега на Јовицу и Френкија и на Слобу Милошевића.

На Слобу су ме враћали, ја нисам много то писао, пази, прођеш једну партију па на Слобу, прођеш једну партију па на Слобу, па те сусрете, па... ја сам рекао колико сам пута ја био, рекао сам који је то био однос, строго професионални, објашњавао. Кажем, у вишепартијском систему ја нисам знао шта ради председник СПС-а у граду, а камоли шта ради Војислав Шешељ”. Разговор се поново вратио на Војислава Шешеља: „Па јесте ли имали са Шешељом контакте, кад је био потпредседник? Кажем, како да имам контакте, само је Јовица Станишић био тај који је одржавао овај и онај контакт. Е, какве је одржавао контакте са Шешељом? Кажем, ја то немам појма. Јовица Станишић кад крене, иде негде, он мени не прича код кога иде. Ја морам њему, да причам где идем, то је тако код нас устројено. По сваку цену су

питали за њихове везе, Јовице и Слобе са Босном, Хрватском, на томе се жестоко инсистирало, Сребреницом и Вуковаром. Сребреницу и Челопек сам објашњавао, рекао сам, то сам гонио и то знам, а остало не знам. Чим сам имао нешто, ја отворено на суд. У то доба, рекох, код Слобе. Према томе, нема ту никакве приче, немојте сада да се ја враћам” – казује Мијатовић у судски овереној изјави.

Према његовим речима сугерисано му је да је његово казивање један сјајан документ и да је врло важно да сведочи: „Ја сам питао, добро када ћете ви тај сјајни документ да ми пошаљете. Па каже, требаће нам једно месец дана, то треба и бићу ја на време обавештен, много вам хвала итд. И онда је рекао: знате, господине Мијатовићу, јако је важно да се ви појавите као сведок; ви не морате да се бринете, све смо ми то обезбедили, ако осећате да је нека угроженост, ви то можете да кажете, ако не, има овде новца... Ви о тим стварима немојте да бринете. Значи, ваша заштита, не морате да се, каже, појављујете ни оно заштићено, нећете бити... Затворена ће бити седница. Кажем ја, мени не требају затворене седнице. Не, не, не, знате то је значи потпуна заштита, ми ћемо донети одлуку, ми ћемо сад вама рећи како сте ви... у којој сте ви варијанти најбољи. Па рекох, ја сам у најбољој варијанти ово што сам рекао, ја од тога не бежим.

И, кажем, сада једну ствар ја вама да кажем, сада долази до тог последњег неког неспоразума са аспекта њих и мене, мени то није неспоразум, онда сам ја рекао, знате моје поимање правде и ваше је вероватно различито, ми смо различити људи, различито васпитани. Ја знам да ви ово хоћете да користите против Слободана Милошевића. Каже да. То је чисто. Ја лично не видим шта је ту против њега, али, рекох, то је мој проблем и ја не улазим у то шта ви то размишљате. Али, рекох, има једна важна ствар, коју ја сада вама морам да кажем да то рашичистимо данас.

Ја сматрам да свако има право на одбрану, свако има право на сведока итд. Ви морате да знате, данас-сутра може господин Милошевић јако нерадо да ме позове да му будем сведок, јер са мном има ружну успомену, и ја то врло разумем, врло разумем. Али, кад је кожа у питању, нема ту да ли је добра или ружна успомена. Господин Милошевић може да се определи кад све то прочита, јер, колико ја знам, морате и њему да дате, он може да се определи да ме узме за сведока. И ја ћу се, кажем, господине, врло радо одазвати да му сведочим у оном делу овога што сам овде рекао. Значи, и вама и њима. Каже, знате то не може тако. Кажем ја, то ви кажете не може, ви можете да одлучите, ја сам чуо шта је рекао Џефри Најс, али ви морате да рачунате на мој став. Ја то тако видим”.

Незадовољни оваквим ставом, истражитељи сугеришу Мијатовићу да ипак буде њихов сведок: „Па знате, то не би било згодно, па чекај, је ли можемо ми да се договоримо да само будем њихов сведок. Кажем: не можемо. Не можемо. Па знате, рачунајте на све услове и оно што сам рекао. Ма кажем, не може, значи не можете са мном тако да разговарате. Ја тако не прихватам разговор. Ово што сам ја вама рекао ви мене можете после овога, ако сматрате да је то голема ствар за Хашки трибунал, сад одмах да ме водите и јавно ћу ја то да сведочим. Рекао сам, само ми смета да ме сад

сви кад ме виде кажу, ево га, Мијатовић је сведочио и то све. Значи, све што сам ја ово вама рекао ја то могу јавно да кажем. Али, каже, размислите ви о свему. Кажем: шта? Па размислите, па као ту је Михов, па се јавите хашкој канцеларији ако се предомислите. Ја кажем: е, немој да губите време са мном. Нема шта да се предомисљавам. Не, јавите се ви канцеларији, па ћемо ми то све да средимо”.

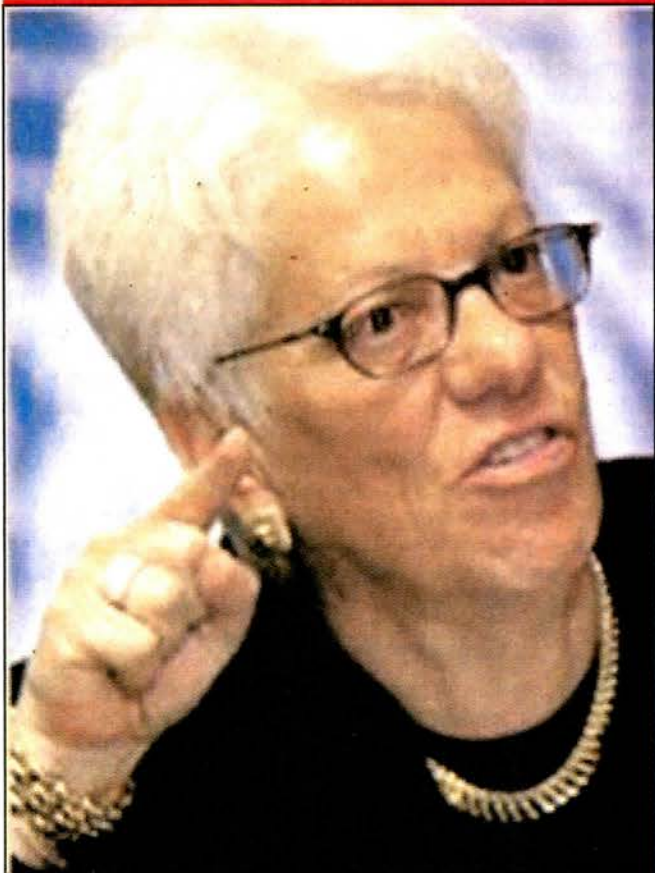
Затим је, према Мијатовићевим речима, уследила претња: „Значи, одмах је рекао: шта? Нећеш? Па кад проценим ићи ћеш ти, буразеру, то те и не питамо. А онда ми овај Мајкл каже: чекајте, знате, немојте ви то тако, ми вам нудимо заштиту, имате паре, имате све, немате да бринете. И значи, на крају, још једном он мене убеђује, ја кажем: не. Али ако је и то тако, он ме тражи, терајте ме онда и у затвор, јебите се сви. Али ћу ја да сведочим када ме неко тражи. Човек у невољи, ту нема приче. Јавите, каже, ви канцеларији, ако се предомислите итд. Два пута они са мном причају око тога. И оног дана када је био Џефри Најс, и сутрадан када сам ја са њима завршио. Све могуће мере заштите које су на располагању Хашком трибуналу, а знамо шта су све мере, је ли? Е сад, шта иде”.

Хашка потрага за инсајдерима

Након тога, некадашњи заменик шефа Службе државне безбедности долази до сазнања да се хашка канцеларија „размилела по Београду”, тражећи инсајдере из редова полиције, РДБ-а и војске. „Тако су заскочили једног мог колегу из Службе. И каже он мени: јеси ли имао адвоката? Кад си разговарао? Каже, ја сам био са адвокатом. Где си, кажем, био? Каже, сведочио. Колико си сведочио? Шест дана. А где си ти то сведочио? У хашкој канцеларији. Како је ишло? Па каже, одлично. Па шта ти каже адвокат? Па, каже, ништа. Како ништа? Па, каже, адвокат седи испред врата, а разговарам са њима. Рекох, што водиш онда адвоката? Па као ако затреба. Па кажем: еј, друже, пошто га ја знам добро, друже, теби чика нешто да каже, није теби мирна савест. Да си ти поштен човек и да поштено разговараш, а повео адвоката, он би био с тобом. Овако си ти селективан, па кад ти буде гуза у опасности на питање, ти ћеш да водиш адвоката. Ја тако нисам радио зато што сам знао где сам провео радни век. Нисам ја провео у служби, јеби га, ратних злочинаца, пусти ме, бре” – наводи он и додаје да је разговор обављен и са Небојшом Павковићем 28. новембра 2002. године.

„Видим да и људи, значи пратећи помно све то, видим да и људи који долазе да сведоче имају проблем са Џефри Најсом или другима, да су некоректни записници, да се узимају касније, да су људи у ситуацији да кажу, па чекај нисмо баш тако, али он то вешто користи. Ја рачунам, рекох: јебо те Бог, мени не шаљу записник и сад кад ме звекну у онај јебени Хаг, ја ћу да се свађам тамо, затвориће мене. Гледам ја тамо како стоје тамо, увредићу суд, склон сам. Зајебаћу се негде, рикнућу, нисам добар, изрећи ће ми неку казну, задржаће ме тамо, откуд знам какви су затвори, затвор је затвор, време чини своје. Сетићу се унука, овога, онога. Рекох, јебо те Бог, хајде ми то и ја кажем да ћу се борити свим срцем,

Мијатовић тврди да је лидера радикала повезао са злочинима, могао је себи обезбедити и заштиту и новац: „Да сам везао Шешеља за убиства, налог, подстрекавање, под његовим утицајем, само једна реч је фалила, значи једна реч да у овој мојој причи, коју сам ја овде написао тако мало... ово је књишки, а ово што он хоће мало да продуби, значи фалила је једна реч, да слажем. Значи, једна реч да слажем и да обезбедим и заштиту и новац итд. Неко можда хоће, ја нећу. Избор земље за мене и породицу је био само ствар договора где ћу, шта ћу и како ћу. Значи, они обезбеђују заштиту и мени и породици у земљи коју изаберемо”

кад оно бре 10 дана, шаље он мени и као Џефри Најс се није сложио итд. не знам, то и то.

Они мени да дају записник. Нигде се није још десило да човек добије статус сведока, да га ослободе две владе чувана државне тајне и да Трибунал почне да се зајебава са мном. Пошто је Трибунал почео да се зајебава са њим на један врло ружан, некоректан начин, пошто ја нисам приватно, све сам ја приватно разговарао, нисам ни трчао за њима да денунцирам било кога, ја трчао денунциран, они ме зајебу. То разумем. Али ја не разумем, образеру, да си ти са мном... ма није приватно ништа било између њих и мене приватно, да ти мене зајебаваш и да кажеш не даш. Ја тада пошљем једно писмо и рекао сам, када је то тако ја ћу се свим снагама борити за своје право” – казује Зоран Мијатовић у судски овереној изјави о претњама и уценама хашких истражитеља да лажно сведочи против др Шешелја.

Идеја је била да се Шешелј повеже са злочиним једног пијанца и наркомана

Мијатовић наводи да у почетку није знао намере Тужилаштва да буде сведок против Милошевића, Станишића или Шешелја: „Ја ћу, на крају, из комплетног разговора да схватим који су најглавнији елементи, кад је у питању сведочење. Значи, прво је да сведочим против Милошевића, то под један. Он је био централна личност, зашто. Зато што је у то време, 2002. године, дошло до кризе такозваних инсајдера у сведочењу код Милошевића, молим вас. То је прва важна ствар. Значи, они 2002. године имају проблем такозваних инсајдера који треба да се, пре свега, употребе према Милошевићу.

Из разговора са мном закључио сам да они са мном истовремено сматрају, када говорим о „Жутим осам” итд. да ме могу везати и за будуће суђење Шешелју, ту нема приче.

И трећи људи, трећи човек је Јовица Станишић и Френки Симатовић. Ја сам управо највеће време утрошио око

Шешелја, око Станишића, око Милошевића и око Френкија. Највеће време око Милошевића. Везивање Милошевића за паравојску. Сад сви знају да је паравојска ’жуте, црвене осе’ и не знам какве осе, значи паравојска. Увек када би хашки истражитељ говорио о паравојсци, паравојска би увек била Шешелјеви добровољци”.

Како тврди у изјави, намера је била да Шешелја повежу са злочиним који је извршио неки пијанац или наркоман: „Ја, истина, значи то сам њима рекао, то сам казао и вама, ја се нисам добро разумевао у те добровољце, нити сам ту технологију добровољаца добро знао ни како иде. Зашто? Зато што ме то није интересовало, али њихова идеја је била, значи ту нема приче за злочин који је тај наркоман, наркоман и пијанац, значи то је основа код њега. Кад је моја оператива узимала изјаве, ја сам читао те изјаве, значи читао сам изјаве по ЗКП-у, који су дали ови људи, значи пре свега овај Репић, види се да је тај злочин чинио у стању пијанства и не знам које дроге итд. и да није био нормалан. Основна, значи, идеја је, значи, оно кад они мене питају, они траже од мене да ли је то Шешелј знао, како је знао, да ли је наређивао, кад је наређивао, како ја то не знам. Значи, спремни су били тако, како ја то не знам, како ја то одвајам и Српску радикалну странку и њеног вођу”.

Некадашњи заменик начелника Службе државне безбедности наводи да је претње и уцене хашких истражитеља доживео и као личну увреду, и као напад на државу, пошто је био државни чиновник. Уједно не искључује могућност да га Најс позове да сведочи у неком процесу: „Ја сам то сматрао да ја нисам једини државни чиновник са ким се тако разговара. Доживео сам то не као психолошки притисак, него као нешто што мене очекује, јер нисам сматрао да ме неће одвести тамо. После онога код првих дана разговора ја нисам, на пример, био сигуран, нисам размишљао на ту тему да ћу ићи у Хаг. Али Џефри Најс мени каже: ја сам тај... Он је мени рекао да је он врло задовољан са тиме и да ме очекује у Хагу.

Ја се нисам плашио у оном смислу да ћу ја бити оптужен за нешто, али можда сам био у тој ситуацији да ће ме данас-сутра не неки процес ипак довести. Значи, био сам спреман и данас стрепим, ја нисам данас сигуран да ће Хашки трибунал да ме одведе или неће, значи нисам сигуран. Исто тако, нисам сигуран да ли ће неко од њих да процени у неком, како бих рекао, процесу. На крају, ја сам пратио сведочење Шешелјево пред Трибуналом код Милошевића.

Ја се нисам много бавио политичким импликацијама или онога што Шешелј сведочи, јер то мене није интересовало, политичке индикације, зато што када Шешелј сведочи код Слобе, то су два политичара. То Мијатовића не можеш да навучеш на воду да Мијатовић размишља на други начин. То су два политичара и два човека који су у једном моменту у савезу, па нису у савезу итд. То је у политици нормално и то мене не интересује. Али сам ја пратио оно што данас-сутра може да се деси нама, откуд ја знам, он јесте сведочио, али из онога сведочења Хаг исто тражи нешто што данас-сутра може да се пренесе на сведочење овога или онога. А ако Шешелј помене Јовицу Станишића, он је начелник Ресора, мене је Шешелј, ја истина мрзело ме да тражим, помину једном као шефа Службе државне безбедности. Али не знам да ли у добром или лошем смислу, ма није у неком лошем, али ме именовано као шефа. Зезао сам се са Гораном Петровићем, рекох ево видиш, тебе Шешелј не прихвата за шефа, мене прихвата за шефа иако се судимо. Значи, ја не знам да ли ће у процесу Станишића, да ли ће у процесу Френкија Симатовића, или неком другом инсистирати на мом сведочењу”.

Претње и уцене хашких иследника кажњиве свуда у свету, осим у Хагу

Штап и шаргарепа

- *Квазисуд, са истим њаквим њужњоцем, ѡрво лажно оѡѡѡжује, ѡа ѡоѡом ѡѡражи доказе и уѡи-че ѡреѡѡом и силом на сведоке да лажно сведоче ѡроѡѡив ѡрофесора др Воѡислава Шешеља*

Пише: Драгољуб А. Томашевић, адвокат

Захтев професора др Војислава Шешеља да Претресно веће Ш покрене поступак за непоштовање Међународног суда против Карле дел Понте, Хилдегард Уерц-Рецлаф и Данијела Саксона, основано је заснован пре свега на темељу члана 10 Универзалне декларације о правима човека, Кодексу понашања лица одговорних за примену Закона и Правилнику о поступку и доказима, одредби члана 77 за непоштовање Међународног суда.

Након четири године у поступку против проф. др Војислава Шешеља, можемо констатовати Богишићеву правну изреку: „Што се грбо роди вријеме не исправи; што је с почетка незаконито, то самим временом законито не постаје”, која одражава право стање ствари у овом монтираном процесу.

Наиме, квазисуд, са истим таквим тужиоцем, прво лажно оптужује, па потом тражи доказе и утиче претњом и силом на сведоке да лажно сведоче против професора др Војислава Шешеља.

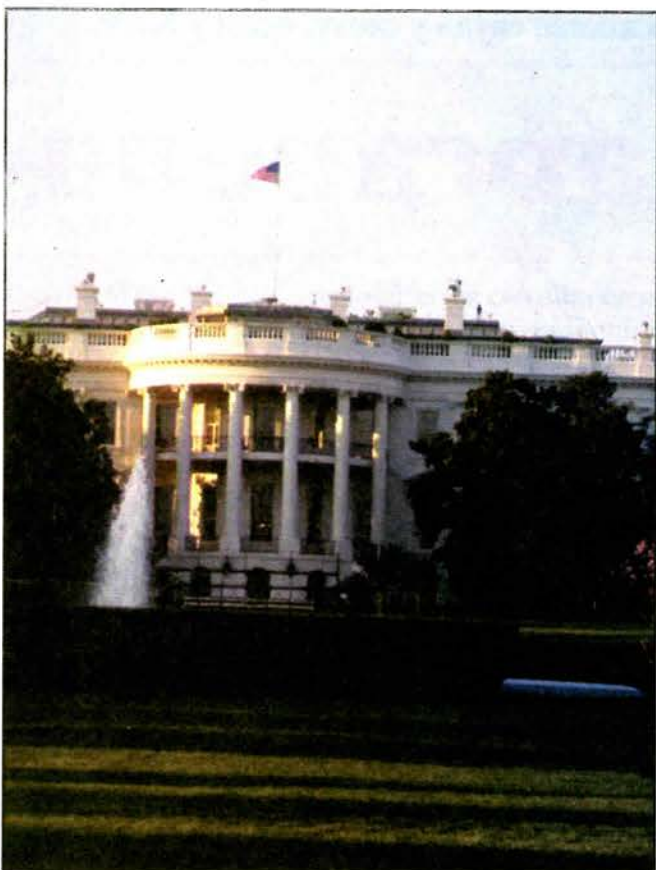
Према Старту таквог Међународног суда, који је усвојен Резолуцијом Савета безбедности 25. маја 1993. године, чланом 16 тужиоцу је дато овлашћење, а по нама моћ да делује независно као засебни орган Међународног суда, јер га предлаже генерални секретар, а именује Савет безбедности. Услови службе тужиоца по тој истој одредби одговарају условима службе подсекретара Уједињених нација.

Ту моћ тужилац, његови заменици и истражитељи обилато су до сада користили у многим предметима, а сада само настављају и у предмету професора Шешеља. У ставу 4 ближе се одређује да тужилац мора бити лице високих моралних квалитета које поседује највиши степен стручности и искуства у вођењу истрага и кривичног гоњења у кривичним предметима.

Да ли су тужилац, његови заменици и истражитељи обављали савесно све дужности предвиђене Статутом, Правилником о поступку и доказима и другим обавезујућим међународним актима?

Одговор на то питање је негативан. На основу приложених изјава сведока на које је вршен притисак и на искуству у

предметима пред Трибуналом, посебно у предмету покојног председника Милошевића.

Подсећања ради, наводимо да је судија Жалбеног већа Волфганг Шомбург на предавању у Аустрији (који је, иначе, поступао у предмету професора Шешеља у предрасправном поступку) напао Карлу дел Понте са констатацијом да је дошао крај томе суду, да она манипулише политичким притисцима на одређене процесе и да њен задатак то није. Независност правосуђа на тај начин се доводи у питање када се тужулиц служе политичким притисцима да би остварио свој циљ.

Донедавно, прва виолина Карле дел Понте, Џефри Најс, у Београду изјављује, наравно, по истеку свог мандата, да је процес против Слободана Милошевића био политички процес.

Дакле, тужилац као независни и засебни орган Међународног суда у овом предмету против професора Шешеља, већ пету годину врши притисак на Претресно веће да се професору Шешељу ускрате сва права и онемогући правично и јавно суђење. Под окриљем времена изрониле су пред лицем јавности све прљаве радње да се на основу лажне оптужнице и лажних исказа осуди професор Шешељ.

Захтев да се покрене поступак за непоштовање суда утемељен је на поменутом члану 10 Универзалне декларације о правима човека, а посебно место заузима претходно преиспитивање оваквих поступака тужиоца и његових сарадника, односно да се испита „основаност сваке кривичне оптужбе” против професора Шешеља.

Аналогно томе указујемо да је Генерална скупштина Уједињених нација 17. јануара 1979. године усвојила Кодекс понашања лица одговорних за примену Закона, који се односи на све представнике Закона, без обзира на то да ли су наименовани или изабрани. По члану 2 тог Кодекса у вршењу свог задатка лица одговорна за примену Закона морају

поштовати и штитити људско достојанство и бранити и штитити основна права сваког појединца. Основна права, на која се овде мисли, дефинисана су и заштићена националним правом и међународним правом.

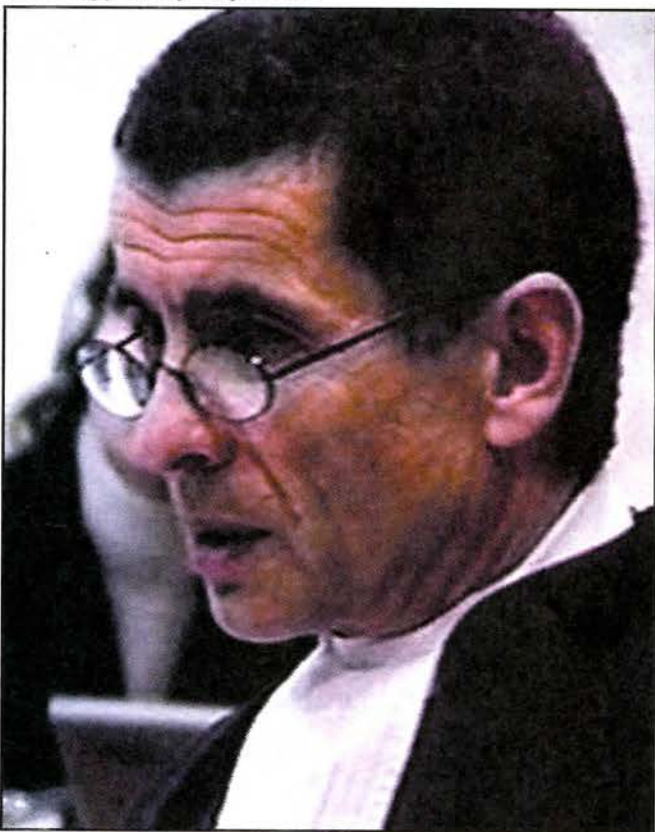
Релевантни међународни инструменти су, пре свега, Општа декларација о правима човека, Међународни пакт о грађанским и политичким правима, Декларација о заштити свих лица од мучења и других свирепих, нехуманих или понижавајућих казни или поступака, Скуп минималних правила о поступању са затвореницима и други инструменти.

Према одредби члана 5 наведеног Кодекса, ниједно лице одговорно за спровођење Закона, у конкретном случају тужилац и његови сарадници, не може спроводити, подстицати или толерисати мучење или неку другу казну или поступак свирепог, нехуманог или понижавајућег карактера и на тај начин правдати примену насиља или других свирепих, нехуманих или понижавајућих казни или поступака.

Забрањено ја на основу Декларације о заштити свих лица од мучења и других свирепих, нехуманих или понижавајућих казни или поступака, сваки чин којим се неком лицу намерно наносе велике патње, физичке или душевне, са циљем да се од њега или неког трећег лица добију обавештења или признање, да се казни за неко дело које је оно или неко треће лице починило, или се сумња да га је починило, да се уплаши или да се на њега изврши притисак, или да се неко треће лице уплаши и на њега изврши притисак.

Следствено наведеном, поступци Тужилаштва, приказани у захтеву професора Шешеља упућеном Претресном већу за непоштовање Међународног суда, представљају назаконито и кажњиво дело непоштовања суда из правила 77 Правилника о поступку и доказима, те се по том захтеву мора хитно поступити и донети одговарајућа одлука.

У противном, доћи ће као и до сада до још једне повреде права професора др Војислава Шешеља на правично и јавно суђење, поготово ако се има у виду да се ради о лажној и исконструисаној оптужници.

Стручна јавност осуђује претње и уцене хашког тужилаштва
у изнуђивању сведочења против Шешеља

Уцењивачи морају бити кажњени

Разговарали:

**Душан Марић, Жана Живаљевић,
Иван Нинић, Угљеша Мрдић,
Вук Фатић, Борис Алексић,
Душко Секулић**

Низу доказа да се против председника Српске радикалне странке др Војислава Шешеља у Хашком трибуналу води монтирани политички процес, чија сврха није да се утврди истина, већ да се он по сваку цену прогласи одговорним за ратне злочине, придодат је још један.

Многобројне потенцијалне сведоке против Војислава Шешеља уцењивали су истражитељи Хашког трибунала. Тужилаштво Хашког трибунала – да би изнудило лажне исказе сведока – прибегло је претњама, уценама, застрашивању и нуђењу мита.

Суштина свих уцена гласи: или ћете сведочити против Шешеља онако како то ми будемо тражили, или ћете имати проблема са Хашким трибуналом, укључујући и могућност да будете оптужени за ратни злочин.

По већ чувеном методу штапа и шаргарепе, већини је понуђена и могућност да, као противуслугу за тражено сведочење, добију новац, пресељење њих и њихових породица у неку другу земљу, промену идентитета и слично.

Таква злоупотреба овлашћења и силе од стране хашких тужилаца намеће неколико важних питања која се тичу хашких сведока.

Прва група питања гласи: колико је међу сведоцима који ће се у процесу против председника Српске радикалне странке појавити као сведоци оптужбе правих, а колико лажних сведока? Колико је оних који су се уплашили претњи или оних који су се полакомили на понуђени мито? А савим је извесно да ће их бити. Посебно међу Хрватима, муслиманима и Шиптарима, дакле онима који имају исти циљ као и Хашки трибунал – што више истакнутих српских политичара, војних и полицијских команданата осудити за ратни злочин.

Друга група обухвата следећа питања: колико је у судским процесима који су до сада вођени пред Хашким трибуналом против Срба било лажних сведока?

Колико је људи, захваљујући њима, осуђено и колико је десетина година робије изречено?

Реагујући на хашко инструментализовање лажних, уцењених и поткупљених сведока, стручна јавност, професори, адвокати истичу да је у таквом редоследу ствари право у потпуно подређеном положају. Једногласно се слажу да је изнуђивање исказа строго забрањено и кажњиво. Уједно упозоравају на жалосну чињеницу да се нико у држави Србији није ставио у заштиту људи којима су хашки истражитељи претњама и уценама покушали да изнуде лажне исказе. Такође наглашавају да се претње упућују и сведоцима одбране.

Колико је сведока пристало да лажно сведочи?

Проф. др Коста Чавошки, академик, истиче да домаћи држављани који су учествовали у поменутих противправним радњама Хашког трибунала морају кривично одговорити.

Проф. др Чавошки наглашава: „Једна од најгорих ствари која може да се догоди у судском поступку, па и у једном монтираном судском поступку какав је онај који се води пред Трибуналом у Хагу против др Војислава Шешеља, јесте изнуђивање исказа, тј. уцењивање и присиљавање сведока да неког лажно окриве! Сама чињеница да су званичници Хашког суда приморавали сведоке да дају лажне исказе јасно сведочи о томе да је суђење др Шешељу унапред монтирано. Трибунал је таквим потезима поново показао да је оличење неправде, тј. да представља наказу права и правде.

Треба обавестити целокупну јавност о томе да су кључни сведоци изјавили како су били приморавани од стране Трибунала у Хагу да дају лажне исказе. Научни скуп који организује Српска радикална странка је добар пут да се укаже на тешке злоупотребе и кршење права којима прибегава Хашки суд.

Исто тако, сматрам да наша држава мора кривично да гони домаће држављане који су у име Трибунала учествовали у овим противправним радњама, док страним држављанима, који су исто то чинили, мора да откаже гостопримство и да њихове надлежне органе упозна са кривичним делима која су они вршили у Србији. Морао би да буде и забрањено рад канцеларије Хашког суда која се налази у Београду”.

Др Ратко Марковић, редовни професор на Правном факултету у Београду, истиче да је устројство Хашког трибунала такво да оно мора да одговара испуњењу политичких циљева Вашингтона и Брисела. Према његовим речима, право је у таквом редоследу ствари у потпуно подређеном положају: „На својој кожи сам осетио накарадну праксу Хашког трибунала да кад дефинитивно одбијете њихов захтев да будете сведок оптужбе, убрзо добијете судски позив као осумњичени. За паметног, то довољно говори о Трибуналу и његовом кредибилитету.

Хашки трибунал је и до сада важио за политички суд, за тело које спроводи зна се коју и чију политику, у некаквој судској форми.

Довољно је знати податак да је тај назови суд сам себе организовао и сам себи прописао процедуру по којој ће радити и одлучивати – коју може мењати и прилагођавати својим потребама и интересима кад хоће и како хоће – да би се схватио однос права и волунтаризма који влада у тој институцији. А у том односу право је у потпуно подређеном положају.

Цела организација Хашког трибунала подешена је у ту сврху. Не у сврху утврђивања истине и кажњавања ратних злочина, него у сврху остваривања политичких циљева које имају Трибунал и његови налогодавци из Вашингтона и Брисела.

Др Оливер Антић, редовни професор Правног факултета у Београду, тврди да би требало забранити рад београдској канцеларији Хашког трибунала. Професор Антић каже: „Измућивање исказа, претње и уцене упућене кључним сведоцима у поступку пред Трибуналом у Хагу представљају сумрак права. Хашки трибунал одише неправом и неправдом. Ако се неко попут Војислава Шешеља држи толико дуго у притвору, а да му не почиње суђење, уколико се стално крше његова људска права да би се на крају због очигледног недостатка доказа - докази конструисали принудом на лажно сведочење, то је онда крај права.

Данас је тако нешто незамисливо у свету. Доказе о томе треба превести на што више језика и послати свима. У прошлости чак ни Хитлерови озлоглашени судови нису ишли толико далеко. Имамо пример ослобађања од оптужби Георги Димитрова да је запалио Рајхстаг. Чак ни тај злочиначки нацистички режим није желео да фалсификује доказе у том суђењу, иако је то могао да уради, већ је окривљеног пустио на слободу. Трибунал у Хагу је отишао корак даље од Хитлера, изнуђујући исказе од сведока, тј. фабрикујући доказе како би лажно оптужили др Шешеља!

Примера ради, у Сједињеним Америчким Државама овакво понашање службеника Трибунала у Хагу би се подвело под кривично дело ометање правде. За њега је забрањена казна од 10 година затвора и кумулативна новчана казна до 250 хиљада долара. Дакле, реч је о тешком кривичном делу.

Свакако да након свих ових доказа треба забранити рад београдској канцеларији Трибунала у Хагу. Будући да су службеници Трибунала извршили кривично дело злоупотребе службеног положаја, оне који су домаћи држављани треба кривично гонити, док странце који су учествовали у тим радњама треба протерати из земље”.

У Хашком трибуналу не постоји стварна разлика између Тужилаштва и суда, они су једно тело. Такав суд није постојао, нити се то може назвати правим судом. Онда није ни чудо што се у њему не држи не само до права, него ни до морала.

Уколико је тај назови суд потенцијалним сведоцима против др Војислава Шешеља, као што то они тврде, нуди материјалне погодности за лажно или сугерисано сведочење, онда Хашки трибунал не само да је кућа неправде, него је и кућа срамоте.

А не верујем да би сви ти људи дали лажне изјаве којим тешко терете Тужилаштво, тим пре што је већина њих била на ратишту, тако да Хашки трибунал врло лако може да им се освети”.

Мома Раичевић, адвокат, сматра да се мора стати на пут неконтролисане самовоље и криминалу хашког тужилаштва. Адвокат Раичевић истиче: „Захтев др Војислава Шешеља да Претресно веће покрене поступак за непоштовање Међународног суда против Карле дел Понте и њена два заменика, због очигледног кршења правила 77, тј. ради ометања правде и застрашивања сведока, сматрам као и правно и чињенично утемељен документ, с обзиром да је снабдевен обилним и чврстим доказима против главне тужитељке и њена два помоћника.

Ову правну иницијативу у виду захтева Претресно веће ће морати веома озбиљно да узме у разматрање и да, право временом судском одлуком, незаконитим поступцима радника Тужилаштва коначно стане на пут. Последње одлуке и образложења председавајућег судског већа буде наде у правичну одлуку судског већа.

Привремену, али не и непремостиву препреку њиховој правичној одлуци, видим једино у тзв. имунитету особља Тужилаштва који им гарантује позната одлука ОУН-а и Статут МКС-а о дипломатском имунитету особља ОУН-а, али хашки тужиоци и истражитељи се иза овог имунитета не могу вечно заклањати, с обзиром да се и поступак за укидање имунитета може покренути и окончати пред ОУН-ом, уз ваљане и непобитне доказе.

Поново подвлачим, мора се једном стати на пут неконтролисане самовоље и криминалним актима особља и истражитеља хашког тужилаштва. Жртве њихове самовоље и неспутане осионости били су многи Срби у хашком каза-

мату. Последњи пример био је председник Слободан Милошевић.

То морају урадити пре свега органи ОУН-а и сам Хашки трибунал, ако му је уопште стало до сопственог кредибилитета. А за то је остало и мало времена и мало прилика. У супротном, овај квазисуд ће остати у историји међународних судова бледа сенка средњовековне инквизиције.

Кројење правде и испривање новије политичке историје Балкана, помоћу лажних, инструисаних, заплашених и уцењених сведока, враћа цивилизацију у мрачњаштво инквизиције средњег века.

Данас, на срећу, имена било ког инквизитора мало ко може да сети, али зато су од њих неправедно осуђени бројни филозофи, уметници и научници својим делима и примером остали вечити бастиони истине и путоказ хуманијем човечанству.

Одговорни морају бити кажњени

Биљана Кајганић, адвокат, наглашава да је терање сведока на лажно сведочење злочин који се, нажалост, одвија пред очима целог света. Методе којима се служи Хаг у случају др Војислава Шешеља адвокат Кајганић сагледава у склопу осталих дешавања у Трибуналу. Тако, Биљана Кајганић истиче: „Хашки трибунал је евидентно много учинио да се покојном Слободану Милошевићу не омогући адекватно лечење. Ако не можемо да утврдимо да је Трибунал активно учествовао у наступању последице смртог исхода код Милошевића, за шта постоји озбиљна сумња, свакако да је евидентно учинио много да, услед непружања помоћи, наступи смрт. Хашки трибунал је заслужан што се др Војиславу Шешељу не суди више од четири године и што му се на све могуће начине отежавају услови за одбрану и на тај начин она се фактички онемогућава. Такође, свим средствима покушава да се психички и физички сломи др Шешељ.

Истовремено, применом двоструких аршина, које Хашки трибунал користи када су у питању оsumњичени и оптужени различите националности, Харадинају, Чекуу, хрватским генералима итд. без обзира на то што им се на терет стављају директне оптужбе за убиства, дозвољава се – за разлику од Војислава Шешеља – да се бране са слободе, да се баве политиком, да послују и да контактирају са високим

званичницима европске администрације. На тај начин се ствара простор и реални услови да се осумњичени обрачунају са сведоцима њихових злочина, па тако рашчисти терен за будуће одлуке њиховог суда, то јест ослобађајуће пресуде. Тиме суд показује колико му је заправо стало да се правда и истина утврде.

С друге стране, онима којима се не ставља на терет директна оптужба за убијање, што је у случају са оптужницом када је др Шешел у питању, онемогућава се адекватна одбрана и припремају се докази који то заправо нису.

Уколико је то тачно, а немам разлога да сумњам, да је двадесет људи од стране хашких лица терано да лажно оптуже др Војислава Шешелја, то је онда суноврат права и морала. Терање сведока на лажно сведочење је злочин који се одвија пред целим светом, који је режиран у институцији коју подржавају велике светске силе које се позивају на поштовање владавине права. Иза њиховог права стоји само њихова сила и интерес.

Наша држава и за то одговорни, а ту мислим пре свега на Владу, на председника, на одређене струковне организације, попут Адвокатске коморе и организације које се баве заштитом људских права, морају енергично да траже утврђивање истине о овим догађајима и захтевају заштиту за наше грађане, као и суђење лицима која су терала наше грађане да лажно сведоче. С обзиром на то да је Хашки трибунал показао изузетну пристрасност, шансе за правично суђење су скоро никакве и због тога наша држава мора да покаже веће достојанство и борбу, као и бригу за своје грађане и да тражи поштовање њихових права, која су погоршана и драстично се крше. Није уопште спорно да сваки злочин мора бити кажњен, али овде је у питању нешто друго.

Верујем да има сведока који су пристали да лажно сведоче против Шешелја и то ће нам показати даљи ток догађаја.

Убеђена сам да, када би Шешел имао фер суђење, исход не би био повољан по Хашки трибунал. Пре би се могла очекивати ослобађајућа пресуда по Шешелја. Имам утисак

да је за Хаг једино пожељно да Шешел буде или осуђен или да умре у Хагу. Нема кривице без окончаног поступка и без кривичног дела, ако се правично суди. Имајући у виду оптужницу, Шешел не би ни требало да се налази у Хагу, јер је реч о вербалном деликту”.

Александар Цвејић, адвокат, позива власт у Србији да стане у одбрану кршења људских права својих грађана у Хагу. Сматра да навођење на лажно сведочење у случају др Војислава Шешелја само потврђује тезу да у Хашком трибуналу влада безаконје. Адвокат Цвејић истиче: „Сви људи, који су од стране Хашког трибунала, односно хашког тужилаштва, односно од стране безбедносних служби ко зна које државе, приморавани и наговарани да лажно сведоче, требало би да се окупе у исто време испред канцеларије Савета за сарадњу са Хашким трибуналом код Расима Љајића и да заједнички потпишу изјаву. У тој изјави би затражили од Љајића да покрене поступак пред Хашким трибуналом против Карле дел Понте и осталих лица из њеног тима због ометања правде, као што се то десило у овом случају.

Ако Љајић то не уради, онда би сви ти људи, требало да оду испред Председништва Србије, с обзиром на то да је Борис Тадић склон да стимулише одласке у Хаг – уосталом то је и његов политички програм – и затраже да се и он изјасни по том питању. Тадић и Љајић би затим требало заједно да поднесу Хашком трибуналу и председнику Хашког суда пријаву за ометање правде. Ако то не успе, онда би Тадић, који је фактички један од спонзора сарадње са Трибуналом, био дужан да заштити људска права др Војислава Шешелја, која се крше. Он, као председник Србије, мора да заштити основна права држављанина наше државе.

Такође, треба да се поднесу кривичне пријаве против свих лица која су учествовала у изнуђивању исказа и терању на лажно сведочење. Ако Карла дел Понте има имунитет, немају хашки истражитељи у Србији и другим земљама.

У случају да то не успе, онда ови људи који су терани да лажно сведоче, као и остали оштећени у свим другим про-

Хашка вештица

Миломир Шалић, адвокат, истиче да уцене, претње и нуђење мита у навођењу на лажно сведочење представљају недозвољена правна средства. Шалић каже: „Ниједно законодавство света не познаје такав приступ лицима од којих се узимају изјаве које би се касније користиле у поступку. Лица од којих хашки истражитељи узимају изјаве не знају да ли се позивају у својству сведока или у својству осумњиченог. На основу те чињенице се врше фантастичне злоупотребе на штету тих лица и поступка.

Тако, рецимо, људи који су можда сведоци неког догађаја, али не и учесници, уцењују се разним изјавама других лица. Практично, једном процесном манипулацијом се нагоне да кажу нешто што се није ни десило, само да би спасили своју кожу. С друге стране, евидентно је да та лица никада нису правноваљано упозорена на последице таквог исказа. Да ли се тај њихов исказ може користити у поступку тужбе против њих самих или других лица?

На перфидан начин долази до злоупотребе процеса. Изманипулисани изјаве се касније користе и у разним другим поступцима не само за та лица, која су наводно осумњичена. Поменути лица се налазе негде између процесне улоге сведока и процесне улоге окривљеног.

Наравно, борећи се за свој лични интегритет, неки људи подлегну притисцима и уценама, па долазимо до неких података и чињеница које заиста не одговарају истини и не могу се са становишта процеса, третирали као релевантан доказ. То значи да се већи део процеса заснива на доказима који су лажно сконструисани, нетачни.

Тога има и у домаћем правосуђу. На пример, у предмету 'Зворничка група', сведоци су манипулисани на разне начине. Људи су најпре саслушавани као сведоци, али ако се појавило незадовољство исказима које су дали у процесном поступку пред Окружном суду у Београду, Одељењу за ратне злочине, процесуирани су у другој држави, пред кантоналним тужилаштвом Тузле или Сарајева, као окривљени за ратне злочине. Међутим, да би на њих извршили класичан притисак и уцену, они их тамо нису притварали као оптуженике за ратне злочине, а водили су поступке, рачунајући да ће у каснијој фази поступка, на главном претресу, рећи нешто што би њима одговарало, нешто што је елемент који недостаје у оптужници.

Приступ људима је такав да се они наводе да лажно износе неке чињенице само да би спасили сопствену кожу. Део тих исказа се вероватно користи и пред Хашким трибуналом, вероватно и против Војислава Шешеља. Ти искази су узимани још деведесетих година XX века и почетком двехиљадите године.

Таквих примера има у поступцима који су вођени пред Хашким трибуналом, а уступљени су домаћем правосуђу. Управо се сличне, ако не и исте ствари дешавају и у тим предметима. Полиција људима упада у куће без позива, без назнаке о ком предмету се ради, без могућности да се консултују са адвокатима, браниоцима, без могућности да их посаветују шта може бити коришћено против њих. Иначе, Тужилаштво је дужно да их упозори да ли ће се то користити против њих или против других лица. Разговор са поменутиим лицима се води са пристрасним преводиоцима. Поставља се питање: како и да ли тачно преводе? Записници са изјавама се не дају на увид ни на потпис. Тек након две године, од лица која су дала изјаву, траже да ту изјаву потпишу.

Значи, има много примера класичних процесних злоупотреба. Докази прибављени на тај начин су под великим знаком питања и на њима не би могла бити заснована судска одлука”.

цесуираним предметима, било пред Хашким трибуналом или другим судовима, заједно са онима чија је родбина изгинула на Грделици, у Варварину, родитељи мале Милице Ракић, која је убијена у Батајници за време НАТО агресије, морају да туже Уједињене нације као осниваче Хашког трибунала. Уједињене нације треба тужити и за кршење људских права на Косову и Метохији и то у Међународном суду у Њујорку који има надлежност у тим поступцима, с обзиром на то да је седиште УН-а тамо. Европски судови то одбијају, јер наводе да њихова надлежност не важи у САД, али УН су регистроване у Њујорку и могу тамо да их туже. То је једини начин да се дигне глас против безакоња, које тамо влада.

С друге стране, до сада је било неколико сумњивих смртних случајева у Хашком трибуналу и то искључиво Срба. На прилично чудан начин је заташкано 'самоубиство' Славка Докмановића и ми уопште не знамо да ли се тај човек сам убио. Знамо да је на превару од стране Жака Клајна, тадашњег специјалног изасланика Уједињених нација, доведен да би био ухапшен, то јест фактички убијен од стране Уједињених нација. И Милан Бабић је извршио самоубиство под врло сумњивим околностима. Његова породица живи у страху, пролазећи голготу. Живе у изолацији. Потпуно је за-

брањена комуникација његове породице са осталом родбином у Србији. Син Милана Бабића је после очеве смрти избачен са факултета или више школе коју је похађао. Ако је Бабић имао статус заштићеног сведока, није његова породица екскомуницирана од свега. Поставља се питање: зашто? Што се тиче Слободана Милошевића, пошто се његово тело налази у Србији, онда треба да буде ексхумиран и да буде урађена аутопсија, да се утврди прави узрок смрти, па да се евентуално потражи одговорност.

Шешел је био принуђен да недељама штрајкује главу како би у Хагу остварио своја основна права.

Шешел је сам отишао у Хаг, али не дозвољава му се да се брани са слободе. Шешелу се онемогућава фер суђење и одбрана са слободе, јер је интелектуално јак. Не може неко да буде оптужен за ратни злочин, а да су му поднесци ограничени на 800 речи. У овој држави би морао неко, ево, примера ради, премијер – који је био председник државе када је ослобођена одговорности екипа која је бомбардовала Србију – да дигне глас и изнесе у јавност кршење права Војиславу Шешелу. Исти стандарди треба да важе за све”.

Светозар Вујачић, адвокат, појаснио је из своје праксе на примеру Зорана Лилића како изгледа „добровољно” сведочење у Хагу. Претње и уцене којима се истражитељи Три-

бунала служе у изнуђивању лажних сведочења према речи-ма адвоката Вујачића уклапају се у слику самог Трибунала и начина његовог деловања и оснивања. Вујачић каже: „Притисци Хашког трибунала на грађане Србије да лажно сведоче против др Војислава Шешеља нису изненађујући. Изненађујуће би било да нема тих притисака и да Хашки суд не прибавља на такав начин сведоке.

Да би се све то схватило, мора се направити један мали увод. Још су Стари Римљани пре више хиљада година рекли: 'Што се грбаво роди, то време не исправи'. Хашка творевина која се зове Међународни суд за злочине почињене на територији Хрватске, Босне и Херцеговине и Косова и Метохије је једна накарадна творевина, која нема никакве додирне тачке са међународним правом. Статут Уједињених нација наводи да међународне судове може да оснује само Генерална скупштина Уједињених нација. Ову правну наказу од суда није основала Генерална скупштина Уједињених нација, него Савет безбедности. Значи, он је самим својим оснивањем био нелегалан и нелегитиман.

Основао га је Савет безбедности из простог разлога што тадашњи однос у Генералној скупштини УН-а је био такав да ту хашку наказу, у правном смислу речи, не би ни основали.

Поменути суд не суди од самог почетка ни по англосаксонском ни по континенталном праву, а то су два једина правна система у свету, већ суди по својим правилима. Суд доноси правила за сваки случај посебно. У то сам се уверио док сам заступао бившег председника Зорана Лилића пред Хашким трибуналом (Лилић је био један од потенцијалних оптуженика, јер је функцију председника државе обављао у периоду од 1993. до 1997. године). Тада је у Хагу било 96 оптуженика и 94 правила. Скоро на сваког оптуженика примењивало се посебно правило.

Био сам непосредни сведок Лилићевог хапшења, као сведока оптужбе против некадашњег председника Србије и СР Југославије Слободана Милошевића. Лилић тада није отишао добровољно да сведочи. Пре тога, са мном је имао бројне разговоре у београдској канцеларији Хашког трибунала у Улици Јеврема Грујића на Сењаку. Био сам тамо пет-шест пута са Лилићем, а касније и неколико пута са генералом Момчилом Перишићем.

Лилић је одбио да на предлог Најса буде сведок Тужилаштва у поступку против Милошевића. Њихова правила су таква да када сведок одбије да буде сведок, онда судско веће доноси налог за сведочење и онда је такав сведок обавезан да се појави пред судом. Тадашњи члан већа, судија Квон, донео је одлуку да је Лилић обавезан да сведочи. Лилић није хтео да иде упркос обавезујућем налогу, из једноставног разлога што на наш захтев упућен Ђинђићу и Коштуници да га ослободе дужности чувања државне тајне, нико није одговорио. Знао је да ако у Хагу буде прећутао неке чињенице да би сачувао државну тајну, биће прозван да као сведок не говори истину, а ако буде рекао оно што зна, када се буде вратио у Београд сачекаће га наши демократори из ДОС-а и ухапсиће због одавања службене тајне. Тако је Лилић био између чекића и наковња. Шта год да је урадио, био би затворен.

Лилић ме је тада послушао и није отишао, али 2002. године у његову канцеларију дошли су у хашки истражитељи са три ципа и пиштољима и дали му рок од 15 минута да покупи своје личне ствари. Тада смо добили налог судије Квона и Маје Васић, која је тада била секретар председнице Округног суда у Београду, где се наређује његово привођење у Хаг.

Добио је 15 минута времена да се породици јави телефоном и да из канцеларије узме своје ствари. Нису му дозволи-

ли да оде кући, већ су га одвезли до Тузле, одакле је транспортован авионом у Хаг. Толико о том добровољном сведочењу пред Међународним судом неправде у Хагу.

Списак људи који су били терани од Хашког трибунала да лажно сведоче против Шешеља само говори о Хагу. Претило им се хапшењем, подизањем оптужнице, претило се њиховим породицама.

С обзиром да они раде тако како раде од самог настанка, не треба ни чудити што је Хашки трибунал једини на свету увео вербални деликт као кривично дело које се Шешељу ставља на терет. За нешто што није кривично дело тешко је наћи доказе. Они су прибегли методи насилног привођења сведока, њиховом подмиђивању, као што су радили и у случају Слободана Милошевића. Сви знамо да су бројни Шиптари подмиђени само да оптуже Милошевића. Хаг тако делује и у Шешељевом случају.

То што се њих двадесетак огласило да не пристаје на такву улогу, то је сасвим лепо и достојанствено. Међутим, ми немамо податак колико је људи пристало да лажно сведочи. Према мојој процени, ако је 20 одбило, неколико десетина је пристало да лажно сведочи, што због пара, што због других ствари. Сви ће они, према том њиховом Статуту, који нема везе са међународним правом, бити заштићени сведоци. Нико неће знати да су они добили паре и наручен текст само да би Шешеља оптужили.

Треба човек имати карактера и морала, па да одбије хашки новац. Они гањају сиротињу и нуде јој велики новац. Хаг не бира ситуиране, већ само сиромашне људе. Тај начин деловања је одавно спремљен. Сви ови људи који нису пристали да лажно сведоче су на ивици егзистенције.

Против Шешеља ће извести лажне сведоке, које су подмитили, заплашили и који ће из све снаге оптужити Шешеља. Ето, то је њихова стратегија и докази против председника српских радикала. Како је Хашки трибунал настао, тако и ради и тако ће завршити. Очекујем да ће једнога дана један прави међународни суд све њихове пресуде поништити".

Зашто адвокатска комора ћути

Сава Анђелковић, адвокат, подвлачи да се овдашњи органи гоњења морају позабавити људима који су користили мито, претње и уцене у прибављању лажних сведочења, пошто се то дешавало на територији Србије. Уједно прозива Адвокатску комору Београда и Србије што није дигла свој глас код Међународне адвокатске уније против поменутих дешавања.

Анђелковић каже: „Као грађанин Европе, а посебно као адвокат, згрожен сам понашањем тих наводно демократски оријентисаних сарадника Хашког суда. С друге стране, представници Хашког суда су заборавили на основна начела загарантована Европском конвенцијом о заштити људских права и слобода. Члан 6 поменуте Конвенције наводи да ће суд шитити права и слободе грађанина који се налази пред судом, како би била донета законита одлука и како би се утврдило право чињенично стање. Када се говори о прикупљању такозваних доказа и чињеница за Хашки суд, морам да кажем да имам непосредна сазнања да су ти сакупљачи доказа у разним случајевима злоупотребљавали свој положај и овлашћења.

Пошто се ради о класичном примеру фалсификовања, злоупотребе положаја, овлашћења, и изнуђивања исказа, понашање представника тог суда представља класичан школски пример противзаконитих радњи, због којих би одговорни морали да буду изведени на оптуженичку клупу. То је противзаконито и противно основним начелима Европске конвенције и нашим законима.

Велику кривицу за такво понашање сносе и представници нашег правосуђа и полиције. Нико од њих није проверио ове чињенице и околности, а оне су познате већ дуже време. О томе имамо сазнања и ми, обични грађани. Држава би морала да има много озбиљније доказе о томе да разни људи на њеној територији чине дела изнуђивања. То је противзаконито.

Људе који учествују у тим радњама називам сакупљачима података. Они 'прибављају' податке неопходне да би нека оптужница могла да се подигне.

Такво понашање Хашког суда ништа није боље од познатог државног тужиоца за време Стаљина, господина Вишинског, који је рекао: 'Само ви ухапсите, а ми ћемо му наћи било шта за оптужбу'.

Шта се променило за ових седамдесет година? Ништа. Слобода и права човека су само на папиру, али не и у фактичком смислу њихове заштите. Представници Хашког трибунала сигурно то не би смели да раде, да је ова држава остала при оптужници која је поднета против представника НАТО, који су били оптужени пред Окружним судом у Београду. Понашали би се сасвим другачије када би знали и имали сазнања да је ово озбиљана држава, која поштује законе. Држава која кажњава на основу закона сва лица која прекрше законе. Међутим, нека нова 'демократска' елита из неких својих рачуница и потреба желела је преко ноћи да обрише ту оптужницу и поцела је.

Погрешили су. Она је била основ за разне преговоре и договоре око изручења одређених људи и њиховог гоњења. Цепанем оптужнице створили смо слику која говори да немамо људе, кадрове, правнике који могу да понесу терет неког већег суђења.

Шта урадити у оваквој ситуацији? Пре свега, разни државни органи, почев од полиције и БИА, морали би да предузму нешто против тих људи који су учинили кривична дела. Изнуђивање исказа је изразито забрањено и кажњиво било ко да га је извршио. Пошто је то у овом случају урађено у Србији, онда је за то надлежан домаћи суд.

С друге стране, принуђен сам да прозовем и своју Адвокатску комору Београда и Адвокатску комору Србије, што након сазнања о овим догађајима нису дигли свој глас код Међународне уније адвоката, чији смо ми чланови. Међународна унија мора да заштити све грађане света од недозвољеног прогона, изнуђивања исказа и присиле да се неко оптужи или не. То је забрањено. Међутим, нико није дигао свој глас. Догодило се обрнуто. Многи људи са овог простора, у чијој је то компетенцији, више су желели да се о томе не говори, да се то заташка.

Ја не могу да ћутим. Као човек, који је скоро цео свој живот посветио одбрани слободе и права човека, себи личим

на једног Драгишу Васића, велико име, академика, који је био ангажован у великим процесима и који је у свом писменом казивању на неки начин оставио једну врсту тестамената. Васић је рекао: 'Ја не видим да могу било шта да учиним, али доживотно ћу се борити да то што радим пробам да има извесног разлога за шта сам се борио'.

Сматрам да људи, који су учествовали у тим радњама, морају да буду кажњени, одакле год да су. Посебно због тога што су многи 'сакупљачи' лажних изјава грађани ове државе. Апсолутно нема никакве сметње да се они изведу на оптужничку клупу.

Због тога позивам органе гоњења да такве личности и таква сазнања провере, јер постоје службе које могу врло лако то да утврде унакрним испитивањима разних људи, који су уплетени у разне работе, у фалсификовање изјава, које имају неку другу садржину од чињеничног стања.

Када је у питању господин Војислав Шешел, мој колега, који је професор Правног факултета у Београду, у питању је посебна ситуација која ће некада морати да буде проучавана од стране генерација које долазе. Проучаваће се шта је све Хашки суд радио и како се понашао. Шта су све радили људи са овог простора да би прикупили било шта да се на неки начин Војислав Шешел оптужи. Да се много грешило и да су се злоупотребљавала овлашћења свих учесника Хашког трибунала, указује и чињеница да је садашњи судија, једнострано и јавно, пред светском јавношћу а посебно пред стручном јавношћу, признао да одобрава, прихвата и разуме зашто је Шешел гладовао. Шешел је на неки начин скренуо пажњу на себе и показао како Хашки трибунал не поштује чак ни своја правила ни своја начела. Да све то чини намерно како би га малтретирали, мучили и понижавали.

При томе се заборавља да понижавање и уништавање достојанства човека такође потпада под злоупотребе и да је то забрањено по Универзалној декларацији о правима човека и по Европској конвенцији о заштити људских права и слобода.

Дубоко сам уверен да ће господин Шешел са својим умом и животним искуством – процеси против њега су се водили и за време комунизма и за време Милошевића – у сваком случају моћи, умети и имати снаге да изађе као победник у овој ситуацији'.

Стеван Протић, адвокат, упозорава да држава никако не би смела да буде неми посматрач противзаконитих радњи хашких истражитеља које се одвијају на њеној територији. Принудом назива свако инсистирање на лажном сведочењу. С тим у вези каже: „Свако инсистирање да сведоци дају одређену изјаву која иде у прилог одређеним органима који врше истражне радње, облик је својеврсне принуде или изнуде исказа.

У домаћем и међународном праву, а видимо и у случају Војислава Шешела, истражни органи се служе радњама које могу да се окарактерису као изнуде. Примораване сведоци да дају овај или онај исказ сигурно да има облик изнуде.

У домаћем праву изнуда се елегантно пласира кроз институцију притвора, који се на тај начин злоупотребљава.

Лица која пристају да неког терете или оптужују себе, а преко тога и друге увуку у извршење кривичних дела, бивају награђена пуштањем из притвора. Дешава се, међутим, и обрнуто. Ако се негира учешће у некој криминалној радњи или некаквом кривичном делу, та лица остају у притвору.

Сада видимо да су истражитељи хашког тужиоца на територији Србије приморавали или покушали да утичу на сведоке да дају изјаву која, пре свега, не би одговарала истини, а којом би се теретио Војислав Шешел. Поменуте радње истражитеља Хашког трибунала говоре о слабости и инфериорности наших државних органа. Несхватљиво је да на

територији наше државе странци себи дозвољавају да 'истерују правду' доказима који њима одговарају.

Та појава је за сваку осуду, а лица која су изложена таквим притисцима хашких истражитеља, заслужују заштиту наших државних органа. То што се дешава са терањем грађана Србије на лажно сведочење против Шешелја је противзаконито. То ми је непојмљиво".

Ненад Вукасовић, адвокат, истиче да навођење на лажно сведочење још једана политичка игра Хашког трибунала, која се уклапа у његову политичку суштину. Вукасовић истиче: „У неколико наврата ми, правници, као и многи професори Правног факултета говорили смо да је Хашки трибунал политичка организација која има један политички мотив и да ту право није ни ушло. Трибунал има само једну фасаду и маску права, а у суштини се кроз то провлаче одређени политички импулси које поједине велике силе желе да спроведу.

Хашки трибунал је извукао дебелу поуку из процеса Слободану Милошевићу. Сматрали су да ће тиме што ће дозволити Милошевићу да се сам брани сам себе потопити и упрскати своју одбрану. Ствари су се, међутим, другачије одвијале.

За разлику од Слободана Милошевића, Шешелј је далеко већи ерудита, реторичар и далеко већи аналитичар, када је судски поступак у питању, него што је то био Милошевић. Због тога сматрам да ће на сваки начин покушати да минирају Војислава Шешелја, не само да би њега осудили, већ да преко њега 'убију' и униште Српску радикалну странку. То је, по мени, та једна политичка линија која чучи и крије се

иза те наводне правне фасаде. Због тога смо имали и те ломове у Хашком суду и штрајк глађу Војислава Шешелја. Њему су испунили све захтеве, али мислим да је то само привремено и да ће током поступка покушати на многе начине да га саплету. И та чињеница да је двадесет људи потписало изјаве, у којима тврде да су им хашки истражитељи на овај или онај претили и уцењивали их да би Шешелја лажно теретили, показује о каквом се суду ради.

Ту нема правде. Ту се преплићу политички интереси. Желе Шешелја да уклоне са политичке сцене Србије. Запад не може никако да прогута ниједну странку на српској политичкој сцени која носи било какво национално обележје. Не видим због чега треба да се стидимо српског сељака, опанка и шајкаче и због тога што смо Срби. Свака странка која се приближава неком националном изразу доживљава хајку од стране подрепних мува и разноразних међународних организација и појединаца који су свој образ и професију ставили под ноге. То је суштина читаве ове приче.

Можемо да говоримо о детаљима, али мислим да је главна намера Запада да се уништи Српска радикална странка. Они се плаше снаге гласача српских радикала. Циљ им је да Србијом влада једна политичка странка попут ДС-а и неколико породица.

Све државе у нашем окружењу које су 'закачене' са Хашким трибуналом наступају организовано и имају своје тимове који размишљају како помоћи у одбрани њихових држављана. Наши оптуженици у Хагу постају терет делу домаћих политичара и њима се не помаже од стране државе не би ли неки задржали своје фотелје.

Горан Петронијевић, адвокат, наглашава да за оне, који се дуже време баве Хашким трибуналом, појава лажних сведока није ништа ново. Уједно скреће пажњу на процес трибунализације домаћег правосуђа. Петронијевић истиче: „То је пракса која је упражњавана и раније, само се то крило далеко од јавности. Ово је јадан од првих, овако драстичних случајева, који је публикован и обнародован на овај начин. Добро је да су ти људи пристали да о томе говоре на начин на који су говорили.

У питању је један хашки механизам којим су долазили до 'доказа' које нису имали. То нису докази, то су лажи. Али шпекулације, лажи и намештаљке против Срба су за њих нормална ствар. Ако немају чињеничних и материјалних доказа, онда прибегавају формалним доказима. Формални докази су искази сведока. Некада не користе чак ни сведока, већ посредни исказ неког квазиексперта, стручњака, аналитичара, који каже: 'Разговарао сам са људима, па су ми онда ти људи рекли'. Значи, нема чак ни директног сведочења.

Једноставно, у ситуацији када немају доказа, прибегавају лажирању доказа. Ово је класичан пример за то. То је кажњиво у свим законодавствима света и за ово би неко морао да одговара.

С друге стране, постоји трибунализација српског правосуђа. Хашки трибунал је имао изузетно негативну улогу на рад овдашњих судова у последњих неколико година. Поједине методе којима се служи Хашки трибунал и Тужилаштво, укључујући и ову методу поткупљивања, претњи, изнуђивања лажних исказа сведока, почели су да користе и наши судови. Ако је нешто добро и ако је то револуционарна ствар у законодавству, онда то треба користити, али ако је нешто ретроградно, нешто што кривично право враћа неколико корака уназад, у овом случају неколико векова, у средњи век инквизиције, не бисмо смели то да користимо.

То треба осудити и игнорисати.

У последње време, међутим, наши судови прибегавају истим или сличним методама. Зашто? Зато што Хашки трибунал то од њих тражи. Многи предмети пред домаћим судовима имају за чињеничну основу поступке који се воде пред Хашким трибуналом. Да би себи олакшали посао и да би прљави посао одрадили домаћи судови, а они остали чистих руку, прибегавају притисцима на наше судове, тужилаштва, полицију да врше притиске на сведоке, њихове породице и тако даље. Тако да им се тамо у Хагу сервирају 'чисти' докази.

Хашки трибунал није суд. То је голи експонент силе.

Да је у питању суд, написали би правила, или би то неко други урадио, по којима би поступали до краја њиховог постојања, а не да сваки пут када их одбрана притисне и када дођу у ситуацију да не могу да докажу кривицу, они промене правила да би изиграли резултате одбране. Од такве институције нема заштите, осим организовања једне јаке, јавне научне расправе у читавом свету. Стручни људи морају да иницирају разобличавање тог суда. Мислим да ће Шешелј истрајати на том задатку и допринети крају рада Хашког трибунала веома брзо".

Поставља се питање са моралног аспекта: какво смо ми то онда друштво? По мени је све то једна дубока и мутна политичка игра и мислим да је овај простор који је дат Војиславу Шешелу добар и волео бих да тако остане, али се бојим да ће му Трибунал – оног момента ако његова одбрана буде кренула путем Милошевићеве и када буде дошло до ломљава лажних сведока Тужилаштва – ограничити право на одбрану”.

Правда у служби политике

Слободан Јовановић, адвокат, сматра да је процес против др Војислава Шешелу политички исфабрикован и на ручен из Београда да би се физички елиминисао опасан такмац инсталираним прозападним „демократима” у Србији.

Јовановић истиче следеће: „Ако се мотив рачуна у намери, кад она опредељује суђење, не може се много добра очекивати. Односно, не суди се ради потврђивања невиности, већ управо супротно – да се некоме суди, да се неко по сваку цену, макар и не био крив, осуди.

У таквом процесу су сва средства дозвољена, јер оправдавају циљ. По могућству трајно елиминисање лидера српских радикала из политичког живота земље. Оно што је фацидантно је начин на који им Шешел парира, каквим им непогрешивим талентом не дозвољава да га закључају у тамницу заборава. Чак се и тамо у Хагу где је он стално нешто догађа, напетости је него овде.

Нема дела Статута Трибунала, а да га сам Трибунал није прекршио. Замислите ту ситуацију да неко установи правила, стави их на папир и опет их не поштује!

Наметање браниоца, ометање одбране, недостављање документације према договореним правилима, недозвољавање посета породице, обесправљивање, са којим се и свет улозно после Шешеловог страшног штрајка глађу и проблеми, овога пута са сведоцима који неће у Хагу да лажно сведоче, све то говори да је Трибунал прекардашио. Звер је најопаснија у самртној агонији.

Домаћа и светска јавност, сва добронамерна публика, која посматра случај др Војислава Шешелу, већ је формирала мишљење да му је место с ове стране решетака, а да они који му суде треба да буду затворени у хелију. Свест о томе да је Шешел заслужио слободу и надокнаду за претрпљено беспотребно шиканирање сазрева, а кад роди плодове, светским силницима биће касно да од недужних народа које су обезглавили траже милост”.

Марко Ницовић, адвокат, наглашава да је прича о притисцима на сведоке да лажно сведоче против др Војислава Шешелу сто одсто истинита. Он каже: „И сам сам био врбован од стране Тужилаштва да се појавим у судници у процесу који Хаг води против лидера српских радикала, али су брзо одустали. Хтели су да сведочим из времена када сам био шеф београдске полиције.

Мишљења сам да имају доказе да не би тако жестоко притискали сведоке да говоре оно што они хоће и шта им треба да би Шешелу осудили.

Као адвокат, закључујем да они и туже и суде и бране, што је недопустиво и што је мимо свих икада забележених правила једног суда.

Мислим да су свесни да је Шешел много непријатнији од Милошевића: млађи је, јачи, дрскији, доктор права, едукован да им се супротстави, речитији, опаснији. Има иза себе најјачу странку у Србији која би с његовим повратком у земљу и, рецимо, ослобађајућом пресудом, добила сигурно још 30 одсто.

Због свега тога морају да му напакују што више, спреме много сведока да би га оптужили. Главни тужилац Карла

дел Понте је узела паре: њена месечна апанажа износи између 35.000 и 50.000 долара и њу више правда не интересује, већ налог који су јој дали они из позадине који је плаћају да осуди жигосане. Уосталом, за три године истиче мандат Трибуналу и процес против Војислава Шешелу мора и на силу да се приведе крају, онако како налогодавцима одговара. Ако не буду могли да га осуде и напакују му кривицу помоћу лажних сведока, покушаће да му максимално – а данас је дијапазон средстава и метода неограничен – угрозе здравље, као што су и Милошевићу. У свему томе бавиће се правном акробатиком, јер су правила игре прописали центри моћи који овакву 'правду' спроводе.

Мислим да околност да је Експертски тим који помаже одбрану др Војислава Шешелу тужио тужиоца неће значајно утицати на исход процеса, јер неће постојати модус да се процесуира. Послушници морају да спроведу своје, али ја верујем у Шешелу. Или неће стићи или неће успети да га осуде. У сваком случају, они добро знају да им је на слободи најопаснији”.

Весна Дабетић-Трогрлић, судија, поставља питање опстанка оптужнице против проф. др Војислава Шешелу која је утемељена на доказима који не представљају доказно средство, јер се, према њеним речима, лако могу идентификовати као лаж и обмана. Деловање Хашког трибунала судија Дабетић види као логичан наставак процеса разбијања бивше Југославије. Весна Дабетић-Трогрлић истиче: „Од самог почетка процеса разбијања бивше Југославије српском народу и држави покушава да се наметне некакав, такозвани демократски принцип утеривања у разне моделе европеизације, који са Европом немају социјално-историјску везу, нити одговарају српском народу који је кроз целу своју историју самопотврђивао себе као активног учесника светских и европских процеса и то по цену највећих жртава. Борба српског народа за укидање османлијске владавине на југоистоку Европе сврстана је у најважнија догађања тог времена. Слична је била улога српског народа, у оба светска рата и у послератном периоду. Због тога је потпуно неприхватљива изјава бившег америчког председника Клинтон, који је одговоран за бомбардовање Србије, да су Срби одговорни за оба светска рата.

Захваљујући активној америчкој улози на месту некада јаке и цењене државе Југославије, створено је више банана-држава, а трагична догађања, која су пратила нестајање тих држава, дала су могућност хашким тужиоцима да оптуже не само водеће људе Србије, већ и српски народ као целину.

Општепозната је чињеница у српском народу да су ангажовани хашки тужиоци личности компромитоване својом криминалном прошлошћу, па ипак њихова перцепција да су Срби криви за све а не они који су рушили Југославију, потпуно је прихваћена у Хашком суду. Поменути суд не дозвољава доказивање истине о разбијању Југославије.

Не може се прихватити околност да су хашки тужиоци и судије неинформисани о актерима разбијања Југославије. У питању је њихово настојање да се онемогући откривање истине о дубини и ширини ангажмана свих актера разбијања Југославије и њихово настојање да натерају српске лидере на терен кривичне одговорности и то изношењем лажи којима се обмањује читава светска јавност.

Тешко се може разумети у чему је била суштина припремања и разбијања Југославије, али је сасвим сигурно да је разбијање Југославије и стварање неколико националних мини-држава друштвено-историјски погрешан потез и велики промашај који су направиле државе Запада. На трагичан начин је отворено српско питање и то не као балканско, већ као европско и светско питање. Отворено је питање

слободарске прошлости српског народа и његових највиших цивилизацијских вредности којих се никада неће одрећи.

Срби су проглашени за кривце и агресоре зато што су легитимно бранили опстанак Југославије. За разбијаче су проглашени они чији су преци успостављање заједничке државе платили не само великим жртвама, већ и одрицањима од раније достигнутих колективних и индивидуалних предности.

У околностима када хашки тужиоци и хашке судије полазе од натовске перцепције Срба – криваца и непрестано настоје да докажу одговорност оних који су били непосредно и стратешки у позицији жртве која се бранила, бесмисленост процеса који се води против проф. др Војислава Шешеља достиже своју кулминацију.

Хашки суд се уваљује у блато историје.

Пренебрегавање уставне обавезе сваког грађанина да брани своју домовину, пренебрегавање истине о жртвама српског народа у грађанском рату, даје могућност хашким тужиоцима да по Србији лове њене грађане нудећи им 'рај' у некој од земаља Европске уније у замену за лажно сведочење против проф. др Војислава Шешеља. У супротном следи им хапшење под оптужбом за ратни злочин.

Српски народ ће сасвим сигурно изаћи из кризе која га је задесила у одбрани заједничке државе Југославије у којој се удаљио од себе и својих виталних националних интереса. Изаћи ће из кризе у којој је био у функцији осамостаљивања 'братских народа' са којима је живео у заједничкој држави, доживевши изопштавање из светске заједнице. Српски народ нема више времена за дилему о препознавању свог националног интереса, а међународна заједница не може толико дуго обмањивати јавност лажима. Не може се још дуго проглашавати српски народ геноцидним само зато што је пружио отпор сепаратистима током разбијања Југославије бранећи свој опстанак.

Проф. др Војислав Шешељ припада српској елити која представља интелектуалну и политичку снагу којој истина и правда мора бити и јесте изнад свега. Шешељ спада у ону групу интелектуалаца која је дужна пред српским народом да се одупре тзв. новим цивилизацијским захтевима за соци-

јално-политичке промене. Промене које подразумевају редуковање историјског наслеђа и међународно признатих историјских истина о улози наших предака у стварању европске и светске историје.

Глобализација јаничарства је саставни део глобализације светских процеса којима у највећој мери управља Америка, служећи се свим врстама насиља. Лако се могу препознати и идентификовати појединци и групе јаничара, они нису непознати српском народу, напротив.

Врло брзо ће доћи време када се српска држава неће дистанцирати од суђења проф. др Војиславу Шешељу, од историје свога народа и државе, као што је то чинила и још увек чини ДОС-овска власт, допуштајући да, без отпора, анти-српски лоби користи међународну судску сцену. Српска држава ће морати бити на услузи проф. др Војиславу Шешељу тако што ће деловати на хашко тужилаштво и суд у корист своје српске државе.

За сада, само српски народ може тражити да хашко тужилаштво престане са насртајима на грађане Србије, да престане са насиљем, изнуђивањем, подмићивањем, подметањем и свим врстама уцена, принудби и претњи, да се мора сведочити против проф. др Војислава Шешеља, тако како су то осмислили протагонисти лажне и дириговане демократије, која се спроводи на простору, 'демократијом' осиромашене Србије.

Системско и систематично деловање хашког тужилаштва у прибављању 'сведока' који би лажно сведочили против проф. др Војислава Шешеља, односно против српског народа, противно је основним начелима кривичног поступка било које државе на планети Земљи. Поставља се питање опстанка оптужнице која је утемељена на доказима који не представљају доказно средство, јер се лако могу идентификовати као лаж и обмана. Дакле, Хашки суд, којег иначе светска јавност цени као највећи промашај међународне заједнице, мора подробно преиспитати оно што му хашко тужилаштво нуди као доказни материјал. У противном Хашки суд ће неодговорно омогућити деловање хашког тужилаштва против било којег грађанина Републике Србије. У

Мирослав Перковић, адвокат, наводи да се инструментализовање лажних, уцењених и поткупљених сведока спроводи и у процесима који се воде пред домаћим правосуђем, а затим се то користи у процесима пред Хашким трибуналом. Адвокат Перковић каже: „На тај начин покушава да се пронађе материјал који би требало да подупре оптужнице подигнуте пред Хашким трибуналом. Најпре против Слободана Милошевића, а затим и против Војислава Шешеља.

Нажалост, постоје уцењени људи који су пристали да лажно терете друге, али најгори су људи који се сами нуде да сведоче, не би ли себе заштитили. Положај оних који су позивани да дају своје исказе је намерно недефинисан. Током саслушавања стављају их у недоумицу да ли су сведоци или осумњичени.

Наше законодавство забрањује примену силе, обману и уцену код давања исказа, међутим, истражитељи Хашког трибунала то користе, јер им држава Србија то дозвољава. Многи људи су застрашивани процесима пред домаћим правосуђем. Говорено им је: 'Не мораш у Хаг, али можеш овде да будеш осуђен'.

Ако се одрекнемо Законика о кривичном поступку, онда смо ми земља без имало достојанства. Земља која не држи до себе. Уколико се на територији Србије дозвољава кршење њених закона, онда та земља нема свој суверенитет”.

сваком случају, Хашки суд се мора руководити чињеницом о времену када ће се морати преиспитати његов рад.

Када се има у виду да 18 грађана Србије изјављује да су их хашки истражитељи прогонили на територији суверене Републике Србије, нудећи им, променом идентитета, 'рај' у некој од земаља Европске уније у замену за лажно сведочење против проф. др Војислава Шешеља, односно оптужбе за ратне злочине, сваки нормалан човек мора изразити отпор таквом противправном деловању и тражити судску заштиту. Зато је неопходно бескомпромисно давање подршке захтеву проф. др Војислава Шешеља да, на темељу изјава сведока оверених код надлежних судова у Републици Србији, Претресно веће III Међународног кривичног суда за бившу Југославију, применом правила 77 Правилника о поступку и доказима, против лица: Карле дел Понте, Хилдегард Уерц Рецлаф и Данијела Саксона, покрене поступак за непоштовање Међународног суда.

Српски народ је народ хиљадувековне културе и такве духовне снаге да ће моћи издржати сва понижења кроз која пролази, а проф. др Војислав Шешељ је најбољи син српског народа и не може га уплашити оптужница састављена од лажи, измишљотина и обмана. Српски народ је чврсто уз проф. др Војислава Шешеља убеђен да ће победити монструозни процес сатанизације српског народа”.

Злоупотреба (правила) поступка

Милица Арежина, дипломирани правник, некадашњи судија Привредног суда у Београду – коментаришући новонасталу ситуацију у процесу који Хашки трибунал води против лидера српских радикала Војислава Шешеља, односно притисак којим истражитељи приморавају сведоке да лажно сведоче – тврди да је велесила Америка, налогодавац Тужилаштва у Хагу у агонији. Арежина каже: „То је ситуација у којој се губи глава и не види се шта се ради. Ствар са приморавањем сведока да сведоче против Шешеља показује да је враг однео шалу и да су Карла дел Понте и њени налогодавци изгубили компас. О томе говори и ситуација са Косовом и Метохијом.

Тужилаштво Хашког трибунала упорно доказује да међународног права нема. Притисак, тамо где нема права, не може довести до правде, каже велики француски мислилац Паскал.

Показало се, између осталог и то, да постоји савршена координација и садејство између власти у Србији и невладиних организација око тужбе против Милошевића, и мислим да иста спрега и даље ради на штету Војислава Шешеља, само много јаче. Јер, сада им је он преостао као 'тврд орах', од-

носно најјача фигура из времена ратова у бившој Југославији на којој треба да демонстрирају своју правду.

Осим тога, велики Србин Шешељ показао им је штрајком главу спремност да умре за принципе и надвисио их у свему. Показао је целом свету да му је одбрана правде и принципа важнија од живота.

Довео их у процеп: како окончати овај непријатан процес? Морају да застрашују, уцењују и малтретирају сведоке, јер само тако могу да му некакву кривицу упакују, како би га осудили. Али ја верујем да ће он успети да изађе на крај и са овим покушајем обмане. Утолико пре, што се и констелација снага и равнотежа у свету помера полако, али сигурно, са америчког на тас велике, јаке и моћне Русије”.

Сања Пејовић, адвокат, подробно објашњава поврде кривичног поступка које је учинило Тужилаштво и истражитељи Хашког трибунала у процесу против Војислава Шешеља. Она је као правни заступник једног јавности добро познатог „клијента” (Горице Гајевић, која је навођена да сведочи против Слободана Милошевића) већ имала искуства с Трибуналом и посебно са испоставом у Улици Јеврема Грујића 11, у којој се обављају „ислеђивања”.

Када је реч о 22 судски оверене изјаве сведока да су истражитељи приликом ислеђивања над њима спроводили тортуру и служили се дозвољеним и недозвољеним средствима, Пејовићева тврди да су хашки службеници злоупотребили службени положај. И објашњава да су такозвана саслушавања обављана на различитим местима, а не на местима одређеним за то – на пример, у кафанам, парковима, просторијама као што су фантомски „истражни затвор” канцеларије Хашког трибунала у Београду у Улици Јеврема Грујића 11. Пејовић наглашава: „Са таквих саслушања, која нису уредна у процедуралном смислу – да је евентуалном сведоку упућен писмени позив који је читак и јасан, укључујући и информацију о ком спору се ради, није направљена службена забелешка или записник. О притисцима, уценама, претњама типа 'оптужница вас чека', које су карактеристичне за истражитеље у преткривичном поступку, су правнички кажњиви и безвредни у циљу утврђивања истине о неком случају.

Напротив, и поред строго прописане процедуре, начина давања и прикупљања исказа, позива сведока, добровољности (додуше, у неким случајевима евентуални сведок има обавезу да пријави надлежном Тужилаштву сам сумњу да је извршено кривично дело и доказе) исказа, они који прогоне, притискају, уцењују и на било који присилан начин покушавају да изнуде исказ, подлежу кривичној одговорности.

Крше, члан 6 Европске конвенције о људским правима

која је део нашег законодавства. У овом случају се та кривица зове злоупотреба службеног положаја кршењем права саслушаних. На овај начин су повређена и права онога против кога се на овај начин прикупљају докази да би послужили у спору. И то је једноставно невиђено и нечувено.

Саслушања сведока, позваних телефоном или препаднутих у кафани или на улици, обављана су у просторијама која нису за те намене и мимо одредаба Закона о сарадњи са Хашким трибуналом, Правила Хашког трибунала и Законика о кривичном поступку Републике Србије. Зато ови искази, посебно судски оверени, дати су под притиском и ако се ова околност понови пред судским већем Трибунала, нема никакву важност.

Кривични поступак није никаква каубојштина, већ строго, најстроже формализована и одређена процедура, са својим правилима поступања по закону и прописима. Сведок мора да се одазове на уредан позив. Дужан је да суд упозна са притисцима, уколико су постојали. Подлеже и кривичној одговорности за лажно сведочење или исказ.

Кад сведок у 'слободном казивању' упозна суд под којим је околностима дао одређени исказ, онда такав доказ губи правну снагу. У нашем законодавству оверена судска изјава о притиску можда нема неки значај, али оснажена кроз исказ у 'слободном казивању' обезвређује изјаву дату под притиском или притиском.

Бахато поступање истражитеља, које им је неко одобрио, затим многобројне злоупотребе правила поступка који се води против др Војислава Шешеља, о чему је јавност детаљно упозната и против чега се побунио чак и штрајком глађу, повреде у другим процесима, показују да у Хагу не станује право ни истина".

Небојша Стојиљковић, адвокат, наводи да је невероватан начин на који истражитељи хашког тужилаштва покушавају да дођу до сведока. Стојиљковић каже: „Прошле су већ пуне четири године од када се у притвору Хашког трибунала налази др Војислав Шешељ. Ни после оволико времена нема никаквих назнака да ли ће му ускоро почети суђење за кривична дела за која се одговара само у том суду, створеном да првенствено казни све непослушне Србе и опере злочине које су починили оснивачи тог суда. Невероватно је колико су у тој својој намери бескрупулозни и неморални, јер како другачије објаснити чињеницу да се против неког подигне оптужница, да се притвори и тек онда крене у прикупљање доказа. Само се у том 'суду' докази прикупљају после подизања оптужнице и притварања оптуженог. Само за тај 'суд' не важи основни правни постулат да се оптужница може подићи само ако постоје докази да је неко извршио кривично дело, а оснивачима тог суда су пуна уста демократије, људских права, правне сигурности, па нас подучавају у том правцу и наше судије и тужиоце на бројним саветовањима едукују сумњиви изасланици западне демократије, третирајући све нас као да смо јуче сишли са дрвета, не желећи притом, у својој ароганцији, да уложе нимало труда и упознају се са нашим кривичним законодавством, које је до сада било много хуманије и демократскије од њиховог. Довољан је само један доказ, а то је да било који окривљени у фази истраге, тј. прикупљања доказа, по нашем кривичном праву, не може дуже боравити у притвору од шест месеци. Уколико тужилац у том року не подигне оптужницу, притвор се мора укинути.

Случај др Војислава Шешеља показује јасно да тај суд нема никакве везе са правом и правдом. Све до сада донете одлуке у том суду говоре о овоме у прилог, јер како објаснити казну муслиманском злочинцу Насеру Орићу, који је побио на хиљаде Срба у околини Сребренице и за то недео је до-

био две и по године затвора. Још карактеристичнији је случај Рамуша Харадинаја који се брже вратио из Хага, него што је тамо отишао да би се изјаснио да није крив, па му је чак за време чекања почетка суђења дозвољено да се бави политиком, да би, на крају, када му је заказано суђење, и он отишао у Хаг, суђење почело у року од неколико дана и као што имамо прилику да видимо тече убрзано, па се основано може очекивати да ће брзо бити ослобођен сваке кривице.

Све ово до сада изнето је свима нама добро познато, али је невероватно да нико од људи из власти не сме да се огласи и да каже јавно тим хашким злочинцима да је крајње време да се зауставе. Звуче невероватно изјаве наводних сведока оптужбе, које су оверене у Четвртном општинском суду у Београду и предате преко правног тима за одбрану др Војислава Шешеља Хашком суду, о начину на који су ти људи давали изјаве хашким истражитељима у њиховој канцеларији на Дедињу, усред Београда. Ти сведоци наводе на који начин су саслушавани, да су по неколико дана држани затворени, да су психички малтретирани, да им је прећено да ће у случају да одбију да сведоче бити осуђени у Хагу на вишегодишње казне затвора и на огромне новчане казне. Истину за вољу, неки ће рећи да су ти хашки истражитељи били коректни, јер су им за одговарајуће исказе у којима ће окривити др Војислава Шешеља нудили да живе у иностранству под новим идентитетом и са решеним свим материјалним проблемима. Такви поступци се у данашње време не могу замислити ни у најзаосталијим афричким земљама, мада их, као што видимо, спроводе демократски мисионари са Запада. Ни то није толико чудно, јер смо и на горе ствари навикли, али је најчудније понашање наших органа власти у свему томе. Из свих ових изјава се види да су ти људи у својој држави препуштени на милост и немилост овим страним уљезима, чак и да су и учествовали у њиховом срамном 'прикупљању доказа'.

Наиме, путем телефона су наређивали члановима породица тих сведока да морају у одређено време бити код куће, јер ће их они звати, а када су почињали разговор са њима, свима је било јасно да ови истражитељи о њима имају све потпуне податке. Поставља се питање ко им је дао те податке и за кога раде те службе, којима би требало да буде првенствени задатак да своју државу и своје грађане штите. Карактеристичан је пример сведока који је навео да када је телефоном звао Српску радикалну странку да је одмах суградан поново позван у канцеларију хашких истражитеља на Дедињу, те да му је било јасно да они знају за тај његов разговор. Исто тако је упечатљив и случај сведока који није желео да се одазове позиву ових истражитеља, па је захтевао да му се позив уручи од стране наших органа. Међутим, био је силно изненађен када је такав позив и добио, потписан од стране Небојше Шаркића – тадашњег помоћника савезног министра правде.

Разумљиво је донекле овакво понашање наших органа власти, јер су, захваљујући тим људима и дошли на власт, али се не може схватити колико ниско ти људи могу пасти у тој својој сервилности. Уколико су и морали да омогуће рад овим истражитељима на нашој територији, могли су бар да овласте неког да са наше стране присуствује испитивањима сведока и да их самим својим присуством и примедбама упозоре да се морају понашати цивилизацијски, поштујући достојанство тих људи и принципе демократије за коју се само вербално залажу, када већ своје достојанство немају, нити су га имали, гледано кроз историју".

Божо Прелевић, адвокат, тврди да судски оверене изјаве сведока о томе да је на њих вршен притисак да би лажно сведочили против било кога – довољан су доказ о намерама да

се не суди, него осуди и да је то непримерено правди и недопустиво, ма ко био оптужен.

„Не знам, једноставно, шта бих рекао, јер су то много крупне оптужбе и не могу се пренебрегнути. Када се за такво поступање окриви само Тужилаштво, искривљена слика правде не може бити оригинал истине, већ њен фалсификат. Не знам зашто не суде по праву и законима, прописаној процедури, па ако нешто нађу, нека осуде, ако не нађу, зна се шта им је чинити: оптуженог ослобађају. На овим принципима је одвајкада постојао свет, и то не може нико променити ма колико хтео.

Свака правда заснована на притиску на сведоке је невалидна, без обзира на то ко је оптужени. Осим тога, притисак на сведоке, ако се докаже да је постојао, који већ девалвира 'правду', изјаве оних који су уцењени и подвргнути истражитељској тортури да посведоче лаж, основ су за кривицу, од носно кривично дело и Тим за Шешељево одбрану је исправно реаговао кад је оптужио Тужилаштво за покушај подметања лажних сведока”.

За Хаг је важно осудити Шешеља

Будимир Гојковић, судија у пензији, сматра да је суђење на основу изнуђених изјава сведока антиправно и да мора постојати јак мотив и императив да се оно обави по таквим „изузетним” правилима: „У случају када је одбрана Српства пред срамном пресудом, коју треба поткрепити макар и на силу лажираним доказима и која зависи од бриљантног правника и говорника др Војислава Шешеља, треба му, једноставно, као у гладијаторским играма, поломити цеванице и тући га на коленима. Зато што му нису дорасли, тужиоци са истражитељима прибегавају недопуштеним средствима. Важан је само циљ, осудити народ за рат, крвопролиће, жртве које је сам претрпео, десеткован, раздвојен, уморен болестима и недаћама. Докусурити га 'хашком правдом', како је овај народ поспрдно зове.

Изнуда пара, лажних изјава, подједнако је кривично дело и за оне који изнуђују и за оне који на тако нешто пристану, према томе, ако се до правде долази на недозвољен и противправан начин – каква је то правда? Јадна, инвалидна, наказна, колико и сам такозвани Хашки трибунал. Зашто међународна заједница не држи до себе и жртвује свој углед због интереса оних који уводе нови светски поредак, тешко је разумети. Такав је тренд, али јачају и снаге отпора поробљавању и неслободи, чији утамничени симбол др Војислав Шешељ добија снагу једног Манделе. А и судбина ће им бити иста, ако смем да прогнозирам животну освету неправда и насиља”.

Добривоје Главоњић, адвокат, дели мишљење већине својих колега да је процес Војиславу Шешељу незаконит не само у сегментима, већ и генерално и додаје: „Судско веће Хашког трибунала с времена на време промени или не поштује ни своја важећа правила; другим речима, све му се може.

Део по део судског процеса који се води против председника Српске радикалне странке: а то је – непотпуна оптужница, подигнута, а дописује се, брише, 'исправља' у 'доказном' поступку – обратите пажњу да је овде све за наводнике – затим утамничење које траје пет година, а да се оптужени сам предао, угледан је човек и познат политичар који је показао несклоност ка томе да се крије, уплаши или изгуби, и ипак му не треба дозволити да се брани са слободе, све оно што је претрпео, за шта нема правичне ни одговарајуће надокнаде, ако докаже да је без кривице, потом, просто речено, утеривање обесправљеног у штрајк глађу, и то најстрожи, јер је у кажњавању дара превршила меру – склапа се мозаик насиља неправда над правом, хаоса над поретком.

Изводи се поуздан закључак да Хаг убија Србе. Мора, а не може да их осуди, па је зато боље и да кости оставе у Шевенингену, него да докажу да нису криви. Да је то само један урадио, пала би и оптужница против Србије, скинула би Србија омчу, а то они не смеју да дозволе. Докази српске стране су смрт Слободана Милошевића и још једанаесторо Срба, ме-

Прљави Карла

Мирко Ђорђевић, адвокат, каже да је жалосно то што се нико у држави Србији није ставио у заштиту људи који су доживели тако непријатно искуство од стране истражитеља. Ђорђевић каже: „Незамисливо је да грађани ове државе немају никакву заштиту; могу да буду киднаповани, лишени слободе на неколико дана, а да о томе држава, односно власти не воде рачуна, да се нико није запитао шта ти људи раде овде са нашим грађанима. Нико није поставио питање колико дана ти људи проводе у тим њиховим канцеларијама које су, по мени, заправо притворске јединице. Изгледа да је Тужилаштву Хашког трибунала дозвољено све, тако да они имају имунитет, а они које позивају у својству сведока немају никакву сигурност ни заштиту.

Грађане не штити онај ко је то по Уставу и закону дужан да уради. Уместо тога, дозвољава се некоме да вршља по Србији. Без ичијег одобрења позива грађане телефоном на саслушања у било које време и пред било ким. Чак прете како ће по њих доћи лично ако се не појаве. То је алармантно и забрињавајуће.

Неки од ових сведока ће се појавити у судници Хашког трибунала, иако су у судски овереној изјави искрено описали ток ислеђивања. Они су дужни и усмено да пред већем испричају под којим су околностима пристали да сведоче или су сведочили, ако су то учинили.

Исказ дат на овај начин није ни валидан ни добар. Сведоци ће свој исказ да потврде или оповргну. Из њихових судски оверених изјава видим да они своја 'сведочења' нису нигде ни потписали, нити добили копију. Многима није био доступан ни бранилац, нити адвокат, сигурности ради.

Мени је алармантније да нико од државних органа није заинтересован, нити је скренуо пажњу на то шта се дешавало, јер су то барем чули, нити су предузели било какве кораке. Ако сведоци нису заштићени овде, како ће бити заштићени у Хагу?

На овај начин примењено међународно право то више није. Ниједан суд не може прихватити изјаве дате под принудом или фалсификоване, противречне и правилима која су сами себи прописали у Хашком трибуналу”

ђу којима и лажних и заштићених сведока, чија савест није могла да поднесе толики терет да некоме пресуди уместо суда.

Мислим да ће Шешел дочекаати слободу, а народ ће му се одужити за претрпљено”.

Зоран Чукић, адвокат, каже да међу људима који се баве судским и правним стварима Шешел важи за невиног човека којег покушавају да окриве на све начине. Шешел се према његовим речима оптужује за ствари које није урадио да би му се, као значајној политичкој фигури, осветили, јер би обезглављивањем Србије казнили државу на најтежи начин.

Адвокат Чукић наглашава: „Опасно је што је Тужилаштво у Хагу прибегло насиљу, уценама и притисцима на сведоке да би лажно сведочили против Војислава Шешела, посебно кад је то, захваљујући јавности, разглашено. Цео тај смешни процес је обезвређен до ситница и детаља. Сваки корак, сваки потез. Било која пресуда, осим ослобађајуће, имала би призивак намешталке, а то право не трпи, оно се гради на поузданим и провереним доказима”.

Ирена Вујиновић, адвокат, наглашава да је лажно сведочење кривично дело, али да се у том контексту подједнако могу оптужити и одговорати и онај који примењује принуду да би дошао до лажне изјаве и онај који је даје. Ипак је, каже Вујиновић, меродавно усмено сведочење пред судским већем, дато под заклетвом.

Адвокат Вујиновић каже: „Предвиђене су и казне за лажно сведочење, тако да је суд предвидео такву могућност, али је он меродаван да оцени квалитет и врсту сведочења, односно његову истиносну вредност у доказном поступку”.

Крсто Бобот, адвокат, тврди да се службено није бавио Шешелевим процесом, али да као грађанин, наравно, има своје мишљење о том спору.

„Мислим да је сам поступак, процедура, оптужница, време које је др Шешел провео у притвору, да не спомињем околности под којима је дошао у Шевенинген, затим штрајк глађу на који се одлучио, пошто је исцрпео сваки разуман начин да се избори за елементарна права на одбрану – у највећој мери показао човечанству право лице кривичног трибунала, презреног и обезвређеног суда, чија правда и пресуде немају никакав морални ни правни значај.

Ја не могу да не реагујем као грађанин, патриота, с индиг-

нацијом и негодовањем на такво кршење права, слобода, чињеница, које су понижавајуће по онога коме се суди, по државу из које је, а која не реагује. Сам ток, све је сумњиво много нерегуларно и тешко сварљиво.

Врхунац у целој тој, назовимо је правној ујдурми, јер се тако зову ствари кад се оволико искомпромитују судије, већа и остали судски чиновници, је изнуђивање доказа. Шешелевој одбрани је само још то требало, па да за свог бране-ника тражи ослобађање и сатисфакцију. Једноставно, овакво, дерогирање права није себи дозволио ниједан суд у историји човечанства и ја сам као грађанин потресен”.

Изнађивање исказа кривично дело

Љубиша Божовић, адвокат, напомиње да изнуђивање исказа представља кривично дело. Божовић истиче: „По одредбама члана 3 ЗКП РЦГ свако се сматра невиним док се његова кривица за кривично дјело не утврди правоснажном одлуком суда.

Према материјалима и сазнањима којима располаже проф. др Војислав Шешел, сва ова права су у досадашњем поступку пред МКСЈ-ом грубо ускраћена, а правила и процедура овог суда сигурно садрже истовјетне или сличне норме кривично-процесном законодавству Републике Црне Горе, јер је ЗКП РЦГ и донесен по угледу на државе западне демократије.

Стога, моје стручно мишљење да непоштовање процедуре у случају господина проф. др Војислава Шешела не крши само главни тужилац са својим помоћницима, већ и сам МКСЈ и то грубо на штету господина Шешела, када су дозволити да кривични поступак противу њега оволико недопустиво дуго траје, без обзира на разлоге.

У важећем Кривичном законнику РЦГ (Републике Црне Горе), Сл. лист РЦГ бр. 70/2003/ у члану 166 прописано је кривично дјело изнуђивање исказа којим је прописано:

1. Службено лице које у вршењу службе употреби силу, или пријетњу, или друго недопуштено средство или недопуштен начин, у намјери да изнуди исказ или неку другу изјаву од окривљеног, сведока, вјештака или другог лица, казниће се затвором од три мјесеца до пет година.

2. Ако је изнуђивање исказа или изјаве праћено тешким насиљем или ако су услед изнуђеног исказа наступиле наро-

чито тешке последице за окривљеног у кривичном поступку, учинилац ће се казнити затвором од двије до десет година.

У члану 12 Закона о кривичном поступку Републике Црне Горе прописано је: 'Забрањено је и кажњиво насиље над лицем лишеним слободе и лицем којем је слобода ограничена, као и изнуђивање признања или какве друге изјаве од окривљеног или другог лица које учествује у поступку. На признању или каквој другој изјави прибављеној изнуђивањем, тортуром или нечовјечним поступањем не може се заснивати судска одлука'.

С обзиром да је кривично и кривично-процесно законодавство Републике Црне Горе уподобљено са кривичним законодавствима западних држава, у оправданом сам увјерењу да такве одредбе садрже и њихови кривични закони у коначном и Правилник МКСЈ-а о поступку и доказима, конкретно одредбе члана 77 овога Правилника.

Како су осумњичена лица Тужилаштва Међународног кривичног суда за бившу Југославију на челу са Карлом дел Понте и њеним осумњиченим помоћницима, преко својих овлашћених истражитеља, застрашивањем, уцјенама, нуђењем мита, физичким исцрпљивањем, навођењем за давање лажних исказа, тровањем хране и дрогирањем, унапријед припремљеним одговорима на циљна питања, преиначавањем писаних изјава свједока, нуђењем сексуалних услуга и на друге недозвољене начине и средствима, очигледно је да су извршили кривично дјело изнуђивања исказа из члана 166, став 2. у вези са ставом 1. КЗ РЦГ, директно или у подстрекивању, јер су за господина Шешеља већ наступиле нарочито тешке последице, односно противправно понашање прописано Правилним 77 Правилника о поступку и доказима МКСЈ-а.

Код оваквог понашања осумњичених према кривично-процесним законима Републике Црне Горе и Републике Србије осумњичени по захтјеву проф. др Војислава Шешеља морали би бити и изузети од поступања по оптужби против њега.

Према позитивном црногорском и српском кривично-процесном законодавству, на начин описан у захтјеву проф. др Војислава Шешеља – по члану његовог стручног тима Зорана Красића, вријећа се и објективни идентитет оптужнице која је потврђена још 14. фебруара 2003. године.

Накнадно прикупљање доказа и то на недозвољен начин је супротно начелу економичности и, уколико би се толери-

сало овакво понашање Тужилаштва МКСЈ-а, тај поступак би могао вјечно да траје, што је недопустиво.

Моје коначно мишљење је да је кривични поступак против проф. др Војислава Шешеља, најжалост, политичке природе, да сам МКСЈ крши и ускрађује права проф. др Војиславу Шешељу и својим непоступањем омогућава незаконито и недопуштено поступање осумњичених тужилаца Хашког трибунала, умјесто да исте натјера да се придржавају правила која су сами прописали.

Сада, међутим, када је проф. др Војислав Шешељ поднио захтјев противу Карле дел Понте и других за непоштовање правила 77 Правилника о поступку и доказима, с обзиром на предложене доказе, постоји нада да ће се његов захтјев у првом реду процесуирати, а у другом да ће одговорни бити кажњени казнама прописаним наведеним Правилником'.

Стојан Јоцковић, адвокат, анализирајући случај инструментализовања лажних, уцењених и поткупљених свједока у процесу против др Војислава Шешеља, истиче да постоји више разлога за покретање поступка за непоштовање Међународног суда против Карле дел Понте и њених сарадника.

Јоцковић каже: „И поред тога што је оптужница подигнута 14. фебруара 2003. године, из изјава појединих свједока (Јово Остојић, Зоран Дражиловић, Борислав Богуновић и др – прим : изјаве судски овјерене код Домицилног суда), јасно се указује на упућујуће радње као да је преткривични поступак још у току.

С обзиром на то да су по својој садржини поменути свједочења алармантна и истовремено условна док се не докажу у судском поступку, ради свог кредибилитета, међународне јавности, очувања животне сигурности појединца (оптужени), његове породице, давања одговора заинтересованим лицима, другачијих погледа од оптуженог и самог Тужилаштва, по најхитнијем поступку, тај суд би требало удовољити предложеном захтјеву. Уосталом, суд на то обавезује основна начела: легалитета, економичности, истине и ефикасности у поступцима.

Ради међународног повјерења, Претресно вијеће III неопходно би требало да спроведе поступак против пријављених лица и на сумње из пријава осамнаест лица (територија бивше Југославије) током преткривичног поступка, да коначан одговор. У противном, била би то супротност основним међународним правним начелима.

Тома Фила, адвокат, упозорава да је вероватно велики број лица и пристао да лажно сведочи против Шешеља. Фила напомиње да се исте претње примењују и на потенцијалне сведоке одбране: „То је срамно шта се дешава. Некима није сметало ни у Другом светском рату да сарађују са страним силама које су радиле против нашег народа. Некима то не смета ни данас. Тако да ме не чуде њихови покушаји да наговоре грађане Србије да лажно сведоче против др Војислава Шешеља. Вероватно постоји и велики број оних који су пристали да лажно сведоче против Шешеља. Видећете, када почне суђење и излагање свједока одбране и Тужилаштва.

Знам како хашки истражитељи прете сведоцима који треба да сведоче у корист наших држављана у Хашком трибуналу. Прете војним и полицијским лицима која треба да изнесу истину у Хагу.

Чим неко хоће да говори у корист оптужених и своје државе, одмах крећу претње да ће тај да одговара пред Судом за ратне злочине у Србији. Ту, пре свега, мислим на припаднике наше војске и полиције. То ме највише брине, а нарочито методе којима се прети нашим људима који треба да сведоче у Хагу. Они који терају наше људе да лажно сведоче нису они који говоре енглески језик, већ су то наши грађани који раде за Хаг. Најжалост, наши људи су ти који јуре, прогањају, зову сведоке и прете им. Они су или у служби Хага или у служби неког страног фактора.

Савет за сарадњу са Хашким трибуналом требало би да преузме одређене мере у циљу заштите достојанства и људских права нашег народа. Интерес наше земље треба да буде да се утврди истина о ратним дешавањима у Хрватској, Босни и Херцеговини и на Косову и Метохији, а не да се потврђују лажи о нашем народу или све оно што хашко тужилаштво тражи. Они имају једнострану истину и терају нас да је докажемо.

Подносилац захтева проф. др Војислав Шешел, од тог суда тражи утврђивање истине, по пријавама грађана против лица која у ранијем току и сада руководе Тужилаштвом, што представља његово неотуђиво право, које има странка у поступку”.

Сања Јововић, адвокат из Никшића, истиче: „Да ли овакву праксу, која је тренутно примијењена на проф. др Војиславу Шешелу, могу сматрати правом чији је извор англосаксонско или европскоконтинентално право. Англосаксонско право се темељи на прецедентима, а европскоконтинентално право на законима. Надам се да обичај није извор права које се примјењује у Трибуналу. Како ће се цијенити докази које је предочио проф. др Војислав Шешел, зависи од претходног питања.

Ко је Паоло Строци, у овом случају, на основу изјава које су дали Ненад Јовић, Зоран Дражиловић, Здравко Абрамовић, Славољуб Јовановић, Милорад Гогић, Зоран Суботић, Јово Остојић, Драган Цветановић, Борислав Богуновић, Анђелко Трнинић, Мирослав Вуковић, Срећко Радвановић, Слободан Зечевић, Славко Алексић, Владимир Деановић, Жарко Латиновић, Живомир Аврамовић, Јанко Лакић, о пријетњама и уцјенама. Да ли је Паоло Строци човјек који је на овакав начин радио и користио обичај? Да ли су то истражне радње и да ли су неопходне да би Тужилаштво прибавило доказе против проф. др Војислава Шешела?”

Славољуб Миленковић, дипломирани правник, наводи да у програм заштите сведока у Хашком трибуналу могу да уђу и починиоци најтежих кривичних дела и да на тај начин у потпуности избегну кривичноправну одговорност, уколико пристану на сарадњу са Тужилаштвом. Он додаје: „Прошло је више од четири године како је др Војислав Шешел добровољно отишао у тзв. Хашки трибунал, а суђење још није почело. Тужилаштво још увек није прикупило довољно доказа за своје тврдње изнете у оптужници, а како ствари стоје, тешко да ће на регуларан начин успети да прибави и један једини правноваљани доказ.

Да би уопште било могуће вођење кривичноправног судског поступка, неопходно је, пре свега, да је кривично дело почињено и да је, као такво, већ предвиђено законом, да постоји жртва, односно да је наступила штетна последица и да је познат могући починилац кривичног дела. На истражним органима је да утврде постојање каузалне везе између осумњиченог и штетних последица које су наступиле. Када Тужилаштво процени да је прикупило довољно правноваљаних доказа, оно подиже оптужницу против осумњиченог, који од тог тренутка постаје оптужени. Подразумева се да од самог почетка судског поступка, па до његовог окончања правоснажном пресудом, све странке у поступку морају да поштују пресумпцију невиности.

Наведена правила су општеприхваћена у готово свим правним системима тзв. цивилизованог света. Међутим, очигледно је да тзв. Хашки трибунал има великих проблема са поштовањем ових општеприхваћених правила. У случају др Војислава Шешела, Тужилаштво је прво подигло оптужницу, па тек онда кренуло у прикупљање доказа. А с обзиром на то да су наводи и тврдње из оптужнице лажни, такви морају да буду и докази. У англосаксонском правном систему, који се углавном примењује у овом тзв. Трибуналу, не важи начело слободне оцене доказа, већ је снага доказног средства унапред предвиђена. Тако се на самом врху лествице доказних средстава налазе сведоци. С тим у вези је и правило да се сведоци, непосредно пре почетка сведочења, заклињу са руком на Библији да ће говорити истину, само истину и ништа друго осим истине.

Међутим, у овим системима постоје и друга правила ко-

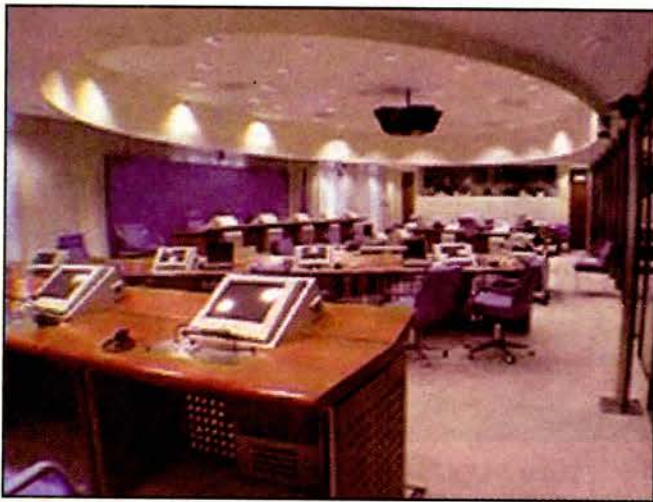

ја не звуче и нису тако идилична. У њих спадају могућност нагодбе са оптуженим и институција заштите сведока. Ова правила примењена у пракси несумњиво девалвирају начела материјалне истине, односно правде и правичности. У случају нагодбе са оптуженим, довољно је да овај призна наводе из оптужнице, па да заузврат добије далеко блажу казну, што судски поступак своди на обичну трговину, уместо примене права и остваривања правде утврђивањем материјалне истине. С друге стране, у програм заштите сведока могу да уђу и највећи зликовци, односно починиоци најтежих кривичних дела, и да на тај начин у потпуности избегну кривичноправну одговорност, уколико пристану на сарадњу са Тужилаштвом.

Католичка инквизиција је примењивала сличне методе. Оптужене је стављала на највеће муке да би из њих извукла признање, које по правилу није имало везе са материјалном истином. Инквизиторе није ни занимала истина, већ само циљ који треба да постигну признањем оптуженог. Уколико претње и мучења нису имала жељени ефекат, покушавало се са нуђењем одређених погодности или привилегија, у које је не тако ретко спадало и нуђење лаке и брзе смрти. Идентичне методе инквизиција је примењивала и према сведоцима, које је сама проналазила и бирала, не водећи при томе рачуна о томе да ли они могу тачно и истинито да сведоче о неком догађају, односно да ли су стварни сведоци.

Савремена инквизиција, оличена у тзв. Хашком трибуналу се ни у чему не разликује од својих претеча. Чак се труди да постигне идентичан визуелни ефекат застрашујућом одећом у коју облачи све своје службенике. Методе које користе инквизитори XXI века су такође идентичне средњовековним. Прво су бацили на муке др Војислава Шешела, ускрађујући му сва људска права (писана и неписана), па када им није успело да га слома, прешли су на застрашивање, уцену и куповину сведока.

Међутим, савремени инквизитори имају исти проблем као и средњовековни. Нема кривичног дела, односно није почињено кривично дело, а наводног починиоца већ држе у притвору и то више од четири године. А пошто нема кривичног дела, нема ни материјалних доказа, па је зато једино преостало доказно средство којим можда могу да покушају да докажу лажне тврдње из измишљене оптужнице – лажни сведок. Е сад, лажни сведок као и било који други фалсификат прави се тајно и уз коришћење забрањених метода, а затим се преварном радњом представља јавности као прави. То је већ и за савремене инквизиторе 'немогућа мисија', односно победити др Војислава Шешела је 'немогућа мисија'. Јер у случају др Војислава Шешела потребно је да се све конструише, цео поступак, од непостојећег кривичног дела и измишљених навода у оптужници, преко лажних сведока,

до фабриковане пресуде. Све то зарад креирања виртуелне стварности у којој ће жртве бити злочинци, а злочинци 'мило срдни анђели', у којој ћемо ми бити криви што су нас они убијали, јер смо их ми просто натерали на то, у којој ће њихова историјска одговорност за највеће злочине бити заборањена и избрисана из докумената и књига, у којој ће бити написана нова, фалсификована историја, за њих лепша од ове старе и праве".

Институционализовање лажних сведока

Десимир М. Мрдовић, дипломирани правник, истиче да притисци и уцене у изнуђивању лажног сведочења немају везе ни са правом ни са законом и због тога их треба анализирати са моралне стране: „Није потребно неко велико познавање правне науке, када је потребно квалификовати радње и поступке који се пред Хашким трибуналом воде против др Војислава Шешеља.

За нас који се бавимо правом и желимо да правну норму тумачимо на ваљан начин јасно је да Хашки трибунал није суд. То је гилотина за српски народ. Све што је и иначе наменски основано има сумњиву позадину и циљеви су му сумњиви.

Но и такав какав јесте, формиран на начелима силе и мржње, он мора да оправда своје постојање. То се јасно види из мера које хашки делати спроводе над потенцијалним сведоцима против др Шешеља.

Трибунал представља цивилизацијски суноврат и пораз правне науке. Све што се заснива на сили од силе ће и страдати. То ће бити и с Трибуналом, али то треба дочекати и све зле издржати.

Апсурдно је жртву квалификовати као целата. То је случај са др Шешељом. То је човек који баш ни за шта није крив. Држао је ватрене говоре – кажу. Ето, и у 'међународном праву' постоји вербални деликт. Али то је сила, а сила Бога не моли. Начела на којој је заснована Европска унија и процес глобализације максимално су деструктивна. Ако ћемо им дати позитивну оцену, онда морамо признати да су Османлије били први глобалисти. Но, руку на срце, у односу на постојеће, они су били хуманитарци и заслужују поштовање у односу на ове који заслужују само презир.

Не треба бити правник да би се знало да је свака принуђа или изнуда у испитаном поступку кажњава и да представља кривично дело. То су методе НКБД-а и ОЗНЕ које су већ давно осуђене, али ови не бију, ови милују, и ако им је зло у темељу, они су добри. Можда се не треба љутити на њих, већ на вазални менталитет народа којем и ја припадам. Како смо брзо потрчали да им отворимо архиве, да одамо државне тајне и да их питамо шта им још треба. Да их пита-

мо шта ћемо да лажемо да би реализовали своје помрачене циљеве.

Овакав суд треба да иде на суд, а посебно она аспида и кривичноправна у људском облику. Један филозоф каже да мисли обликују људско лице. Гледајући њу јасно нам је шта мисли.

Нисам члан Српске радикалне странке. Ово говорим као човек, а не као правник. Како ово нема везе са правом и законом, нисам давао правну квалификацију, него морални став. Овако бих реаговао и да је било ко из земље Србије.

Овакви поступци су и за осуду, а др Шешељу и свима што су у казамату Хага поручио бих да издрже. Ваљда ће и ово проћи... али тешко. Јадно је држати човека четири године у затвору без оптуженице. То цивилизација не познаје – али познаје сила. Но стари Срби рекоше: 'Свака сила у земану'".

Радивоје Зекић, адвокат, упозорава да кривичноправне норме прописују да сваки сведок, па и сведок у кривичном поступку, има право на законски и хумани поступак при саслушању.

Зекић наглашава: „Одавно је постало јасно да оптужница подигнута против проф. др Војислава Шешеља неће опстати ни у једној тачки. Од самог почетка та оптужница се темељи на тенденциозно осмишљеним, измишљеним поступцима Војислава Шешеља, који немају везе са стварношћу, што код нормалног, поштеног човека изазива револт и питање: зар је некоме, па био то и Хашки трибунал, дозвољено да то ради и у име које и чије правде? На ово питање нема одговора, јер још су упорнији да докажу нешто што нити је било нити ће бити.

У том настојању, немоћни пред чињеницама да је истина на другој страни, не презају ни од најгнуснијих метода у спровођењу свог монструозног, а пре свега кукавичјег поступка, а то су уцене сведока да би сведочили у прилогу њиховим болесним и монструозним циљевима. Мислили су да ће на овај начин коначно постићи свој покварени циљ и осудити невиног човека. Да ли постоји подлост на свету равна овој? Да ли постоји већа дрскост у методама да се оствари зацртани циљ? Нама је јасно да је тај циљ доказивања одговорности Војислава Шешеља за дела која му се стављају на терет, а која нити је учинио нити би као човек, велики патриота, свом народу ставио на плећа, а они се убише да то докажу нељудским односом, пре свега према Војиславу Шешељу, који већ четири године чека суђење. А све то време они суде и пресуђују српском народу на тако нехуман начин који се не памти, јер су употребљивали све што су њихови болесни умови смислили, али су се у свему преварили.

Шта ради Војислав Шешељ четири године у Хагу? Ко још тамо треба да умре 'пуком судбином'? Докле ће они осмишљавати судбине појединаца, а кроз њих и судбину целог српског народа. Шта ова држава ради да би заштитила те часне људе, а самим тим и себе? Где су вести у јавним медијима ове државе о подлом подмићивању, уцењивању, претњама сведока, кад је сваком паметном човеку јасно да се таквим радњама она подрива и прети се њеном опстанку? Ова држава ћути на све то, али су проговорили часни људи који не могу да охуте сву поган белосветску сажету у једном имену 'Хашки трибунал'.

У кривичноправном смислу, сведочење као доказно средство у кривичном поступку представља саопштавање важних обавештења од стране одређеног лица, сведока, о чињеницама које су од значаја за расветљавање и решење кривичне ствари. Сведочење у одређеном смислу речи представља и ону процесну делатност у којој долази до изношења обавештења о кривичном делу и учиниоцу од стране сведока. Све међународне кривичноправне норме као и кривичноправне норме европских 'демократских' земаља про-

писују да сваки сведок, па и у кривичном поступку, има право на законски и хумани поступак при саслушању. Исте те норме прописују да се саслушавање сведока мора вршити у складу са законом и хумано, да није допуштена употреба силе, претње, обмане, принуде или других недозвољених средстава и начина ради изнуђивања исказа. Чак је забрањена примена лекарске интервенције, као и давање средстава којима би се утицало на вољу сведока приликом давања исказа.

Имајући у виду садржину исказа сведока који су уцењивани, којима је прећено, над којима су примењиване разне методе принуде и уцена, истим тим хашким истражитељима очигледно није преостало ништа друго, но да 'доказе' прибаве на тај начин и тако поткрепе лажну оптужницу".

Др Витомир Поповић, омбудсман Босне и Херцеговине, редовни професор Правног факултета у Бањалуци, сматра да хашко инструментализовање лажних, уцењених и поткупљених сведока ставља у неравноправни положај Тужилаштво и одбрану. Према његовим речима, забрињава чињеница да се поводом тога није огласила ниједна организација која се бави заштитом људских права, како у Србији, тако и у иностранству.

Поповић наводи: „У последње време у јавности се све чешће појављују информације о томе да Тужилаштво Хашког трибунала врши разноразне притиске на сведоке, посебно у случају председника Српске радикалне странке др Војислава Шешеља, да их убеди да дају исказе на основу којих би могли бити потврђени наводи оптужнице и донесена осуђујућа пресуда.

Те радње Тужилаштва супротне су међународним правним стандардима, представљају грубо кршење Европске конвенције о људским правима и слободама, пре свега чла-

на шест Конвенције, али и правила, које је сам себи прописао Хашки трибунал.

Европска конвенција ставља у једнак положај тужиоца и оптуженог, а Шешел се и на овај начин доводи у неравноправан положај.

Ако имамо овакве притиске на сведоке, а суд зна за њих и толерише их, онда то говори да тај суд, у овом случају Хашки трибунал, није независан и непристрасан. А из тога се намеће крајње логичан закључак да ће пресуда коју он донесе у случају др Шешеља бити на штету оптуженог. Без обзира на понуђене доказе.

На такав исход наводи и чињеница да суд још увек није реаговао на притиске, на Шешелеве сведоке, а био је дужан да то учини и упозори Карлу дел Понте и њене сараднике да је то што раде недопустиво.

Све то упућује на закључак да Хашком трибуналу и пресудама које је донео не треба веровати.

Индикативно је то да се поводом овог случаја још увек није огласила ниједна организација за људска права. Ако се и може разумети зашто ћуте организације за људска права у иностранству, тешко је објаснити зашто то не чине оне које делују у Србији. То је крајње забрињавајуће, указује на постојање двоструких аршина у њиховом раду. А кад постоје двоструки аршини, онда се не може ни говорити о правој организацији за заштиту људских права. Изгледа да они, који се декларишу као борци за људска права, имају накарадну схватање да је њихова дужност да штите људска права муслимана, Хрвата, Шиптара и других, али не и људска права Срба. Посебно ако су у питању Срби који су њихови политички неистомисљеници.

Света Павловић, адвокат, описао је како су изгледала хашка ислеђивања Мирослава Вуковића Челета. Павловић који је заједно са клијентом Вуковићем осетио како изгледа тортура хашких истражитеља каже: „Закључно са данашњим даном, 11. априлом 2007. године, ја као бранилац не знам у ком својству се пред Хашким трибуналом налази војвода Мирослав Вуковић Челе. Наиме, на моје питање у ком својству присуствујем Челетовом разговору са хашким истражитељима, да ли као његов адвокат или бранилац, нису желели да ми одговоре. То је било прво питање које сам им поставио. Рекао сам: 'Ако је Вуковић сведок, идем кући; сведоку не треба бранилац; ако је осумњичен, онда ћу да седим'. Нису одговорили. То је било 22. новембра 2002. године.

Сада ће у новембру бити пуних пет година, а још увек не знам какав је његов статус. То је оно што је најцрње и најгоре. Њихова опција је следећа: ако будеш сарађивао, бићеш сведок, ако не будеш сарађивао, ми ћемо тебе окривити. То је суштина и поента њиховог начина рада.

Током испитивања њихов однос је био некоретан и бахат. У једном тренутку тражио сам од преводиоца да замоли присутног господина да извади дуван и престане да га жваће, да се уљудно понаша и да не понижава ни нас и нашу земљу. Он то није хтео да уради. После тога сам склопио списе и папире и напустио 'судницу'.

Кажем судницу, јер су нас позвали и започели саслушавање као на суђењу.

Након тога ћутали су добре три године, да би ми се потом почели јављати телефоном, претпостављам из Хага. Почели су да ми заказују састанке. Слали су ми и дописе. Желели су да Вуковић изабере другог браниоца уместо мене. Иако сам ја био његов избор, желели су да му наметну неког адвоката са њиховог списка. Вршен је притисак да га ја не заступам.

Морам да кажем да смо се борили да бих ја остао у том предмету. Односно, Вуковић се борио. Давали су ми списак адвоката који су испред Хашког трибунала, а који би могли да га бране. Он је одбио.

Тачно су знали шта раде када су му нудили списак адвоката. Желели су да представе ситуацију како Вуковић нагиње ка томе да буде осумњичен, али се о томе директно нису изјашњавали. О томе се нису изјаснили до дан данас. Нема решења о спровођењу истраге. Статус Вуковића је недефинисан. Али иза тога се крије поента њиховог рада. Ако будеш сарађивао, ништа не брине; другим речима, ако будеш оптуживао, кога треба да оптужујеш, ти ћеш бити сведок, а ако не будеш оптуживао ми ћемо тебе окривити. Плашим се да ће га окривити.

Једног петка, секретар Хашког трибунала Себастијан ми је јавио једним дописом на енглеском језику да ћу од 20. до 22. маја бити адвокат у испостави Хашког трибунала у Улици Јеврема Грујића број 11.

Уредно смо се одазвали том позиву. Моје прво питање је опет било у ком својству смо позвани. Опет су одбили да ми кажу.

Не знам да ли су колега Шешел и Експертски тим који помаже његову одбрану то већ учинили, али о свим случајевима противправних притисака хашког тужилаштва на сведоке треба обавестити све релевантне међународне институције које се баве људским правима, међу њима и европског омбудсмана.

О каквој се злоупотреби ради, врло илустративно говори чињеница да је још у (пра)старим правним системима, као што су римски, грчки, хиндуски и кинески, било забрањено да судови суде и доносе пресуде на основу изнуђених или лажних изјава сведока.

Желим да скренем пажњу на још једну, ништа мање забрињавајућу чињеницу, а ради се о начину на који хашки истражитељи испитују сведоке. Њиховом разговору са потенцијалним сведоком присуствује само преводилац Тужилаштва. О току разговора хашки истражитељи диктирају записник на енглеском језику и ултимативно захтевају од саговорника да га потпише. Пре тога, преводилац преведе текст изјаве, али само усмено. Пошто већина потенцијалних сведока уопште не разуме енглески језик или га не разуме довољно добро, преводилац може да им чита и преводи шта хоће и како хоће. Прецизније речено, може да им чита онако како је записано у изјави, а може и потпуно другачије, што значи да већина сведока, у ствари, не зна шта потписује. То оставља велики простор за манипулацију.

Било би логично да испитивању потенцијалних сведока из Србије присуствује или њихов правни саветник или неко од представника државног правосуђа. Ако већ тога нема, онда најмање што може да се очекује, је то да сваки од потенцијалних сведока има свог преводиоца, тако да зна шта потписује.

Начин испитивања сведока и осумњичених на територији једне државе регулисан је споразумом између те државе и Хашког трибунала. Овај случај са притисцима на сведоке против Шешела и мењањем и извртањем њихових изјава

указује на то да Србија тај проблем није решила на начин који би у потпуности заштитио људска и процесна права њених грађана – како оних који сведоче, тако и оних против којих би та сведочења могла да буду искоришћена”.

Саво Штрбац, директор Документационо-истраживачког центра „Веритас”, наводи да је Шешел политички затвореник за кога Тужилаштво не може да пронађе осуђујуће доказе, те стога прибегава антиправним средствима у њиховом прибављању: „Ми из ’Веритаса’ доста сарађујемо са хашким тужилашством, посебно са њиховим тимом број два, и до сада нисмо имали искуства са притисцима на сведоке. Али то је и логично, јер сведоци које ми обезбеђујемо сведоче о злочинима који су почињени над Србима, тако да их није ни потребно притискати да би сведочили.

Кад је у питању др Војислав Шешел и све што је у вези са његовим случајем, то треба посматрати кроз призму чињеница да је он политички затвореник, а да је Хашки трибунал основан да би се судило због ратних злочина. Због конкретних злочина. А јасно је да Шешел није починио никакве ратне злочин.

Због тог раскорака, Трибунал, а посебно Тужилаштво налазе се у врло незгодној ситуацији. Наравно, они настоје да тај раскорак буде што мање приметан, да га закамуфлирају. У склопу тог настојања, по сваку цену покушавају да минимализују политичку димензију процеса који се води против Шешела и истакну његову кривичноправну одговорност. А ње нема или је има само у траговима.

Што су докази за ту одговорност мањи, то је логичније што се хашко тужилаштво више упиње да их обезбеди, па и преко сведока који ће председника Српске радикалне странке теретити и за оно за шта није одговоран.

У немогућности да их обезбеди на регуларан начин, оно то вероватно покушава и уценама и притисцима. Карла дел Понте и њени сарадници при томе користе чињеницу да је

Српски дон Кихот

већина тих сведока боравила на ратишту, па их застрашују претњом да ће и против њих подићи оптужницу.

Код јаких личности та тактика нема пробу, али кад се људи слабијег карактера суоче са тако озбиљном претњом - да ће бити оптужени за ратне злочине и затворени у Шешелу, а потом, можда, и осуђени на дугогодишњу робију, ствар постаје другачија. Тим пре што постоји институт тајног сведочења, који људима омогућава да анонимно оптуже кога хоће и како хоће, а да за то практично не носе никакве последице. Без обзира на то колико лажно сведочили. И колико оног против којег сведоче унесрећили.

Понављам, основни проблем Тужилаштва Трибунала је тај што је Шешел политички затвореник, чији је случај за њих велики терет, а не знају како да га се ослободе. Они покушавају да то учине обезбеђивањем сведока, који би им омогућили да се из живог блата у којем се налазе извуку кроз судски процес.

Ако им то не успе, преостаје им да одустану од оптужнице. А то би за Хашки трибунал тек представљало проблем. Посебно због чињенице да председника српских радикала већ четири године држе у затвору. Без иједног разлога који би утемељење имао било у правној пракси, било у здравом разуму.

Желим да упозорим да Шешел и људи из Експертског тима који помаже његову одбрану треба да буду веома обазриви кад су у питању сведоци који тврде да су уцењивани да лажно сведоче и да им је нуђен мито. Вероватно је да међу њима има и људи који су Тужилаштву добровољно дали одређене податке против Шешела, могуће је и лажне податке, а сада им је прорадила накнадна памет, схватили су да су погрешили, можда су се и уплашили, па хоће да се оперу пред сопственом савешћу, Војиславом Шешелом и српском јавношћу.

Прочитао сам изјаву једног од сведока да је он потписао само једну страну записника, јер су истражитељи у њему писали и оно што он није изјавио. Ако је то тако, онда није требало ништа да потписује. Или да својом руком допише да записник не одговара ономе што је он рекао”.

Драган Богдановић, адвокат, уцене и претње хашког тужилаштва назива најобичнијом трговином: „Откривање уцењивања и подмићивања потенцијалних сведока против др Војислава Шешела од стране Тужилаштва Хашког трибунала за мене, а верујем и за већину људи који прате рад хашке инквизиције, а притом мисле својом главом, није никакво изненађење. Изненађење би било да тога нема.

Јер, све што се догађа у случају 'Шешел и Хашки трибунал' од подизања оптужнице до последње статусне конференције изван је права и правде. Па чак и изван правила која је прописао и која у случају других оптужених примењује и сам Трибунал.

Једноставно, кад је у питању неуморни борац за одбрану српских националних интереса и раскривање мрачне позадине оснивања и рада Хашког трибунала, какав је председник Српске радикалне странке, онда је све дозвољено.

Посебно кад су у питању Карла дел Понте и њени тужиоци. Они и њихови налогодавци у Вашингтону и Бриселу се налазе у великом проблему и неће бирати средства како да га реше у своју корист.

Наочиглед целог света невиног човека већ четири године држе у затвору, а кроз оптужницу им на све стране дува промаја, тако да је сасвим логично што су покушавали и покушавају да те рупе у оптужници закрпе сведоцима, из редова српског народа. Пошто нема национално свесног Србина који би после свега, чак и да је он заиста крив, сведочио про-

тив др Шешела, они покушавају да обезбеде лажне сведоке, лажне инсајдере.

Читао сам изјаве Јове Остојића и других уцењиваних сведока, прво у 'Великој Србији', а затим у књизи 'Или Карлин сведок или смрт'. И из њих се види да је Шешел у Хагу из политичких, а не правних разлога. Наиме, међу питањима која су потенцијалним сведоцима постављали хашки истражитељи у огромној мери преовлађују питања која се тичу политичких прилика у Србији, а не ратних злочина.

Истражитељи практично и не покушавају да открију везу између др Шешела и појединих злочина за које су га оптужили. Они покушавају да убеди сведоке да онако одока, њима за љубав, дају изјаве које им Карла дел Понте и њен тим наруче. Заузврат, они ће дати паре и сведоке са њиховим породицама преселити у неку канадску или аустралијску 'вукојебину', да тамо размишљају о издаји и срамоти коју су починили, док не цркну од грижње савести и носталгије.

А ако ови не пристану, онда ће и против њих бити подигнута оптужница. Ако не хашка, онда, што може бити још црње, сарајевска или загребачка.

Нема везе што Шешел није крив, наћи ће се већ неки анонимни криминалац, нека морална ништарџа, која ће за паре потврдити измишљену кривицу.

Кад се нађе пред таквом претњом, већина људи се уплаши и пристаје да сведочи по наруци.

Међутим, Шешелово јуначко и пркосно држање пред хашком инквизицијом, посебно штрајк главу, изазвали су грижњу савести код многих који су били спремни да поклекну и лажно га оптуже. Кад су видели да је он за 'српску ствар' спреман да жртвује и живот, застидели су се и уплашили. Страх од издаје надјачао је њихов страх од Хашког трибунала.

Сад је право питање: како веровати сведоцима који се ипак појаве на суђењу Шешелу? Ако тог суђења уопште и буде.

Такође, намеће се и изузетно важно питање: колико је уцењених и лажних сведока против Срба до сада продефиловало кроз хашке суднице и колико је на основу њихових лажних сведочења изречено пресуда?"

Рајко Николић, адвокат, наглашава да је у питању чиста политика: „Процес против мог клијента Милана Мартића још увек није завршен и због тога не бих да коментаришем поступак који се води против др Шешела, јер би све што кажем могло да отежа положај мог клијента и висину казне коју ће добити. И та моја бојазан сама по себи јасно говори какав је суд Хашки трибунал. У најкраћем, то је политички суд на којем се утврђује политичка одговорност правним средствима. Али и противправним. Све сам рекао”.

Страхиња Кастратовић, адвокат, упозорава да држава Србија никако није смела да дозволи да Тужилаштво потенцијалне сведоке испитује у четири ока. Уједно наглашава да не постоји земља у свету сем Србије, која би допустила да се њен држављанин обрађује уценама, претњама и подмићивањем, да лажно сведочи против ње саме.

Кастратовић каже: „Не верујем у вредности Хашког суда. Много тога што се тамо догађа представља бруталну негацију права. Оптужница против др Војислава Шешеља и начин на који се против њега води поступак најбољи су доказ исправности моје оцене.

Однос хашког тужилаштва према сведоцима против председника српских радикала и мог пријатеља Шешеља, у ствари, показује да они немају довољно чврсте доказе за оно за што га терете, па претњама и уценама покушавају да их обезбеде.

Све оптужнице подигнуте у Хагу су мање-више политичке, а ова против Шешеља је то у целини. То ће вам рећи сваки судија, сваки правник, без обзира на то да ли био политички истомишљеник или политички противник председника Српске радикалне странке.

Тужилаштво је овлашћено да припрема своје сведоке најбоље како то зна, али недопустиво је да се притом користе и уцене. Због тога сматрам да је наша држава направила велику грешку што је дозволила да хашки тужитељи испитују сведоке у четири ока.

Требало је да тим разговорима присуствује и овлашћени представник државе, неко из Министарства правде.

Не верујем да би у некој другој држави било могуће да неки инострани суд неког њеног држављанина малтене држи затвореног 24 часа и обрађује га да сведочи против те државе. Јер, све пресуде, које су у Хашком трибуналу донесене против Срба, на неки начин су и пресуде против Србије, јер се одражавају на њен међународни кредибилитет и постојање”.

Славиша Павловић, адвокат, наводи да је Тужилаштво, свесно да нема доказе против др Војислава Шешеља, прибегло претњама и уценама у прикупљању лажних сведочења: „Годинама сам био жестоки противник политике Војислава Шешеља и Српске радикалне странке, посебно у време кад су заједно са социјалистима формирали савезну владу.

Међутим, као правник и као човек згрожен сам над кршењем људских и процесних права господина Шешеља од стране Хашког трибунала. Све то – од подизања оптужнице преко четворогодишњег држања у притвору, што је супротно чак и правилима рада самог Трибунала, до избијања ове последње афере са уцењивањем сведока – нема везе са спровођењем правде и утврђивањем истине. У питању је недопустива злоупотреба моћи, директно изругивање међународном праву и принципима који су прокламовани у образложењу одлуке о оснивању Хашког трибунала.

Чињеница да је тим Карле дел Понте великом броју сведока мање-више отворено претио и нудио мито, како би они дали изјаве које би председника Српске радикалне странке повезале са ратним злочинима, упућује на закључак да ни они сами не верују да имају довољно убедљиве доказе и сведоке да би осудили Шешеља.

Та чињеница врло јасно објашњава и зашто суђење лидеру српских радикала није почело ни четири године после подизања оптужнице.

Напросто, оптужница је прво обелодањена, а онда састављена и дописивана. Кад је тај део посла завршен, јавио се проблем са осудицом у ваљаним доказима и сведоцима.

У нормалном суду, у правосудном поступку, то не би било могуће. Суд би дао неки разуман рок Тужилаштву, а онда почео са суђењем. Или одустао од њега.

Овде је проблем што су Тужилаштво и суд исто, два лица једне главе. А та глава је у америчким рукама, које је окрећу према својој политичкој потреби, према својим интересима у Србији и на Балкану, а не према праву и правди.

Непријатно сам изненађен, па је после ове бруке са сведоцима изостала било каква реакција државе (мада, кад је Коштуница у питању, ништа више није изненађење), али и невладиних организација које се баве заштитом људских права.

Војислав Шешељ је грађанин ове државе и он у овој ситуацији у којој се налази има право на њену пуну заштиту”.

Милан Зјајић, шеф Законодавно-правног сектора Парламентарне скупштине Босне и Херцеговине, истиче да није изненађен чињеницом да хашко тужилаштво покушава да Шешељево оптужницу поткрепи лажним сведоцима.

Зјајић каже: „Због посла који обављам избегавам да дајем изјаве на сличне теме, али сад ћу учинити изузетак. Кад год размишљам о оптужници која је подигнута против др Војислава Шешеља, признајем да и као човек и као правник са дугогодишњим судијским искуством осетим благу мучнину. Непојмљиво ми је, неспојиво са правом и правдом и са причом о ратним злочинима и кажњавању ратних злочинаца, да по Босни и Херцеговини слободно шетају масовне убице из последњег рата, људи чије сам обезглављене жртве и сам гледао, и да их нико не дира, а да се истовремено против Шешеља оптужница подиже због вербалног деликта.

Не може се прогонити Шешељ, нити било ко други зато што је држао ’запаљиве говоре’, а у исто време држати затворене очи пред почињеним масакрима.

На данашњи дан, пре 15 година, хрватска војска је напала Купрес и српска села на Купреској висоравни. У том нападу је масакрирано 35 српских цивила, док је скоро 200 људи одведено у логоре, у којима је убијено још 19 несрећника. Зна се које су јединице учествовале у нападу, зна се ко је њима командовао, а није тешко утврдити ни ко су појединци који су извршили те злочине.

Материјал о тим злочинима је још пре 12 година достављен Трибуналу. И ником ништа. По накарадним аршинима Хашког трибунала нису криви Хрвати, који су побили Србе на Купресу, него је крив Војислав Шешељ зато што је држао ’хушкачке’ говоре у којима је Србе на Купресу упозоравао да ће их задесити зло какво их је задесило 1941. године. И подстрекао их и да не дозволе да се то догоди.

Е, кад је у питању суд који има тако двоструке аршине, онда ништа није изненађење, па ни то да се против Шешеља припремају лажни сведоци”.

Или си сведок или оптужени

Проф. др Ђорђе Николић претње и уцене истражитеља Хашког трибунала сврстава у најгрубље потцењивање, омаловавање и понижење како Србије, тако и њених грађа-

на: „Згражавам се над подацима које је Српска радикална странка изнела у вези са радом истражитеља Хашког трибунала. Али, морам да признам да тим подацима уопште нисам изненађен, пре свега због тога што је добро познато да су у сваком мониторингом судском поступку, какав је, очигледно, поступак против др Војислава Шешеља, лажни сведоци, једини докази на које се може ослонити лажна оптужница.

Уз то, одавно сам већ чуо од једног бившег члана Владе Републике Србије да су му истражитељи Хашког трибунала најпре претили хашком оптужницом, а затим, нудили промену идентитета, кућу у било којем делу света, као и милион долара, да би лажно сведочио против Слободана Милошевића. На крају, случај Милана Бабића најбоља је илустрација претњи, уцена, подмићивања и обмана којима се, само у поступцима против припадника српског народа, све време служе хашки истражитељи.

Сматрам да су подаци које је Експертски тим који помаже одбрану др Војислава Шешеља изнео у вези са радом истражитеља Хашког трибунала крајње алармантни, јер недвосмислено потврђују да је рад хашких истражитеља на територији Републике Србије потпуно аутономан и без икакве контроле и учешћа домаћих органа, те да се не може оквалификовати никако другачије до као најгрубље потцењивање, омаловажавање и понижење како Републике Србије, тако и њених грађана.

Још је болније и теже то што истражитељи нелегалног и нелегитимног Хашког трибунала, уз потпуно игнорисање основних цивилизацијских вредности на територији Републике Србије, позивају наше грађане у некакве кафане, кафеће или приватне станове, тамо их саслушавају без икакве претходно прописане процедуре, при чему не само што повређују њихова најелементарнија људска и грађанска права, већ некажњено чине и тешка кривична дела”.

Мр Бранка Милашиновић, коментаришући хашко инструментализовање лажних, уцењених и поткупљених сведока, поставља питање да ли ће неко да одговара због свега што се десило. Уједно наглашава да поменути догађајима није изненађена, с обзиром на досадашњи рад Трибунала. Милашиновић каже: „Не изненађује ме начин на који Хашки трибунал прикуља доказе и саслушава сведоке у предмету против др Војислава Шешеља. Они су спремни на све. Ово је конкретан доказ да у Хагу нема ни права ни правде и да Србија и Срби по сваку цену морају бити криви за оно што им се ставља на терет.

Тај исти Трибунал, који сеје међународну неправду, приморан је на овакве радње, јер пред почетак суђења нема ниједан ваљан аргумент којим би поткрепио оптужницу која стоји на климавим ногама. Четири је године прошло откако је др Шешел незаконито утамничен. Сада, када напослетку суђење треба да почне, сазнајемо на какав начин Трибунал поткрепљује оптужницу и како фабрикује ‘чињенице’. Међутим, после овог открића легитимитет Тужилаштва Хашког трибунала је знатно доведен у питање.

Прекршили су правило 77 Правилника о поступку и доказима које прописује кажњавање сваког лица за непоштовање Међународног суда. Остаје нам да видимо да ли ће ‘творци’ демократије, ‘људских права и слобода’ одговорати због кршња сопствених прописа. У изјавама сведока се јасно види да су застрашивани, да им је физички пређено, па чак и да им је нуђен мито за лажно сведочење. Можда овакав вид ‘истражних радњи’ према тумачењу Тужилаштва Трибунала произлази из аглосаксонског права.

После овога, једно од можда најважнијих питања јесте и то какав је кредибилитет и истинитост исказа заштићених

сведока који су се до сада појављивали у Хагу. Закључак може бити да су то били људи који су статус заштићеног сведока добили уз новчану надокнаду, промену идентитета и пребивалишта или у замену за то да не буду кривично гоњени. Ово откриће Експертског тима који помаже одбрану др Шешеља биће на суђењу од огромног значаја и послужиће му да правно разбије Тужилаштво и да на капију Хашког трибунала стави катанац за сва времена”.

Зоран Пејовић, дипломирани правник, претње, уцене и лажне сведоке у процесу против проф др Војислава Шешеља, коментарише недостатком доказа у лажној оптужници против лидера радикала. Пејовић каже: „У предмету против др Војислава Шешеља представници Тужилаштва са нељудским и недозвољеним средствима настојали натерати сведоке да лажно сведоче. У том свом настојању користили су само њима знане методе: изнуђивање исказа и прикупљање доказа претњама, застрашивањем, уценом и поткупљивањем.

Решењем ових метода прикупљања доказа свакако за њих (представнике Тужилаштва) представља значајно питање за почетак претреса и даљи ток суђења, а самим тим и једно правично суђење.

У питању су докази који захтевају једну ширу елаборацију на неколико страница.

Проф. др Војислав Шешел је 24. фебруара 2003. добровољно отишао у Хаг. У притвору је пуно 4 године и чека почетак суђења. Проф. др Војислав Шешел је обавестио суд у фебруару 2003. године да ће сам да се брани уз помоћ Експертског тима који је формиран, а то су људи у које једино има поверења.

Међутим, на захтев Тужилаштва, Претресно веће је у фебруару 2003. године донело одлуку о додели браниоца у приправности. Њихов циљ је био да се др Војиславу Шешелу онемогући квалитетна припрема одбране.

Проф. др Војиславу Шешелу је два пута одузето право да се сам брани и на силу додељен бранилац. Два пута је утврђена незаконитост наметнутих бранилаца и два пута му је враћено право да се сам брани.

После четири године притвора Војислава Шешеља било је јасно да Тужилаштво нема адекватне доказе за оптужницу, да користи лажне оптужбе, лажне сведоке и да уопште није спремно за почетак процеса. Тужилаштво је тврдило да ће суђење почети крајем 2004. године, међутим оно није почело ни до данашњег дана. Неуспели покушај суђења био је 27. новембра 2006. године.

У претходном периоду од 4 године притвора, др Војислав Шешел је био изложен многим забранама: забрани пријема чланова Стручног тима, забрани коришћења телефона и контакта са породицом, забрану добијања материјала на матерњем језику и у писаној форми. Најкраће речено, проф. др Војиславу Шешелу онемогућена је квалитетна припрема одбране.

Сва та прикупљања доказа и велике повреде основних права само су доказ да Тужилаштво није спремно за почетак суђења и да нема доказа да започне тај процес. Основни разлози за подизање оптужнице и притварање су политичке природе. То су наредили они којима је сметао др Војислав Шешел, бојећи се да на власт не би дошао, јер су осетили вољу бирача. Тужилаштво врши политички прогон о чему постоји много доказа. Сви ти докази су засновани на лажним сведоцима и лажним оптужницама. Тужилаштво је до тих доказа долазило на незаконит начин путем претњи, застрашивања и поткупљивањем, нуђењем мита, чиме су сведоци приморавани да лажно сведоче. Значи, сви ти поступци Тужилаштва нам говоре да је оно у својим настојањима изгубило основна мерила за правду и правно суђење”.

Сабрана дела проф. др Војислава Шешеља

Преко 65.000 страница сабраних дела проф. др Војислава Шешеља представљају чисти концентрат његових мисли и дела, од дисидентских дана до тренутка када је постао неоспорни лидер свих српских патриота. Овде се, на једном месту, налазе његови научни радови, скупштински говори, телевизијски мегдани, интервјуи које је дао штампи, радио емисије и различити политички и научни скупови у чијем раду је активно учествовао. Ту су и судски процеси, а нарочито место заузима збирка хашких докумената, објављена у чак 15 књига.

Својим пером, ова оригинална личност српске политике објашњава узроке и механизме политичке делатности усмерене против српскога народа и његове државе, али читаоца не оставља у мраку песимизма, попут већине хроничара народног страдања.

Његово сагледавање прошлости и садашњости представља научни метод за пројектовање реалне визије будућности, што је, у ствари, одговор на најтежа питања данашњице. Често намерно погрешно схваћен и још злонамерније тумачен, на овим страницама не оставља простор за било какву дилему – све је објашњено, свака реч је у контексту, догађај лоциран, а правни акт протумачен.

По општој оцени целокупне српске јавности, а нарочито њеног научног дела, у овом обиљу историјског, правног и политичког материјала нарочито се издваја његово, по много чему капитално дело „Идеологија српског национализма”.

У својој најпознатијој књизи, проф. др Војислав Шешељ, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма.

Ово дело др Војислава Шешеља се одликује критичким приступом и бриљантном анализом, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан облик.

Др Шешељ је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића”. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВЛЕ ДРУГИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗЛИКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАЕСТИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Четири књиге др Војислава Шешеља које раскринкавају антисрпску природу папства и римокатоличког клера у целини.

Концентрат истине на 4000 страна који јасно доказује да је за све ратне злочине на територији бивше Југославије крив римски папа.

Др Војислав Шешељ

**ВАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРИЈА
ВЕЧИТО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРВИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Капитално дело

Проф. др Војислава Шешеља

ОБУ КЊИГУ ПОСВЕЋУЈЕМ
МОЈИМ РАТНИМ САБОРЦИМА И ПРИДАТЕЉИМА
ДОБРОВОЉНИЦИМА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ.

ОБУ СЊИ
НОЈИ РАТ
ДОБРОВО
ЈУНАЧЕШ
КОЈИ СУ
НА ОЛТА
БРАНЕТИ
ДИВИМ С
КЛАЊАЈУ
СТНАИМ
ШТО НИ
ДА ПОД
УТОЛИК
ДА ДО
НАСТА
НАСТ...

Научна истина о Римокатоличкој цркви и Хрватима Сензационално дело настало за четири године хашког тамновања проф. др Војислава Шешеља

Чињеницама потискујући емоције, аутор научно доказује да је данашњи „хрватски народ“ вештачка креација Римокатоличке цркве, унапред замишљена као инструмент њеног злочиначког пројекта, утемељеног на тежњи да се српски народ уништи унијаћењем, покатоличавањем или потпуном физичком ликвидацијом, како више не би представљао препреку даљем прозелитском продирању на источноевропске просторе.

Рачунајући на беспштедну и аргументовану критику, проф. др Шешељ анализира бројну научну и публицистичку литературу и тако доказује своју основну тезу истакнуту у самом наслову ове књиге.

Јединствен научни рад на преко хиљаду страница који разобличава пакт Ватикана и Вашингтона који је жигосао Србе као највећи светски проблем и тако се сврстао на страну традиционалних српских непријатеља.